РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ШЕСТА СЕДНИЦА
ДРУГОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
Трећи дан рада
14. децембар 2016. године

(Седница је почела у 10.05 часова. Председава Верољуб Арсић, потпредседник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо рад Шесте седнице Другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2016. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 87 народних посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 95 народних посланика, односно да су присутна најмање 84 народна посланика и да постоје услови за рад Народне скупштине.

Обавештавам вас да су спречени да присуствују седници следећи народни посланици: проф. др Милорад Мијатовић, Наташа Михаиловић Вацић, Јасмина Каранац и Ненад Константиновић.

Прелазимо на заједнички начелни и јединствени претрес о предлозима закона из тачака 15–22. дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О УПРАВЉАЊУ АЕРОДРОМИМА, ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О СТАНОВАЊУ И ОДРЖАВАЊУ ЗГРАДА, ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ТРАНСПОРТУ ОПАСНЕ РОБЕ, ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О КОМУНАЛНИМ ДЕЛАТНОСТИМА, ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЈАВНО-ПРИВАТНОМ ПАРТНЕРСТВУ И КОНЦЕСИЈАМА, ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА

ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА О ЦЕНТРАЛНОЈ КАНЦЕЛАРИЈИ ПРОЈЕКТА ТРАНСЕВРОПСКЕ ЖЕЛЕЗНИЦЕ, ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ МУЛТИЛАТЕРАЛНОГ СПОРАЗУМА О КОМЕРЦИЈАЛНИМ ПРАВИМА У ВАНРЕДНОМ ВАЗДУШНОМ АВИО-ПРЕВОЗУ У ЕВРОПИ И ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ВЛАДЕ НАРОДНЕ РЕПУБЛИКЕ КИНЕ О МЕЂУСОБНОМ УКИДАЊУ ВИЗА ЗА НОСИОЦЕ ОБИЧНИХ ПАСОША.

Сагласно члану 90. став 1. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да су позвани да данашњој седници присуствују: проф. др Зорана Михајловић, потпредседник Владе и министар грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Александра Дамњановић и Миодраг Поледица, државни секретари у Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Јованка Атанацковић, Зоран Илић и Вељко Ковачевић, вршиоци дужности помоћника министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Мирјана Чизмаров, директор Директората цивилног ваздухопловства Републике Србије, Андријана Јовановић, заменик председника Комисије за јавно-приватно партнерство, амбасадор Зоран Ђуришић, координатор Сектора за конзуларне послове у Министарству спољних послова и Василије Петковић, начелник за визну политику у Министарству спољних послова.

Сагласно одлуци Народне скупштине да се обави заједнички начелни и јединствени претрес о предлозима закона из тачака 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21. и 22, пре отварања заједничког начелног и јединственог претреса подсећам вас, да сходно члану 97. Пословника Народне скупштине, укупно време расправе за посланичке групе износи пет часова, као и да се ово време распоређује на посланичке групе сразмерно броју народних посланика чланова посланичке групе.

Молим посланичке групе, уколико то већ нису учиниле, да одмах поднесу пријаве за реч са редоследом народних посланика.

Сагласно члану 157. став 2. и члану 170. став 1. Пословника Народне скупштине, отварам заједнички начелни и јединствени претрес о: Предлогу закона о управљању аеродромима, Предлогу закона о становању и одржавању зграда, Предлогу закона о транспорту опасне робе, Предлогу закона о изменама и допунама Закона о комуналним делатностима, Предлогу закона о изменама и допунама Закона о јавно-приватном партнерству и концесијама, Предлогу закона о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и УН о Централној канцеларији Пројекта Трансевропске железнице, Предлогу закона о потврђивању Мултилатералног споразума о комерцијалним правима у ванредном ваздушном авио-превозу у Европи и Предлогу закона о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и Владе Народне Републике Кине о међусобном укидању виза за носиоце обичних пасоша.

Да ли представница предлагача проф. др Зорана Михајловић, потпредседник Владе и министар грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, жели реч?

Реч има потпредседник и министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала лепо. Поштовани председавајући, поштовани посланици и посланице, драги грађани Србије, пред вама је данас осам предлога закона који се односе пре свега на сектор транспорта, било да је у питању ваздушни саобраћај, друмски, железнички саобраћај; директно или индиректно везано такође за транспорт, Нацрт закона о изменама и допунама Закона о јавно-приватном партнерству и концесијама; као и укидање виза; закон о становању, везан за сектор грађевинарства и Закон о комуналним делатностима. Покушаћу да будем најкраћа и да објасним шта је то због чега је Влада Републике Србије, заједно са свим министарствима, ове законе предложила парламенту на усвајање.

Закон о потврђивању Мултилатералног споразума о комерцијалним правима у ванредном ваздушном авио-превозу – то је, иначе, споразум који је усвојен још 1956. године, усвојиле су га четири државе: Француска, Белгија, Луксембург и Швајцарска. Колико је био важан за развој ваздушног саобраћаја, показује податак да је данас 21 земља потписница тог споразума. Наша интенција јесте да то буде и Србија.

Суштина споразума о коме ћемо данас разговарати односи се на један узак део ванредног јавног авио-превоза: пре свега, авио-такси превоз ваздухопловима до шест седишта; хитне медицинске летове; затим, летове за нека издвојена подручја. Омогућава се, дакле, свима онима који потпишу овај споразум, свим авио-превозницима који обављају овакву врсту превоза да могу да врше превоз без посебног одобрења. Овај споразум је усклађен са свим документима наших ваздухопловних власти, али, исто тако, са директивама и документима европских ваздухопловних власти.

Други споразум јесте Споразум између наше владе и Уједињених нација о Централној канцеларији Пројекта Трансевропске железнице. Србија, односно Београд биће домаћин Централне канцеларије Трансевропске железнице. Мислим да је то веома важно за нашу земљу будући да Србија пре свега има одличан положај, који се трудимо да управо кроз развој инфраструктуре и даље развијамо. У том смислу је ситуација да ћемо бити домаћини, која је потврђена у априлу 2015. године, врло важна. Овај споразум који је испред вас пре свега третира одређене техничке детаље нашег председавања који се односе на све оно што мора једна канцеларија да има у тренутку када буде председавала овако важном пројекту Трансевропске железнице. Подсетићу вас само да су 1992. године Србија и још 16 земаља потписале овај споразум са УН.

Трећи закон је закон о изменама и допунама Закона о јавно-приватном партнерству и концесијама. Први пут је у Србији донет 2011. године. Било је одређених измена, јер онако како је живот текао и како су се видели одређени проблеми, тако се једноставно и закон уређивао да буде још бољи и да буде, наравно, у складу са свим европским директивама. Имали смо одређене измене и у марту месецу ове године, али оно што данас радимо изменама и допунама овог закона јесте да још више повећамо сигурност целе процедуре и целог процеса.

За вашу информацију, Комисија за јавно-приватно партнерство, коју је Влада Србије основала 2012. године, укупно је усвојила 41 предлог пројеката јавно-приватног партнерства и концесија (27 су јавно-приватно партнерство, 14 су концесије), а 17 уговора је до сада потписано.

Уопште, овај закон треба да нам омогући да некако смањимо тај распон који постоји између велике жеље и тражње за добром инфраструктуром, нарочито у локалним самоуправама и, са друге стране, често немогућности да за ту инфраструктуру имамо одређене изворе финансирања и да заиста успемо да направимо такву инфраструктуру. Зато се овај вид као неки нови вид извора финансирања и користи, с том разликом што када погледате пројекте који су одобрени и реализацију тих пројеката, односно уговора који су заиста потписани, онда то није довољан број. Дакле, нама много више треба приватно-јавног партнерства него што га имамо до сада.

Изменама овог закона, такође, појашњавају се овом приликом и посебни облици концесија: дакле, концесија за јавне радове и концесија за јавне услуге. Такође, видећете у члановима, верујем да сте већ претходно на одбору имали прилике да то коментаришете, да се прави тачна разлика између јавно-приватног партнерства са елементима концесије и без. Ова разлика је била углавном третирана кроз неке друге законе, а сада се налази унутар овог предлога закона.

Следећи закон јесте закон о управљању аеродромима. Мислим да је доношењем и усвајањем овог закона у парламенту коначно заокружена једна слика у ваздушном саобраћају, када говоримо о комплетном ваздушном саобраћају, зато што смо недавно (када кажем недавно, у претходном саставу парламента) усвојили Закон о ваздушном саобраћају, који јесте третирао систем безбедности и обезбеђивања ваздушне пловидбе; када су у питању аеродроми, уређивао је питања која се односе на врсту аеродрома, намену итд. Овај закон о управљању аеродромима по први пут практично третира врло јасно делатност управљања аеродромима као општи интерес. То је јако важно имајући у виду да када погледате наш ваздушни транспорт и шта је све Србија урадила у претходне две године, онда је потпуно јасно да се некако ваздушни транспорт готово издваја у односу на све друге видове транспорта и да смо ми у том смислу заиста већ сада уређени по свим

стандардима ЕУ. За нас је важно да имамо европске стандарде да бисмо могли да се развијамо.

С друге стране, не заборавите да је само пре две године број путника на Аеродрому „Никола Тесла“ био испод два милиона, а да ми данас говоримо већ о 4,8 милиона путника на Аеродрому „Никола Тесла“. Дакле, тај тренд постоји. Уопште, наш положај, положај нашег аеродрома даје могућност да се Аеродром даље развија.

С друге стране, такође, на територији Републике Србије има тридесетак малих аеродрома; не малих по свом изгледу, него по капацитету, односно броју превезених путника. То су: Морава, Краљево, Поникве, Вршац, Нови Сад, Бор, Суботица, Зрењанин, Кикинда, Митровица, Лисичији јарак, Смедерево, Костолац, Ваљево, Параћин, Чачак, Трстеник итд. Све су то аеродроми који могу да се користе, неки за управљање неким спортским услугама, неки само за одређене превозе, али су то свакако аеродроми које ми у одређеним фазама и у стратешким правцима нећемо оставити баш са стране него ћемо водити рачуна о њима.

Наредни закон који се данас налази испред вас јесте закон о транспорту опасне робе. Ми смо у области транспорта уопште, када говоримо о друмском, железничком, водном саобраћају, пуно закона донели и о превозу робе и о превозу путника. Ово је врло важна област о којој морамо да водимо рачуна – закон о транспорту опасне робе практично дефинише врло јасно услове обављања унутрашњег и међународног транспорта опасне робе у друмском, железничком и водном саобраћају. С друге стране, такође јасно дефинише све услове и обавезе које морају да имају сви они који се уопште баве оваквом врстом транспорта.

Овај закон је потпуно транспоновао Директиву Европског парламента и Савета о копненом транспорту опасне робе, што је основни разлог, између осталог, због чега смо желели да разговарамо и да донесемо овакав један закон.

С друге стране, овај закон је некако брана ка сивој економији, која свакако постоји и не можемо рећи да не постоји у транспорту, али се заиста са сваким законом који доносимо полако смањује.

Такође, закон о транспорту опасне робе институционално мења једну од организација. Пре одређеног броја година установљена је Управа за транспорт опасног отпада. Ова управа престаје да постоји доношењем овог закона и комплетна делатност се пребацује у окриље Министарства саобраћаја. Мислимо да је то много ефикасније. Мислимо да ће се, у том смислу, сектор за транспорт опасне робе бавити искључиво тим специфичним пословима, а практично сви они други послови којима се такође бавила Управа, дакле финансијски, јавне набавке, рачуноводство, тога просто више неће бити јер ће се то радити у самом секретаријату Министарства.

Врло важан закон, који је побудио доста коментара, јесте закон о становању и одржавању зграда. Ово је закон који, рекла бих, дотиче сваког грађанина у Србији зато што сви негде живимо, становима или кућама, и просто је немогуће да нисмо заинтересовани за све одредбе које третира овај закон.

Први пут након пуно, пуно година и много закона који су доношени, чак три закона која третирају на неки начин ову област, а то су Закон о становању, Закон о одржавању стамбених зграда и Закон о социјалном становању, ми стављамо пред вас посланике један закон који покушава да обезбеди услове да говоримо, једног тренутка, о одрживом начину становања, а који такође даје основе да наредне, 2017. године коначно Република Србија има своју стратегију стамбене политике, да имамо акциони план, да знамо тачно у ком смеру се практично развијамо када говоримо о становању, да обезбедимо онај минимум одржавања који мора да постоји у свакој згради, да водимо рачуна, јер то је сада постало питање безбедности људи зато што имамо ситуације које нам доносе озбиљне проблеме када говоримо о одржавању самих зграда, али, са друге стране, даје и основу да почнемо да размишљамо потпуно другачије на тему енергетске ефикасности.

Готово 90% стамбених зграда и кућа је направљено без уважавања стандарда енергетске ефикасности. То јесте проблем, наравно, са становишта оних који живе у својим становима и трошкова које имају, али и са становишта државе јер треба рационалније да се понашамо у односу на енергију.

Овај закон по први пут врло детаљно дефинише однос према становању, пре свега према социјалном становању; затим, тачно дефинише групе које имају проблем и које се појављују у том смислу као корисници социјалних станова. По први пут ви ћете у закону наћи жртве породичног и партнерског насиља; исто тако, и бескућнике и све друге групе.

Оно што су важне чињенице у овом закону, а будиле су пуно коментара па ћу ја на почетку врло кратко да их кажем а после ћемо у расправи вероватно да их додатно објашњавамо, јесте да смо ми све време претходних година издвајали одређени новац за одржавање зграда. Често или пречесто нам се дешавало да не знамо каква је структура тог новца, да ли заиста у резултату добијемо одржавање зграде. У исто време смо имали ситуације да падају фасаде, да не раде лифтови, да имамо милион проблема који нам се дешавају у зградама.

Када говоримо са становишта трошкова, овде нема нових трошкова у односу на оно што ми већ издвајамо као станари одређених стамбених објеката.

Врло је важно да коначно знамо како и на који начин се управља становима и стамбеним објектима, ко је одговоран у нашим зградама да нам управо не падне фасада и да некога не убије, јер смо имали

таквих случајева у претходних десет година. Дакле, јасно су прописана права и обавезе.

Друго, појава професионалних управника је такође наишла на доста отпора, рекла бих, управо са оне стране која не жели ред. У зградама могу и не морају, дакле нису обавезни, да постоје професионални управници. У другим државама око нас и у ЕУ они су углавном обавезни. Овде је то избор станара. Дакле, уколико станари у својој стамбеној јединици изаберу свог тзв. ранијег председника кућног савета, сада управника зграде, онда ће он бити тај који ће водити рачуна, у складу са овим законом који јасније дефинише права и обавезе, шта ће и на који начин ће се управљати зградом. Уколико станари не желе да имају свог комшију за председника своје јединице, они ће заједно са Привредном комором изабрати некога ко ће управљати на тај начин зградом.

Питање принудне управе постоји само у оним зградама где станари не могу да се договоре ко ће да управља одржавањем зграде, ко је тај ко ће да води рачуна о нашем новцу који издвојимо и за који треба практично да добијемо одређену услугу, а пре свега минимално одржавање у складу са принципима безбедности.

Локална самоуправа, дакле не станари него локална самоуправа, јесте та која ће изабрати, надам се увек, ако тога уопште буде, на један одређени рок, принудног управника, кога ће такође изабрати заједно са Привредном комором. Принудни управници морају да положе одређене испите, да имају лиценце итд., да би уопште могли тиме да се баве.

Врло важан део овог закона по први пут након доста деценија решава питање заштићених станара и власника станова. Њихови интереси су потпуно супротстављени све ово време и није било лако разговарати са једнима и другима и покушати да нађемо оно што је најправеднији начин да ово питање решимо, јер кад-тад ово питање мора да се реши. Све земље око нас су ово питање решиле. Ми смо то некако стално стављали са стране. Дат је један озбиљан рок од десет година локалним самоуправама да реше ово питање. Највећи број тих станова, односно тих станара налази се на територији Београда, и то у центру Београда.

Следећи закон који је једнако важан као овај и као сви које сам до сада помињала јесте закон о изменама и допунама Закона о комуналним делатностима. Често се сусрећемо са проблемима: прво, шта су заиста комуналне делатности, да ли локалне самоуправе имају новца да заиста спроводе своју комуналну делатност, како се финансирају; са друге стране, да ли заиста добијамо квалитетну услугу која нам је потребна ако говоримо о комуналним делатностима. Овај закон је много детаљније прецизирао и дефинисао шта су комуналне делатности. У неким областима је врло јасно уведен принцип конкурентности. Такође, овај закон обезбеђује на тај начин могућност да се много стабилније финансирају комуналне делатности.

Оно што мислим да је важно, по први пут у овом закону постоји и уважава се мишљење корисника, то значи грађана, о квалитету одређене комуналне делатности, најмање једанпут годишње, а било би добро да то буде и мало чешће.

Закони који су испред вас... Верујем да ћемо данас и колико год је потребно о сваком од ових закона разговарати, о сваком члану закона за који сматрате да можда није довољно јасан или за који имате предлог да буде још бољи, али мислим да сваки од ових закона даје могућност, прво, да подигнемо квалитет живота грађана Србије на много виши ниво, јер то је наш посао, и да успоставимо јасна правила, јасне критеријуме у свакој области коју ови закони које сам до сада поменула дирају. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли известиоци надлежних одбора желе реч?

Реч има народни посланик Жарко Обрадовић. Изволите.

ЖАРКО ОБРАДОВИЋ: Хвала. Поштовани потпредседниче Народне скупштине Републике Србије, поштована госпођо Михајловић, желим да поздравим вас и ваше сараднике, као и представнике Министарства иностраних послова. Желео бих да у име Одбора за спољне послове Народне скупштине Републике Србије кажем неколико речи о предлогу закона о ком ће се Скупштина данас изјаснити, а то је Предлог закона о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и Владе Народне Републике Кине о међусобном укидању виза за носиоце обичних пасоша.

Одбор је јуче већином гласова усвојио предложени текст закона. Није било негативних коментара, напротив, сви су вербално подржали овај предлог закона. Приликом изјашњавања, нису сви гласали, али то је део скупштинске атмосфере и односа који постоје у Народној скупштини Републике Србије. Ово говорим зато што су сви посланици Одбора за спољне послове подржали Предлог закона јер сматрају да је реч о изузетно важном закону којим се даље унапређује изузетно висок ниво међудржавних односа између Народне Републике Кине и Републике Србије.

Желим да колеге народне посланике и јавност упознам са чињеницом да ће Србија прихватањем овог закона бити прва земља у Европи која ће омогућити кинеским грађанима да без визе бораве у Републици Србији, у трајању од 30 дана, и једна од 11 земаља света које имају такав режим односа у области виза са Народном Републиком Кином. Ово је за Републику Србију само даља надоградња високог квалитета односа који постоје.

Желим да подсетим све присутне да ће боравак грађана Народне Републике Кине у временском року од 30 дана и те како значити за унапређење садржаја наше сарадње. Није реч само о ономе што је до сада садржај сарадње него и о ономе што ће бити. Људи поједностављено

сматрају да је реч само о унапређењу сарадње у области туризма, међутим, није реч само о томе. Биће и тога, али и у свим другим областима и те како се пружа прилика да се односи унапреде.

Желим да јавност зна да је Србија са Кином успоставила највећи ниво међудржавних односа у Европи, ниво свеобухватног стратешког партнерства, да смо имали задовољство да јуна месеца ове године председник Си Ђинпинг посети Републику Србију и буде гост нашег председника и наше државе, да је то први пут после 32 године да један кинески председник долази у Србију.

Желим да обавестим јавност да је 2014. године Република Србија била домаћин Трећег самита процеса сарадње „16 плус један“, процеса сарадње између Кине и земаља Централне и Источне Европе, да је председник Владе Народне Републике Кине Ли Кећанг посетио тада Србију и био први председник који је после 28 година посетио Србију.

Желим да јавност зна да наши односи имају и те како добар, квалитетан садржај, да нисмо први само по укидању виза. Ми смо прва земља у Европи где је кинеска компанија направила један мост (то је мост Земун–Борча); да смо прва земља у Европи где је направљен један блок Термоелектране Костолац Б, то је пројекат ревитализације и изградње Термоелектране; да ћемо бити прва земља која заједно са Кином реализује пројекат реконструкције, модернизације, изградње пруге између Будимпеште и Београда. Ако се реализују бројни други потписани споразуми, у овом тренутку имамо 92 споразума која су потписана са Народном Републиком Кином, плус ових шест који су потписани сада у Риги – један од тих споразума који су потписани у Риги је споразум о којем сада расправљамо – то ће за нас бити изузетно, изузетно велика корист и за Републику Србију у различитим областима прилика да што већи број грађана Народне Републике Кине дође у Србију.

Говорићу о овој теми и у општој расправи, али желим да нагласим да су наше Министарство унутрашњих послова и други надлежни органи, ресорна министарства дали подршку за усвајање овог закона, проценили све аспекте примене овог закона, укључујући безбедносне и друге, отклонили било какву могућност да евентуално примена овог закона може произвести било какве негативне ефекте, напротив, сви сматрају да је овај закон јако, јако добар.

Наравно, наша жеља је да се сарадња са Народном Републиком Кином унапреди. А када је реч о туризму, да то не остане на 14.692 грађанина, или обрнуто, колико је било 2015. године, да њихов број порасте, чему ће сигурно допринети и унапређење сарадње у области авио-саобраћаја. Али, о том потом, јер ћете и ви сигурно као министар упознати нас са свим оним што Влада ради. Једном речју, Одбор је јуче усвојио овај предлог.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Да ли председници, односно представници посланичких група желе реч?

Реч има народни посланик Драган Јовановић.

ДРАГАН ЈОВАНОВИЋ: Уважени председавајући, госпођо министре са сарадницима, уважене колеге народни посланици, пред нама је сет веома битних закона. Ја бих се, колико ми време буде дозволило, осврнуо пре свега на закон о изменама Закона о јавно-приватном партнерству. Сматрам да је то закон од изузетног значаја за све грађане Републике Србије.

Пре свега, у уводној речи већ сте поменули да је до сада потписано 17 уговора о приватно-јавном партнерству на нивоу Србије. Ја морам рећи да сам у општини коју водим, Тополи, сам носилац пет таквих уговора. По томе смо најбоља локална самоуправа, убедљиво, у Србији.

Због тога хоћу да кажем, пре свега да охрабрим друге локалне самоуправе, а и због грађана Републике Србије, да су пројекти приватно-јавног партнерства једна огромна неискоришћена шанса, јер на такав начин можете да решите гомилу проблема, од превоза, одношења смећа... Ми смо први у Србији као локална самоуправа урадили пројекат приватно-јавног партнерства за одвожење смећа са сеоског подручја и због тога смо званично у 2016. години проглашени за најчистију општину у Србији. Јавна расвета и све остало.

Шта је оно што је у ствари проблем и због чега је до сада постојала одбојност код локалних самоуправа, везано за пројекте приватно-јавног партнерства? Пар ствари. Пре свега, мислим, још увек мала информисаност како грађана тако и локалних самоуправа. Одређене едукације би биле потребне да то јаче заживи у Србији. Затим, морам да кажем, мало је компликована процедура. Овде је, мени је драго да могу да је поздравим, уважена госпођица Андријана, или госпођа, која је секретар комисије за давање сагласности на приватно-јавно партнерство Владе РС, она је најбољи сведок колико некада имамо муке и проблема да добијемо сагласност.

Ево, мени су тренутно у процедури још два пројекта, један је за рециклирање отпада, други је пројекат који је, сматрам, изузетно битан, а то је за одржавање гробаља на сеоском подручју, јер, нажалост, ми смо као народ помало немарни и веома мало радимо. Где су јавна комунална предузећа, у градовима и варошима, ту се гробља одржавају, на бољи или лошији начин, али је на сеоском подручју ситуација широм Србије у веома лошем стању. То је остављено месним заједницама да се сналазе како знају и умеју, а оне се, нажалост, најчешће сналазе веома лоше.

Оно што сам хтео да кажем, шта је додатни проблем? Када се уговори потписују, и у старом закону је стајало да ће се ти уговори достављати Министарству привреде. И, требало би да се ти уговори јавно објављују на сајту Агенције за привредне регистре. То би било добро. Нико

од нас који смо већ радили доста тих уговора не бежи од тога да видимо различита искуства и погледамо на који начин су одређене локалне самоуправе решавале поједине проблеме. Том разменом искустава могло би се доста доброг допринети.

Због тога би вас замолио, госпођо министре, да заживи централни регистар свих уговора о приватно-јавном партнерству. Ако то заживи и ако заживи јасна едукација, тек ће тада тај закон дати праве резултате.

Позвао бих, а то сам и рекао, надлежне у ресорним министарствима која дају државне секретаре у комисију за давање сагласности на приватно-јавна партнерства да се ту мало ефикасније и ажурније ради. То би било боље за све нас из локалних самоуправа. И, наравно, да сама идеја буде јаснија – шта је то што хоћемо и можемо, које јавно добро, да дајемо приватном партнеру или концесионару.

Нова Србија ће у дану за гласање подржати ове измене Закона, како о приватно-јавном партнерству тако и о концесијама.

Сада бих се, наравно, као и већина посланика који ће говорити после мене, везао за закон о становању, који је изазвао доста реакција и у јавности Србије, а, морам да кажем, и нас народних посланика. Ја сам и због грађана Србије који гледају овај пренос хтео да извучем неких десетак ствари које су битне и које можемо заједно касније да коментаришемо, шта доноси нови закон о становању.

Ви сте већ поменули малочас, када сте говорили о закону, управнике зграда. Ми смо до сада имали председнике скупштине станара. Нажалост, већина зграда у Србији те скупштине није ни имала.

Имамо лошу праксу у локалним самоуправама: деведесетих година људи су добијали за пар стотина марака станове, зграде су постале приватне, а када треба да се да неки динар да се те зграде, нарочито заједничке просторије, лифтови, степениште, одржавају, сви ту имамо страшних проблема и онда исти ти људи долазе у општине и кажу – ајде ви нама сада помозите, дајте неки динар. Тачно је да је некада у локалним самоуправама постојао СИЗ или фонд, или како се већ звао, солидарне стамбене изградње, чија су средства коришћена за одржавање зграда, али тога више нема.

Оно што сте већ напоменули, управник зграде којег ће бирати станари између себе по процедури као што је биран раније председник скупштине станара, управник кога изаберу сами станари, неће бити плаћен. Али, имамо сада то, како сам ја назвао – принудни управник. Значи, уколико станари не могу да се договоре између себе, ту је локална самоуправа, она ће именовати тог принудног управника, и то, каже – ангажовати професионалног управника са листе коју ће водити Привредна комора Србије. Њега ће плаћати станари док не изаберу међу собом

управника. Што га пре изаберу, мање ће плаћати. Иначе, то плаћање ће бити по стану од 200 до 350 динара.

Уважена госпођо министре, мене интересује, када кажемо од 200 до 350 динара, квадратура, то све разумем, али сами критеријуми, на који начин ће бити за поједине станове одређивано колики ће бити износ накнаде на месечном нивоу? То је нешто што бих волео да чујем подробније од вас.

Интересује ме, такође, на који начин ће бити само одређивање ових и каква ће бити процедура полагања и за који временски период ћемо ми у Србији имати те људе који ће бити сутра тзв. принудни управници? Колико ће времена проћи, да ли ће то бити у првој половини 2017. године, до краја 2017. године? Волео бих да чујем колика ће бити њихова нето плата на месечном нивоу? Наравно, то ће зависити од броја станова, колико ко буде имао среће да добије колико велику зграду, или колико има фирми у тој згради, али да ли Министарство има процене колико ће то све скупа да износи?

Оно што је новина, то је да је управник зграде нешто што бисмо ми данас популарно рекли – менаџер. Управници зграда ће имати сличну функцију као досадашњи председници скупштине станара, то сам већ рекао. Оно што је битно јесте да је управник тај који треба да обавести надлежне органе да обаве неку хитну интервенцију уколико је потребно, да води рачуна о олуцима, о другим деловима, да ли је у питању кров, лифт или све оно што сам већ напоменуо, односно да заступа заједницу станара у свим правним пословима.

Сада једно питање: када се каже да треба да заступа заједницу станара у свим правним пословима, наравно, то значи и да ће прикупљати новац за све те заједничке ствари које треба поправити, одржавати, сервисирати; па, како смо ми доста немарни, а сви ми који имамо станове у зградама то знамо, питање је – ко надзире и контролише рад овог принудног управника? Јер, очигледно је из свега овога што говорим да ће он располагати одређеним новцем. Питање је ко ће то надзирати, да ли он има обавезу да спроводи некакву јавну набавку? На пример, ако је поправка крова на једној згради, то изискује значајна материјална средства. Ако у згради имате фирме у закупу, плус приватни станари, сакупи се одређена количина новца и ви онда треба тим да располажете. Да ли обавезује принудног управника Закон о јавним набавкама?

Затим, даље, подаци о подстанарима. То је исто интересантно. Овај закон налаже да ће управници или, да кажем, ови принудни управници вршити прецизан преглед да ли постоје подстанари у згради или не постоје; ако постоје, да ли њихове газде, односно даваоци стана плаћају порез на закуп, какви су уговори, које су висине. Порез је 20%.

Оно што бих питао јесте једна недоумица која се јавља у јавности, а то је да имамо велики број станова, нарочито у Београду, где

имате људе који су у иностранству или не живе ту, а дали су рођацима, пријатељима или некоме, небитно, да им чувају стан. Сви ми који смо студирали и у средњој школи обијали прагове различитих газда бојимо се да ће овај закон са 20% пореза бити финансијски удар на студентарију, како ја то кажем, на ученике. Волео бих да ми кажете на који начин ће се извршити селекција ко је станар, а ко је рођак или чувар неког стана. Да ли ће се ту правити било каква селекција?

Затим, шта ће се дешавати, ко ће процењивати – да ли ће то бити локалне пореске управе – висину уговора за закуп стана? Јер, пазите, ако је један просечан закуп стана за студента 150 евра у Београду, а то је закуп стана од 40 до 50 квадрата, да ли ће неко ко изнајмљује стан од 100 или 150 квадрата моћи фиктивно да упише да то изнајмљује за 150 евра? Ко ће бити тај који ће све те процене вршити и ко ће моћи да натера некога да каже да ли је то стварна цена?

Какве су казне? Видео сам у казненој политици да ће казне за неплаћање одржавања зграде износити од 5.000 до 50.000 динара – то је интересантно и то потпуно подржавам – али суштина је да нигде нисам могао да прочитам колика ће бити казна за лажно давање информација о закупу станова, ко је у тим становима. Шта се око тога дешава?

Оно што је такође интересантно јесте то да ће станари одговарати за штету. Ето, то је једна новина коју грађани Србије треба да знају. Многе зграде тренутно немају ни скупштину станара, а камоли председника, па је то интересантно; када буду изабрани (или ће бити управници или принудни управници), они ће бити, наравно, одговорни за одржавање зграде, али је питање подстанара, на који начин ће они имати обавезе око одржавања зграда и свега осталог.

Затим, каже, зграде не смеју да угрожавају трећа лица нити имовину трећих лица. Уколико дође до штете настале неадекватним одржавањем зграде, одговарају сви станари. Само бих волео да чујем коментар од вас о овим констатацијама.

Оно што ми је такође запарало уши, па бих молио објашњење, тиче се тога да уколико неко од станара не буде желео да плаћа накнаду за одржавање зграде, управник ће имати право да доказе о неплаћеној накнади поднесе приватним извршитељима. Ако је то избачено, то је одлична ствар.

Оно што бих посебно похвалио у овом закону, то је да више неће бити заштићених станара. То је нешто што је веома похвално. Долазим из Шумадије, где је нажалост после 1945. године била дивљачка национализација. Многи људи су игром случаја дошли у станове који су национализацијом одузети од бивших власника. Прошао је процес реституције и бившим власницима или њиховим наследницима треба да се врате станови или читаве зграде, где сада живе људи и неће да изађу из тих станова и зграда. Овај закон на јасан начин треба да реши шта треба да

уради град, односно општина, локална самоуправа, на који начин њих треба раселити.

Наравно, не можете те људе оставити на улици, ти људи морају да добију адекватно стамбено решење, али то стамбено решење не може бити у најатрактивнијим зонама, као што је сада, већ, једноставно, тамо где постоји могућност социјалног становања и могућност да се на адекватан начин реши питање тих људи. Није њихова кривица, имате ту и наследника и све остало, али не могу ни они који су добили решење о реституцији да трпе због тога што неко сада каже – ја сам заштићени станар, ја тамо живим 30-40 година, живели су моји родитељи па нека живе и моји унуци. То просто тако не може.

Оно што је интересантна ствар, то је регистар о зградама. Јединствену евиденцију података о стамбеним заједницама водиће Агенција за привредне регистре и биће јавно доступна на интернет страници Агенције. Рок за формирање регистра свих стамбених зграда у Србији је дванаест месеци.

Е сад, ја бих то мало везао за претходну тему, кад сам говорио о централном регистру уговора, о Закону о приватно-јавном партнерству – ми смо имали у претходном закону јасно дефинисане рокове, али ти рокови, нажалост, нису заживели. Ја бих у овој начелној расправи поменуо ову тему као веома, веома битну да бисмо могли сви скупа јасно да гледамо, јер све ово о чему сам причао довешће до малих недоумица. Пре свега за оне људе који и данас плаћају и којима је интерес да живе у зградама где има реда, неће бити проблема, али увек ће бити оних који ће све живо критиковати.

Оно што сам хтео да вас питам – ако ви можда не можете да ми одговорите, може неко од сарадника – тиче се плаћања станарина, односно плаћања пореза на имовину за станове. Ви имате у свим локалним самоуправама у Србији на пуну цену пореза на имовину умањење од неких 50% ако власник стана живи на тој адреси где плаћа имовину своју. Ако се не води на тој адреси, он то умањење нема. Ја сада питам, ако имате уговор о давању тог стана у закуп и тај закупац плаћа порез, да ли ће аутоматски власнику стана бити пореска основица умањена за 50% као да он живи ту? Јер, пазите, ако имате уговор о закупу стана, плаћате порез, тај станар плаћа све обавезе око одржавања зграде, заједничких просторија и све остало, онда је логично да ти људи имају сутра умањење од 50% као власници станова, као што имају на оне станове где се воде у личној карти и где то на веома лак начин могу доказати.

Оно што је важно јесте да ће Нова Србија у дану за гласање подржати овај сет закона. Надам се да ће ово ипак на један прави и адекватан начин заживети. Хвала пуно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прво желим да вам се захвалим на дискусији и свим питањима и недоумицама које сте изнели и, наравно, да вам се захвалим на томе што ћете ове предлоге закона подржати. Сада ћу покушати да одговорим на све оно што сте поставили као питање.

Прво, везано за измене и допуне Закона о јавно-приватном партнерству, већ сада постоји регистар јавних уговора. Дакле, ниједан уговор се не држи негде са стране. Можете их видети, колико знам, на порталу јавних набавки. Уколико можда сви мислимо да у неком тренутку то није довољно, можемо, питање је само капацитета, да разговарамо и са Агенцијом за привредне регистре. Али свакако ти уговори постоје, могу да се виде и води се регистар, што је, на крају крајева, прописано законом. Да ли је то добро? Ево предлога можда за размишљање везано за саму Агенцију за привредне регистре.

Слажем се са вама да је веома важно да се размишља увек, не само када су у питању велики пројекти, него управо и када је у питању мања вредност пројеката у локалним самоуправама, да се и овај вид финансирања користи. Показало се просто да у том смислу имамо много конкурентнију цену, да је много ефикасније спровођење одређеног пројекта и да, на крају крајева, локална самоуправа добије оно што јој је заиста потребно.

Мислим, такође, да сте потпуно у праву око информисаности.

Озбиљно је, такође, питање у многим локалним самоуправама и капацитета, да ли једно јавно-приватно партнерство заиста може од почетка до краја да се реализује. У том смислу, мислим да сви заједно, Министарство и Комисија, треба да помажемо да би такви пројекти просто заживели, да би људи видели да је то реално и могуће и да постоје пројекти који без проблема могу да иду у јавно-приватно партнерство.

Што се тиче овог другог закона, закона о становању, кренућу од најупечатљивије ствари, а то су приватни извршитељи. Овај закон ни у једном свом предлогу, ни у једном свом преднацрту, а да не говорим о предлогу који је дошао на Владу, никада није имао ниједну реч, односно две речи – приватни извршитељ. Нигде се то није помињало. Не постоји уопште могућност да се по овом закону појаве, дакле, ни у једном члану овог закона.

Да кренем сада редом, одржавање зграда. Сами сте рекли, док сте говорили о овоме неколико пута сте помињали какви смо ми, колико смо немарни и какве ситуације имамо у зградама и шта нам се све дешава, из разних разлога, претходних најмање десет и више година. Неодржавање зграда заиста доводи до великих штета. Чињеница је да нам се последњих година дешавају чак и смртни случајеви и да никада нисмо сели и видели како ћемо то да решавамо, не само по питању тога ко је на крају одговоран. Али, када настане штета и кад се изгуби људски живот због тога што зграде нису одржаване, онда је то још теже питање. Подсетићу вас, рецимо, имате

ситуацију у марту 2015. године, то је било прошле године: од пада фасаде у Македонској улици, са зграде која притом није имала формирану скупштину станара, а власници станова нису пријавили проблем са фасадом која је била дотрајала, повређен је петнаестогодишњи дечак. Има пуно примера које смо живели практично претходних година.

Дакле, управници зграда могу и не морају да постоје уколико су у питању професионални управници, али управници зграда као председници скупштине станара, како смо их раније звали, неопходни су да постоје. И дан-данас у већем број зграда их нема управо због тога што станари не могу да се договоре ко је тај ко ће да их окупља, макар зграда била мала, са малим бројем станара, или са великим бројем станара.

Када говоримо о принудном управнику, да, њега даје локална самоуправа. Висину накнаде када је у питању принудни управник или кад су у питању, на пример, станари који користе социјалне станове, или дискриминисане групе или сви они који не могу да плаћају, одређује тачно локална самоуправа, управо због тога да принудни управник не би имао неку другу цену која би после онемогућила да се обавља тај посао.

Привредна комора Србије је дужна, прво, да направи обуку. Ми ћемо имати у наредна три-четири месеца подзаконски акт који ће тачно и јасно дефинисати колико траје обука, шта се то и ко се све обучава да би уопште могао да буде професионални управник. Затим, након те обуке је полагање одређеног испита и добијање лиценце.

Дакле, тај део накнаде одређује сама локална самоуправа, када је у питању принудни управник.

Када је у питању професионални управник, када ће станари да одлуче да једноставно неће свог председника, неће свог члана стамбене заједнице него хоће неког професионалног управника који ће да води рачуна и управља одржавањем зграде, у том случају та цена... Прво, то је уговорни однос који ће се направити између лиценцираног професионалног управника и скупштине станара, и у том смислу ће се они договорити о цени. Процене које смо ми радили правећи овај закон (који се, између осталог, већ годину и по дана ради и прави) јесте да је тај износ између 200 и 350 динара. Може да буде и мањи. То ћемо видети кад почне ствар да функционише и када будемо у реалном животу видели како ће изгледати ти уговори који се буду правили.

Даље, питали сте ко њих контролише. Они су дужни, пре свега, да подносе извештај скупштини станара. Скупштина станара је та која ће рећи да ли је задовољна својим професионалним управником или није и сваког тренутка моћи да прекине свој однос са професионалним управником. Према томе, коначно ће сами станари одређивати да ли неко добро води њихово, односно управља одржавањем зграде или не.

Када сте говорили о разним пословима које ће он да ради, предвиђено је законом да се користе три понуде. Дакле, морају да буду за

сваки посао дате три понуде и у односу на то да се онда бира она која је најповољнија. И, опет ће одлуку доносити у складу са приоритетима које ће донети сама скупштина станара.

Код евиденције подстанара, питали сте шта интересује уопште професионалног управника када имамо подстанаре. Зашто нас занима да ли има подстанара или нема подстанара? Само да бисмо видели ко ће да плаћа одржавање, под један, и, под два, ко ће да учествује у управљању, дакле ко ће у скупштини станара да гласа, рецимо, за план тога шта ћемо да радимо у наредних пет-шест месеци или годину дана, дакле ко ће да учествује у управљању. Само са тог становишта професионалног управника занима да ли је власник стана ту или је подстанар.

Само по два основа можете да посматрате ствар када говоримо о закупцима, односно власницима: или можете да користите стан по праву власништва или по основу закупа, али закуп може да буде без накнаде. Када говорите о студентима, пријатељима, рођацима итд., мора да постоји одређени документ који ће рећи да то јесте закуп, али без накнаде, нула динара, јер је то чињенично стање, или нека друга врста закупа која је са накнадом.

Затим, ко плаћа одржавање? Мислим да сам на то одговорила.

Штета – мислим да је то такође важно. У зависности од тога која је врста штете, штету ће плаћати стамбена заједница или власник стана. Разне су врсте штета које могу да настану.

Једна важна ствар, мислим да сте ту читали можда неки од преднацрта када сте рекли... Централни регистар стамбених заједница води РГЗ, дакле Републички геодетски завод. Мислим да је то много боље решење од неких решења која су раније била предлог.

Иако није у домену овог закона и не третира уопште овај закон, порез на имовину који сте помињали, тих 50% умањења – уколико је закуп целог стана или целе куће, онда тог умањења свакако нема, без обзира на то да ли је тај закуп са накнадом или без накнаде; уколико је закуп дела стана или дела куће, е, онда може са Пореском управом да се говори о неком умањењу. Надам се да сам делом одговорила.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Два минута, народни посланик Драган Јовановић.

ДРАГАН ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, госпођо министре, на адекватним одговорима.

Само сам хтео да појасним: када сам поменуо приватне извршитеље, пошто сам поменуо јасно казнену политику коју имате за неодржавање зграда, потпуно је реално, и у животу ће тако бити, да ће се ти професионални управници или управници које изаберу сами станари преко свог регуларног збора, односно скупштине станара обраћати приватним извршиоцима, нисам мислио, ако сте ме погрешно разумели, да се у закону помињу приватни извршитељи. Наравно да се не помињу, али просто

мислим да ће нас живот довести до тога да ће они у оваквим ситуацијама имати своју улогу. Ето, само у том делу сам поменуо приватне извршитеље. Хвала пуно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Елвира Ковач. Изволите.

ЕЛВИРА КОВАЧ: Захваљујем. Поштовани председавајући, председништво, госпођо министре, сарадници, даме и господо народни посланици, дозволите ми да у име Посланичке групе СВМ – ПДД изнесем наше виђење о неколико закона. Немамо довољно времена да причамо о свима, а ја ћу се најпре базирати на изменама и допунама Закона о комуналним делатностима.

Овај закон је донет 2011. године. Добро дефинише разне комуналне делатности као комуналне услуге ради задовољења животних потреба физичких и правних лица. Оно што је значајно јесте да јединица локалне самоуправе има ту обавезу да обезбеди одговарајући квалитет, обим, доступност и континуитет, као и надзор. Основни проблем због кога смо сада дошли до измене и допуне овог закона јесте неусклађеност са одређеним секторским законима који регулишу аспекте обављања разних комуналних делатности.

Ми свакако подржавамо напоре за побољшање ефикасности и квалитета обављања комуналних услуга. Оно што је најзначајније и на чему ћу се највише базирати јесте заправо конкуренција, увођење конкурентности вршилаца комуналних делатности, што подразумева обавезу јединице локалне самоуправе да подстиче и одржава надметање за приступ вршењу одређених комуналних делатности. Оно што увек треба да имамо на првом месту у виду јесте заштита права корисника комуналних производа и услуга, односно заштита потрошача. Наравно, и код следећег закона, када будем говорила о становању, та социјална категорија која се и овде спомиње, значи, обезбеђење и заштита права на комунални производ и услугу оним категоријама становништва које нажалост не могу да финансијски прате усклађивање цена у комуналном сектору са економским параметрима и увођење субвенција.

Оно што је значајно, током јавне расправе о овом предлогу закона усвојене су одређене примедбе. Оно што је најзначајније, тачно је дефинисано које су то комуналне делатности од општег интереса, од општег економског интереса. Ближе су дефинисане одређене комуналне делатности као што су: градски и приградски превоз путника; оно о чему ћу ја говорити због проблема у Суботици – управљање гробљима и сахрањивање, погребна делатност; управљање јавним паркиралиштима; управљање пијацама; димничарске услуге и тако даље.

Тачно је дефинисано, односно прихваћене су примедбе везане за поверавање комуналних делатности. Опште је познато да је у Суботици био велики проблем приватника, који су сакупили огроман број потписа и

протестовали испред Градске куће. Наиме, проблем је био што је тренутно важећим законом прописано да комуналну делатност управљања гробљима могу обављати искључиво јавна предузећа и привредна друштва којима је већински власник од најмање 51% Република Србија или јединица локалне самоуправе. На тај начин је заправо дат монопол јавним предузећима. То је био озбиљан проблем за ове приватнике пошто су они били једноставно онемогућени да као привредни субјекти послују у оквиру ове области. Приватни погребници нису уопште могли да се баве комуналном делатношћу – управљање гробљима и погребне услуге.

Међутим, оно што је добро јесте што се сада у овом предлогу комунална делатност управљања гробљима и погребних услуга дели на управљање гробљима и сахрањивање, и погребну делатност. На овај начин, овим раздвајањем, погребне услуге су потпуно либерално у одређеној надлежности, како за јавни тако и за приватни сектор, што је изузетно значајно. Једини кључни услов да неко може да се бави овим активностима је тржишни принцип, односно принцип слободне конкуренције. Значи, ти приватници и привредна друштва треба да испуњавају одређене законом и подзаконским актима прописане критеријуме.

Ми свакако поздрављамо што се на овај начин превазилази један велики проблем, и решава. Још једном ћу споменути да је највећи проблем случај Суботице и поздрављамо ову одлуку и решење овог проблема.

Надаље, када причамо о комуналним делатностима, о овом закону, током инспекцијског надзора у 90% јединица локалне самоуправе је препозната неусклађеност одредаба овог закона са оним што се дешава на терену, односно ко може обављати одређене комуналне делатности. Скоро све локалне самоуправе имају основана јавна комунална предузећа којима је поверено обављање комуналних делатности: снабдевање водом за пиће, пречишћавање и одвођење атмосферских и отпадних вода. Оно што је проблем у 90% случајева, јавна комунална предузећа делатност снабдевања водом за пиће заправо обављају у ужем градском језгру, општинском језгру, док у околним насељеним местима, тамо где постоји изграђена водоводна мрежа, водоводном мрежом не управљају јавна комунална предузећа, већ месне заједнице, групе грађана, водне задруге итд., што је у супротности са овим законом.

Покушала сам да дођем до одговора, тумачећи одредбе, колико времена је заправо дато месним заједницама, односно јединицама локалних самоуправа да исправе ово. Колико сам схватила, до неких девет месеци; значи, доношење подзаконских аката, три плус шест, отприлике за девет месеци ова неусклађеност, пошто је ово противзаконито, мора да се реши.

Оно о чему сте ви, госпођо министре, говорили и што свакако поздрављамо јесте да је овај предлог закона утврдио обавезу јединица локалне самоуправе да приликом одређивања начина обављања комуналне

делатности континуирано, стално питају грађане, односно траже изјашњавање грађана, корисника комуналних услуга, колико су задовољни квалитетом пружања услуга од стране вршиоца комуналне делатности, што је свакако добро. Закон предвиђа да уколико одговори грађана буду негативни, односно ако се види да је већина незадовољна квалитетом услуга, јединица локалне самоуправе може да покрене поступак преиспитивања рада вршиоца комуналне делатности, да му наложи да отклони одређене недостатке и у крајњем случају може се раскинути уговор о поверавању обављања делатности.

Што се тиче овог закона, врло кратко, сумирала бих да Савез војвођанских Мађара и Партија за демократско деловање свакако подржавају овај предлог јер подржавамо напоре у обезбеђивању квалитетног, трајног и доступног комуналног сервиса за све грађане.

У преосталом времену ћу се још фокусирати на два предлога закона, најпре на Предлог закона о становању и одржавању зграда. Ви сте у свом уводном обраћању рекли да је ово заправо неопходно после доста година, ја бих рекла можда две деценије, двадесет година, да коначно правно регулишемо ову област, заправо спојимо оно што је било у Закону о становању, Закону о одржавању стамбених зграда, да се фокусирамо да детаљније опишемо шта је социјално становање и да решимо још нека питања.

И претходни говорник и ви сте већ доста говорили о овом закону, не бих понављала те елементе, али оно што је свакако значајно... Ја живим у једној згради, као и многи од нас, и знам колико је тешко окупити комшије, али мислим да је главна порука грађанима, што се већ дешава на терену без обзира на то што није постојао овај закон, да заиста свака стамбена јединица треба да се региструје, да има свој ПИБ, матични број, текући рачун, да је то најчистије, најпаметније. И до сада су многи то урадили, а сада овај закон налаже да сви то морају да раде и да буду у регистру који води општина на чијој територији се налази стамбена заједница.

Нисам се превише базирала, ви сте сада детаљно одговорили, на професионалном управнику. Надам се да ће доћи до тога да тај који је раније био председник кућног савета или скупштине станара преузме обавезе управника и да ће заиста грађани увидети – не желим сада да причам о томе колико смо неодговорни, колико плаћамо све остале рачуне а некада нам је тешко да платимо 200-300 динара месечно за одржавање зграда и заједничких просторија – колико је то значајно и да ће комшије моћи да се договоре шта је најбитније за њихову стамбену зграду, односно за земљиште на коме се налази.

Изузетно је добро што овај предлог закона унапређује организовање управљања зградама. Као што сам рекла, ја сам нашла да ће вођење јединствене евиденције бити у Републичком геодетском заводу.

Значајна је обавеза постављање управника. Наравно, за оне који не могу да се договоре постоји могућност постављања професионалног управника, али тек ћемо после доношења подзаконских аката видети којим условима он треба да одговара и како да дође до лиценце.

Говорили сте и о социјалном становању, односно о стамбеној подршци, која је изузетно значајна и јако добро регулисана у овом предлогу. Значи, конкретно су описани: појам стамбене подршке; основни принципи; корисници стамбене подршке; видови стамбене подршке (који могу бити закуп стана, куповина и други начини стицања права својине над станом или породичном кућом, унапређење услова становања, изузетно значајна помоћ за озакоњење стана или породичне куће и стамбено збрињавање); поступак доделе стамбене подршке и начин остваривања.

Оно што свакако морам као жена да поздравим јесте да одређене одредбе регулишу стамбено збрињавање жртава породичног насиља, односно жртава насиља у партнерским односима, што је заправо резултат усклађивања овог закона са Истанбулском конвенцијом, што је свакако изузетно значајно. Такође, могућност давања стана у јавној својини у закуп под условима непрофитног закупа на највише пет година или субвенционисање закупнине стана итд.

Оно о чему смо мало говорили, а опште је познато да има јако пуно амандмана на овај предлог закона, да има јако пуно примедаба, јесте тај фамозни члан 153. о коме сте ви раније говорили. Предлог закона о становању и одржавању зграда прописује да изабрана, постављена и запослена лица код корисника средстава у државној својини, односно функционери, имају право на куповину, откуп стана у јавној својини који користе по основу уговора о закупу на одређено време, који су добили на коришћење на основу Уредбе о решавању стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица код корисника средстава у државној својини. Даље је утврђено да купопродајну цену тог стана одређује јединица локалне самоуправе, у висини тржишне вредности стана, на начин како се утврђује вредност непокретности у поступку утврђивања пореза на имовину непокретности.

Дакле, суштина је да Предлог закона не омогући никоме, а најмање функционерима, државним функционерима, да дође до стана на било који други начин осим по закону, али пошто се у медијима спекулисало и ви сте давали одређене изјаве да ће постојати амандман Владе, да ли ће овај члан да се брише, да ли остаје у закону, не би било лоше да и ово питање сада разјасните, уколико је то могуће.

У преосталих неколико минута трудићу се да још мало говорим о Закону о јавно-приватном партнерству и концесијама, односно предложеним изменама и допунама овог закона. Као што сте ви нагласили, овај закон смо донели пре пет година, значи 2011. године; биле су ситне измене, сада су мало озбиљније, неопходне за унапређење појединих

одредаба овог закона и за увођење боље контроле финансијских утицаја, као и фамозно усклађивање са међународним стандардима и најбољом међународном праксом. Још увек овај предлог није у потпуности усаглашен са директивама ЕУ због тога што је рок за потпуно усклађивање крај следеће године.

Наравно, ми смо и тада говорили о овом закону, поздравили га, гласали за његово доношење 2011. године, пошто је то закон који обезбеђује правни основ за успостављање партнерства између јавног сектора с једне стране и приватног с друге, а основни циљ је задовољење потреба становништва. Заправо је захтеван квалитет и стандард услуга и радова у интересу јавности и корисника услуга, као и адекватно обезбеђење интереса јавног партнера.

Овај закон је, као што сте ви то нагласили и опште је познато, настао управо због потребе за изградњом нове инфраструктуре улагањем добра у општој употреби, као и пружањем услуга од општег интереса. Један од основних разлога зашто је било потребно донети овај закон је пораст тражње за приватним изворима финансирања наведених пројеката. Три основна циља су, дакле: изградња јавне инфраструктуре и пружање услуга у јавном интересу, обезбеђивање квалитетних услуга од јавног значаја, као и привлачење домаћих и страних приватних инвеститора и банака за финансирање, суфинансирање и вођење пројеката од општег интереса.

Међутим, оно што се десило у протеклих пет година, од доношења овог закона до садашњих измена, јесте да смо увидели да је досадашња пракса у примени овог закона показала да институт јавно-приватног партнерства није довољно искоришћен, не користи се довољно, иако има низ предности. Од када је усвојен, значи за протеклих пет година, реализовани су пројекти у области градског, приградског превоза путника, јавне расвете, сакупљања комуналног отпада, производње топлотне и електричне енергије употребом обновљивих извора енергије и слично.

Заиста, добро је што сада доносимо мало веће измене и допуне. Конкретизују се циљеви: заштита буџета, како републичког тако и локалног, привлачење приватних инвестиција; кроз модел јавно-приватног партнерства се смањују трошкови рада јер приватник преузима део запослених и укупне трошкове за те запослене на основу добијених концесија. Смањују се трошкови рада, јавни сектор кроз јавно-приватно партнерство тежи да привуче додатне ресурсе и да у распону, рецимо, од 5 до 50 година има гарантовану услугу за грађане. Приватни партнер за одређену накнаду пружа много ефикасније и економичније ову врсту услуга.

Измене и допуне омогућавају да у јавно-приватном партнерству са елементима концесије могу да учествују јавна тела (мислим да је ово најзначајнија измена), значи општине, јавна предузећа, градови и др.

Такође морам да нагласим да је доношење измена и допуна Закона о јавно-приватном партнерству и концесијама предвиђено у Акционом плану за спровођење Националне стратегије за борбу против корупције која је донета за период од 2013. до 2018. године, као и Акционом плану за Поглавље 23 преговора са ЕУ. Један од прокламованих циљева Националне стратегије за борбу против корупције и Акционог плана... Односно, приликом утврђивања Акционог плана за Поглавље 23 посебан део који се односи на борбу против корупције јесте отклањање ризика корупције из прописа који уређују управо ову област, област јавно-приватног партнерства и њихова доследна примена.

Као што је познато, у Извештају Европске комисије, тзв. прогрес рипорту, о напретку Србије у процесима европских интеграција и Стратегији проширења за 2016. годину наглашено је да је корупција још увек један од највећих проблема, озбиљан проблем, широко распрострањен у многим областима. У области борбе против корупције још увек нису остварене ни прошлогодишње препоруке Европске комисије; слаби су напреци, скоро да нема напретка у поступцима и пресудама против корупције; антикорупциона стратегија, нажалост, још увек не доноси очекиване резултате.

Напори за сузбијање корупције тек треба да дају опипљиве резултате. Ово је један корак ка томе. Институционални механизми, нажалост, још увек не делују. Стога сматрамо да су заиста неопходне измене, али, што је још значајније, морамо обратити пажњу на примену одређених одредаба овог закона, на адекватну имплементацију.

Радује ме што сте конкретно споменули регистар јавних уговора. То је једна од најзначајнијих ставки јер заиста сви уговори могу да се прегледају, и они који су јавно-приватно партнерство, и остали. Значајно је успостављање ефикасног надзора над извршењем уговорних обавеза приватног партнера и примена антикорупцијских механизама из Закона о јавно-приватном партнерству, али и измена правног положаја и надлежности Комисије за јавно-приватно партнерство.

Да закључим, овај закон предвиђа бољу контролу пројеката јавно-приватног партнерства и усклађивање са међународним стандардима и најбољом праксом. Стога га подржавамо, као и остале предлоге који се налазе на дневном реду.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала вам на дискусији. Чини ми се да је врло важно да неколико ствари посебно додатно објасним, јер мислим да су врло значајне.

Када говоримо о Закону о комуналним делатностима, врло је важан један део који се односи на погребне услуге. Иначе, овај закон је од 27. новембра до 17. децембра 2015. године био у јавној расправи, као и

закон о становању итд., и у једној каснијој великој обједињеној јавној расправи у Привредној комори Србије. Консултовали смо за одређене теме, делове закона за које је било доста коментара, па и око погребних услуга, и Европску комисију. На основу тога смо онда направили разграничење између самог процеса сахрањивања и погребних делатности, у смислу да код сахрањивања могу да се појаве и приватници, с тим што ће то одређивати сама локална самоуправа. Дакле, у том смислу смо покушали да направимо баланс. Што се тиче погребне делатности, да ли је то превоз, хладњача, итд., онда ће то одређивати само тржиште.

Мислимо да смо у том смислу успели да направимо одређени однос да управо и једни и други, пре свега приватни погребници, од којих смо имали јако пуно коментара управо у овој области... Да нађемо једно заједничко решење којим ћемо на крају имати квалитет, али, наравно, и водити рачуна о целом процесу.

Код инспекцијског надзора, уопште рада инспекције, овим законом је заиста много детаљније, тачно одређено, дефинисане су комуналне делатности и на који начин... Много је прецизније дефинисано него у ијеном претходном закону.

Наравно, постоје одређене ситуације са којима се сусрећемо и за које морамо да нађемо решење у наредном периоду. На пример, питање водовода. Оно што данас често у одређеним деловима Србије постоји, то је да је месна заједница, људи су самодоприносима градили водоводе и тако даље... Сада нпр. комунална предузећа не желе да прихвате те водоводе у свој систем и имамо ситуацију да нико не може на прави начин да контролише, а то је толико важно за здравље и живот грађана. То је нешто за шта са локалним самоуправама морамо наћи решење, јер, пре свега, месна заједница није ни правно лице које може тиме да се бави, а да не говорим управо о оном најважнијем, а то је квалитет услуге, безбедност и здравље људи.

Што се тиче закона о становању и тих чланова где смо прихватили амандман наше посланичке групе, чланови 152, 153. и 154. свакако неће бити у Предлогу закона о становању. Идеја и намера је била да се заиста омогући и помогне оним људима, односно породицама оних људи који су били на ратиштима и који су изгубили животе или су рањени. Међутим, и мој став јесте био да то није на прави, адекватан начин дефинисано. Ми имамо 170 таквих ситуација и то ће морати на други начин да се регулише, тако да ова три члана закона свакако неће бити у закону о становању.

Када сте помињали професионалне управнике, само једна информација: они већ постоје у Новом Саду, негде између 50 и 60% стамбених зграда има управнике. Ми смо сада оно што постоји практично увели у систем и у закон.

Та цена коју сам помињала и која се помиње јесте управо из онога што ми видимо у Новом Саду, јер смо направили одређене анализе. Оног тренутка када се појави тржиште на целој територији Србије, вероватно та цена може да буде и нижа, када говоримо о накнади коју ће добијати професионални управници.

Хвала вам још једном на дискусији. Ако сам нешто прескочила, ви ћете ме додатно питати.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Бошко Обрадовић. Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани грађани Србије који пратите ову нашу, више него интересантну и сложену, расправу, поштоване колеге народни посланици, помаже Бог свима, желео бих пре свега да кажем, и стојим наравно иза тога, да ће у овом сету предложених закона о којима расправљамо у једној тачки дневног реда у јединственом претресу, где расправљамо о осам потпуно различитих закона, Двери, како то воле да кажу наше колеге напредњачки народни посланици, у дану за гласање гласати за два закона за која сматрамо да су важна и да треба да буду донета. Први је закон о транспорту опасне робе, који озбиљно третира ову важну материју, а други је закон о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и Владе Народне Републике Кине о међусобном укидању виза. Дакле, та два закона имају апсолутно нашу подршку јер мислимо да су апсолутно у интересу грађана Србије, а ево и зашто.

Наиме, Двери подржавају доношење закона којим ће се регулисати транспорт опасне робе на територији Републике Србије, не само зато што је то међународна обавеза или потреба за усаглашавањем законског оквира сходно бриселским захтевима, већ једино из разлога што је овде у питању безбедност и здравље свих грађана Србије, као и заштита животне средине и домаће привреде.

Сматрамо да је овакав закон морао бити донет много раније, као и да је требало поставити питање одговорности конкретних органа и функционера за непримењивање важећег закона, како је то наведено и у образложењу Предлога закона. Сматрамо да држава мора да појача своју улогу у овој области како прецизнијим одредбама тако и строжом казненом политиком у области привредних преступа и прекршаја код транспорта опасне робе.

Такође напомињемо да је саобраћајна инфраструктура у Србији у лошем стању, а посебно железничка мрежа. Сведоци смо великог броја ванредних догађаја и акцидената приликом превоза опасне робе. Ову опасност појачава и чињеница да се добар део саобраћајне железничке мреже налази у насељеним местима, посебно у великим градовима. Предложеним законом нигде није регулисан инспекцијски надзор и провера железничке мреже, као ни који број вагона може безбедно проћи кроз

насељена места. Посебан је проблем да ли треба дозволити да композиције са опасном робом пролазе кроз град Београд.

Дакле, ми смо желели, наравно, конструктивно подржавајући закон у начелу, да вам укажемо и на ових неколико ствари на које треба обратити додатну пажњу, посебно када је у питању инспекцијски надзор и свака врста пооштравања казнене политике у вези са транспортом опасних роба.

Наравно да подржавамо и закон о потврђивању Споразума између Владе Србије и Владе Народне Републике Кине о међусобном укидању виза. Сматрамо да је окретање геополитичким алтернативама, као што је стратешка сарадња са Русијом или Кином, велика и важна ствар за спољнополитичку оријентацију Србије. Увек када се доводи у питање овај безалтернативни пут Србије у ЕУ, ми ћемо то подржати. Дакле, доста нам је уцена из Брисела, диктата из ЕУ и те празне приче да је запад једина страна света. Као што сте и ви схватили после много година, запад није једина страна света, постоје исток, север, југ.

Наравно, на делу потврђујемо оно што смо увек говорили – да ћемо подржати свако окретање Србије ка другим стратешким партнерима, који нас нису бомбардовали, који нам не отимају Косово и Метохију, који нас економски не уцењују и не израбљују, са којима управо имамо разне користи од стратешке сарадње, било да је у питању политичка, економска, или војнобезбедносна сарадња. Поред Руске Федерације, наравно, и Народна Република Кина је једна таква држава.

То би, дакле, било све у чему можемо да вас подржимо. А сада да видио шта намеравате у неким другим законским решењима, која су проблематична по више основа и говоре о једном новом таласу вашег уплитања у неке ствари, које су наравно диктат из Брисела а проблематичне су из угла интереса грађана Србије.

Дакле, наша логика је интерес грађана Србије. Тамо где поштујете интерес грађана Србије, без обзира на то што смо вам љута опозиција, увек ћете имати подршку, али тамо где радите против интереса грађана Србије, ми наравно морамо бити жестока опозиција.

Ево, конкретно, законе који ви овде предлажете и о којима данас расправљамо доносите без икакве јавне расправе. Дакле, говоримо о стварима које су од највишег јавног интереса, а за такве ствари не дозвољавате чак ни јавну расправу. Разумем да ви све што постоји у законодавној делатности у Србији морате да ускладите са стандардима ЕУ, али вас опомињем – важније од усклађивања са стандардима ЕУ јесте усклађивање са интересима грађана Србије. Значи, важније од тога што бринете о ЕУ и централном комитету у Бриселу, који вам издаје директиве, јесте шта кажу грађани Србије. Грађани Србије нису имали прилике ништа да кажу, јер није било јавне расправе. Ако нема јавне расправе, онда не знамо шта је јавни интерес.

Како ви утврђујете јавни интерес? За вас је јавни интерес оно што вам кажу газде из Брисела. Значи, како Брисел пошаље путем „факс демократије“ директиву ујутру у Владу Републике Србије, тако ви пишете законе. Често буквално преводите законе из ЕУ, уопште их не усклађујући са јавним интересом Србије, са јавним интересом грађана Србије, са нашим националним државним и економским интересима.

То је једна карактеристика која није изум Српске напредне странке, то потиче још од досовског режима који је покренуо тај погубни пут Србије у ЕУ, а ви напредњаци сте само врхунац те политике ДОС-а, еврофанатизма. Практично сте ви у овом тренутку, ја вас проглашавам највећим еврофанатицима у читавој Европи.

Оно што ћу рећи идући од једног до другог предлога закона је следеће: комуналне делатности – мислим да је пече од доношења измена и допуна Закона о комуналним делатностима да се изврши коначно анализа учинка и квалитета услуга вршилаца комуналних делатности. Хоћемо ли коначно једном у Србији да утврдимо да ли они који раде комуналне делатности добро раде? Да ли добро раде наша комунална предузећа, да ли добро раде наше комуналне инспекције, да ли добро ради наша полиција која се бави тим делом посла?

Дакле, ви идете у измене и допуне Закона пре него што сте урадили анализу постојећег квалитета услуга у сфери комуналних делатности. Наравно, овде отварате простор за нешто што је потенцијално огромна опасност, а то је приватизација комуналних предузећа у Србији и преосталих наших природних богатстава, наших јавних добара, која на овај начин који ви овде предвиђате у перспективи могу бити приватизована. Значи, ви ћете кренути да приватизујете и водоводе, ви ћете све да ставите на распродају!

Просто, ово мало што је остало до сада, а да нисте поклонили странцима, то претпостављам планирате у наредном периоду владавине Српске напредне странке. Јер, СНС није ништа друго него директни експонент ММФ-а, Светске банке, централног комитета из Брисела и НАТО пакта. Дакле, ви овде служите интересима западних центара моћи. Очито је да морате да вратите то што вам је Европска унија честитала победу Томиславу Николићу три сата пре затварања биралишта у другом кругу председничких избора 2012. године. Сада на наплату, господине председавајући, стижу обавезе којима сте се обавезали када сте дошли на власт.

Ево, да конкретизујем. Закон о управљању аеродромима, ево, просто питање за напредњачку економску логику: ви тврдите, јавно се хвалите како је порастао број путника на Аеродрому „Никола Тесла“, како Аеродром све боље ради, како је Аеродром остварио профит, а онда, шта радите? Продајете тај аеродром. Ко на свету може да објасни логику продаје аеродрома који доноси профит? Наравно да ту логике нема,

наравно да су то опет неки ваши договори са ко зна којим партнерима, са ко зна којим логикама, са ко зна којим дуговима и реповима које имате према онима који су вас довели на власт.

Дакле, пет година ви преко џепа грађана Србије и преко интереса државе Србије плаћате дугове онима који су вас довели на власт 2012. године. Време је да се са тим престане. Не можете ви ваше дугове плаћати преко државе Србије.

Шта је још велики проблем у закону о управљању аеродромима? Велики проблем су тзв. мешовити аеродроми, то значи аеродроми који су истовремено и у цивилној и у војној функцији. Ви сте исправно поступили када сте рекли да на концесију не могу бити дати аеродроми који имају функцију у оквиру Министарства одбране, али и ови мешовити аеродроми имају функцију војну, дакле функцију у оквиру система безбедности државе Србије.

Шта ми кажемо? Ми кажемо да ни мешовити аеродроми не могу ни на који начин бити давани у концесију. То смо, уосталом, одређеним амандманским предлозима и предвидели. Позивамо вас да у интересу безбедности државе Србије и несметаног функционисања Војске Србије не дозволимо да приватна лица, било ко, а посебно неко са стране, ван ове државе може да има утицај на рад мешовитих аеродрома који су истовремено и у војној функцији.

Наравно, на крају долазимо до најзанимљивије тачке закона о становању и одржавању зграда. Пошто је све друго у Србији уређено, пошто Србија цвета, пошто је стање сјајно и у привреди и у пољопривреди, владавина права функционише, судови сјајно раде, све је толико савршено организовано, ви сада немате шта друго да радите него сте решили да упадате у наше зграде и уређујете како ћемо ми да живимо у нашим зградама где станујемо. Дакле, та врста вашег уплива у приватност, у станарска права и у колективна права нас станара у зградама говори о томе да ви једноставно желите да се мешате и у оно што није ваш посао.

Претпостављам, ако идемо овом вашом логиком, сви станари зграда у Србији добиће само нове трошкове које треба да плаћају. Не води се рачуна уопште о томе ко ту може шта да плати, а ко не може ништа да плати.

Будући управници или професионални управници били би сјајно место за ново страначко запошљавање кадрова Српске напредне странке. Пошто сте их запослили по комплетној државној администрацији, ево, сада нисте имали шта ново да смислите па сте смислили професионалне управнике преко којих ћете запошљавати страначке кадрове Српске напредне странке по нашим зградама.

Наравно, ту могу одређене стамбене заједнице да осмисле и кредитно задуживање, и то са две трећине гласова; дакле, могу некога да обавежу на кредитну обавезу, а да тај није ни дао сагласност на тако нешто.

Такође, инвестиционо одржавање, као нека врста новог опорезивања о коме ће одлучивати локална самоуправа. Дакле, локална самоуправа ће смислити нови порез кроз инвестиционо одржавање зграда, опет без сагласности свих станара.

Наравно да не видим овде да држава преузима нешто од трошкова. Комунална предузећа, која ми непрестано плаћамо и која никада ништа нису урадила за наше зграде, не видимо да преузимају на себе неку дужност у уређивању и одржавању зграда.

Постоје ту и две добре ствари. Прва је правилник власника, који ћемо, надам се, сви ми власници станова искористити да ми одредимо како ћемо функционисати у нашој згради, а не да нам ви из СНС одређујете како ћемо функционисати у нашим зградама. Дакле, хвала вам на тој одредби о правилнику власника којом ћемо, надам се, моћи да изиграмо ваш закон којим мислите да нам одређујете како треба да живимо, радимо и функционишемо у нашим зградама. Друга ствар је стамбена подршка, за коју се надам да ће заиста завршити као вид мере подршке социјално најугроженијим породицама, посебно породицама које су презадужене, које су самохране, које немају ниједног члана запосленог, које рецимо имају више деце итд. а немају решено стамбено питање, рачунајући и младе брачне парове. Дакле, те две ставке још гаје малу наду да се овај закон може преусмерити у неком добром правцу у односу на онај који сте ви замислили.

У том смислу, имам за вас један амандман који је, мислим, пресудан за успех овог вашег закона, како сте га ви замислили. Дакле, када ми у стамбеним заједницама, некадашњим скупштинама станара, у зградама широм Србије не будемо способни да се договоримо, не желимо да се договоримо око тога ко ће бити управник у нашој стамбеној заједници, предлажем да онда професионални управник свих зграда у Србији буде Александар Вучић, пошто је показао изузетан капацитет да буде министар у свим министарствима, председник свих општина, градоначелник свих градова. Мислим да он има времена и капацитета да буде и професионални управник у свим зградама у Србији. Зато бих вас замолио да се један такав амандман донесе, јер заиста не видим боље решење од Александра Вучића, јер такав супермен каквог смо ми добили у лику председника Владе Републике Србије заиста до сада није виђен ни у једном цртаном филму. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Повреда Пословника, народни посланик Владимир Ђукановић.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала, председавајући. Користим право да укажем на повреду члана 107, достојанство парламента. Ви сте ту морали да реагујете зато што је недостојно да неко ко је овлашћени представник устане и овако флагрантно обмањује јавност и читаву Скупштину. Притом, није ни прочитао законске предлоге. Јер, да јесте, не

би слагао комплетну јавност да се Аеродром продаје, него се Аеродром... Односно, може да да управљање на концесију.

(Марија Јањушевић: Није шија него врат.)

Па, није ни шија ни врат, него ви о томе не знате ништа. Знате, није поента у томе да нешто напамет научите и да онда обмањујете јавност и демагогијом покушате да дођете до гласова. То што вас је неко лепо очешљао, то што вас је неко обукао и то што вам је неко написао његово мишљење да ви прикажете као своје, то не значи да на тај начин можете да врђате достојанство парламента и читавог народа тако што ћете да га лажете.

Заиста бих вас замолио да убудуће реагујете, јер на овакве лажи ћемо убудуће сваки пут и ми реаговати. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Као што сте видели, неколико пута сам покушао да господину Обрадовићу укажем да се врати на тему дневног реда. Ја сам заиста забринут за његово здравствено стање, али ја ту не могу да му помогнем.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни?

(Владимир Ђукановић: Не.)

Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прво, разумем наравно да председнички кандидат Двери држи претпредседнички говор, али бих волела да се вратимо на саме законе.

Такође, из свега што сте рекли, ја бих рекла да ви у ствари подржавате све ове законе, али вас је срамота да то кажете. Добро, и то могу да разумем.

Прво, када говорите о законима које ћете подржати званично, онда треба да вас информишем да управо закон о превозу робе јесте транспоновао све директиве Европског парламента и Савета Европе. Зато ми је баш драго што се у ствари придружујете том јату еврофанатика, како нас зовете, зато што је овај закон заиста важан управо за превоз опасне робе.

Не располажете, нажалост, правим подацима. Због тога, и пре свега због грађана Србије, када говорите о томе да је наша саобраћајна инфраструктура лоша треба да знате да у саобраћајну инфраструктуру поред железничког саобраћаја спадају и друмски, водни и ваздушни саобраћај. По свим светским и међународним критеријумима, далеко од тога да је то баш тако лоше.

Када говорите о превозу опасне робе, да, ми смо Влада која је после једно 20 година коначно кренула да измешта нпр. пругу која пролази кроз центар Ниша, за теретни саобраћај, баш због тога да се не би превозио опасни терет, односно опасна роба кроз центар града.

Друго, мислим да је врло важно да вам кажем да нема ниједне централне испоставе, у било којој држави, која диктира Влади Републике Србије шта је то јавни интерес, ни Брисел, ни Москва, ни Пекинг, ни Вашингтон, него ова влада ради у интересу грађана Србије. Сви закони који се данас налазе пред посланицима и грађанима Србије јесу закони који уводе одређени ред, јер је важно да имамо ред у земљи у којој живимо.

Такође, када говорите о упливу у приватност, закону о становању итд., не, ми само треба да водимо рачуна и да одржавамо наше зграде да се ниједно дете не би повредило. Дакле, то је суштина, у ствари, закона о становању, јер очито нисмо били у стању претходних 20 година да то радимо на прави начин.

Када говорите да ови закони нису прошли јавну расправу, говорите пре свега неистину. Закон о становању је прошао јавне расправе: Београд – 18. новембар 2015; Нови Сад – 20. новембар 2015; Вршац – 25. новембар 2015; Суботица – 27. новембар; Чачак – 30. новембар, ваш Чачак, надам се да сте били; Ниш – 4. децембар, Ваљево – 7. децембар. Крајња, она последња јавна расправа је била у Привредној комори Србије. Све што су били коментари свих институција, физичких лица, сели смо, разговарали и све што је могло ми смо у те законе заиста ставили да би закони били комплетни, јер када се сви сложимо око њих, онда ћемо их, наравно, још боље имплементирати.

Затим, грешком сте се изразили, само да вас информишем, није то „правилник власника“ него су то „правила власника“. Драго ми је да вам се то допада зато што то значи, јер то је у једном другом делу врло важно за овај закон – ви овај закон стварно подржавате.

Ово су најкраће цртице на које сам хтела да одговорим. Заиста, све друго представља ваш изборни говор, тако да на то не бих одговарала.

(Бошко Обрадовић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику, господине Обрадовићу.

(Бошко Обрадовић: Поменула ме је.)

Не, није рекла ни у једном тренутку.

(Бошко Обрадовић: Погледајте стенограм, господине председавајући.)

Ја сам одлично чуо.

Повреда Пословника. Затражите реч.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем, председавајући. Указујем на повреду Пословника, члан 27. и члан 100. Уколико желите да расправљате, односно да водите дебату са посланицима, потребно је да сиђете у посланичке клупе.

Друго, већ неколико дана заредом на силу ућуткујете посланике Двери и изврћете наше речи и не представљате како треба; изричете казне онако како вам пада на памет. Сада су сви чули да је

министарка рекла „кандидат Двери“ и коментарисала председничку кампању. Ево, она сама нека каже да ли јесте или није, па ће вам помоћи да се одлучите да ли ћете дати реплику или не. Ја разумем страх, разумем вашу нервозу, разумем да немате ни стид ни срам, али, молим вас, неки основни, основни ниво понашања. Наши грађани ово не заслужују. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да одговорим, прво, што се тиче опомена, колегинице, ја сам више добио опомена него што сам их изрекао, тако да немојте то да ми спочитавате. Више сам добио него што сам их изрекао. Не видим где сам погрешио и прекршио члан 100. Пословника, јер нисам полемисао са господином Обрадовићем.

(Марија Јањушевић: Само сте се изјаснили о његовом праву.)

То сам одговорио колеги Ђукановићу на његово рекламирање Пословника.

Не видим ништа лоше, што би дало право неком на реплику, ако је неко рекао: „председнички кандидат Двери“, или ако је рекао: „то је ваш изборни говор“.

Значи, на основу члана 104. став 3, не видим ништа увредљиво.

(Бошко Обрадовић: Погрешно тумачење.)

Мислим да вас је министар одлично протумачио, мада то није лако. Мада није лако да вас неко добро протумачи, урадила је то колегиница Михајловић.

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, рекламирам члан 109, у вези са чл. 103. и 106.

(Народни посланици Посланичке групе ДС напуштају салу.)

Видите, само да се ова гимнастичка вежбица заврши па да ја наставим. Ево, да господин „Еврољуб“, пошто је мало старији човек, касни, да омогућим и њему ову јутарњу вежбу.

(Председавајући: Наставите по Пословнику, колега Ристичевићу.)

Дакле, господине председавајући, члан 109 – опомена се изриче народном посланику који, између осталог, добацује, користи увредљиве речи итд. Ако неко каже да немамо ни стида ни срама итд., ја то доживљавам као увреду, без обзира на то што се ради о колегама које су се уз помоћ Јанка Веселиновића и геј активиста домогле овог парламента па можда не знају довољно пропозиције, мисле да им је све допуштено. Мислим да ипак морате да реагујете и изрекнете опомене оним народним посланицима који на врло увредљив начин говоре о нама.

С друге стране, док ви тумачите да одредба Пословника није прекршена, тај исти посланик перманентно добацује и поново крши Пословник. Ја то не чиним и зато вас молим да с времена на време, не тражим овог пута, без обзира на то што сте благонаклони према опозицији,

да с времена на време искористите ваша овлашћења па изрекнете неку опоменицу, наравно уколико се ово буде понављало. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Ристичевићу, мислио сам да се то, како сте рекли, „без стида и срама“ (је ли тако, нешто тако је речено) односило на мене. Не могу они мене да увреде, верујте ми. Тако да сматрам да нисам прекршио члан 109. Пословника.

(Бошко Обрадовић: Повреда Пословника.)

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Господине председавајући, члан 104. и члан 107. јасно говоре о достојанству Народне скупштине и праву на реплику. Ако дозволите, ја бих вас подсетио да када се неко у свом излагању на седници Народне скупштине увредљиво изрази о народном посланику или, што је у мом случају учињено, погрешно протумачи његово излагање... Ја никада нисам рекао „подржавам све законе који су овде предложени“, рекао сам да ће Двери подржати два од осам закона у јединственом претресу. Дакле, погрешно сам протумачен и имам право на реплику.

Друга ствар по којој се јављам јесте достојанство Народне скупштине, које кршите ви као председавајући Народној скупштини у овом тренутку тиме што одговарајући на моју скупштинску дебату коментаришете моје здравствено стање.

Дакле, господине председавајући, ја сам веома толерантан човек, али имам веома ниску толеранцију према неправди. Јуче цео дан нисмо добили реплику, а прозивани смо готово у свим говорима представника власти. Данас поново почињете са истим принципом да не дајете право на реплику, и још бринете о моме здравственом стању. Подсетио бих вас да сам, само за претходних неколико дана, овде назван: „кафански певач са Ибарске магистрале“, „једна полуписмена битанга“, „силеџија који бије жене“, да сам некоме псовао мајку и мртвога оца, а то никада у животу нисам урадио. Ви сада, на крају свега тога, као председавајући све то зачините тиме што алудирате на моје здравствено стање. Дакле, где је крај увредама од стране владајуће коалиције?

Ако имате аргументе, одговорите аргументима. Министарка је одговорила. Дајте мени могућност да ја њој одговорим. Она није мене вређала, ви сте ме увредили. Дајте ми право да одговорим на министаркино погрешно тумачење мога излагања.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Сматрам да нисам повредио Пословник, оне одредбе које сте рекламирали, поготово везано за члан 104. Сматрам да вас је министар одлично разумела иако то није баш лако.

Идемо даље. Настављамо са радом.

(Бошко Обрадовић: А да се изјасним о повреди?)

Народна скупштина ће да се изрази о повреди Пословника у дану за гласање.

Реч има народни посланик Ђорђе Комленски.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Даме и господо, другарице и другови, уважена госпођо министре са сарадницима, ја ћу се унапред извинити свима ако због страха од неких ранијих иступа овде нешто заборавим, пропустим или се збуним, мада то тешко може да се деси јер човек овде треба да се збуни само кад чује озбиљне аргументе; на неозбиљне аргументе, који проистичу очигледно из расправа које су добро обављене и отишле толико широко да су постале и кафанске расправе о овим законима, јер овакве закључке и коментаре можемо да чујемо само из таквих услова у којима се може дебатовати и дискутовати... Али, то ионако није примерено овом дому па се на то не треба нешто посебно осврта ти даље.

Овом приликом ћу говорити о неколико закона. Очигледно смо имали дијаметрално супротне ставове у односу на неке претходне говорнике, поготово када је у питању закон о аеродромима. Овај закон је јако важан и јако је добро што је Министарство препознало потребу за доношењем овог закона, јер овим законом се дефинише делатност управљања аеродромима као делатност од општег интереса. Законски гледано, то је основни предуслов да би се уопште могло разговарати о јавно-приватном партнерству и концесијама, односно да ли за поједине аеродроме ова држава има интереса или нема, односно да ли приватна лица имају интересе или немају да кроз уговоре о јавно-приватном партнерству и концесијама изврше улагања, ревитализују их и ставе у функцију.

Добро је што држава не покушава да уђе у све сегменте привреде. Добро је што се стварају услови да ширењем делатности, побољшањем услова за искоришћавање аеродрома, којих није тако мало у Србији, потпомогнемо да се развије не само привредна већ и туристичка делатност појединих области. Немојмо да заборавимо да златиборски регион засигурно има јако великог интереса за ревитализацију и стављање у потпуну функцију Аеродрома „Поникве“, колико Копаоник може да добије на свом статусу и рејтингу искоришћености уколико буде стављен у функцију аеродром Лађевци... Да овде не лицитирам и не набрајам оно што је, очигледно, само Министарство препознало, створило основ и врло јасно дефинисало процедуру кроз коју може доћи до уговора о јавно-приватном партнерству, а надасве водило рачуна о томе да се ниједан интерес државе, Републике Србије, па ниједан стратешки војни интерес не може угрозити. Између осталог, сви аеродроми су, па таман били и дефинисани искључиво као цивилни, у неким, не дај боже, ситуацијама, управо војностратешки објекти, тако да мислим да је потпуно бесмислено полемисати на ову тему.

Што се тиче закона о становању, било је крајње време да се уведе ред и дисциплина у одржавање стамбених зграда и начин на који ће се то чинити и радити. Нажалост, за разлику од једног броја добро организованих скупштина стамбених зграда (како се то до сада звало) и председника, људи који су били јако одговорни према својини коју имају,

како на својим становима тако и на заједничким деловима зграде, показало се да смо у многим случајевима немарни, неорганизовани. Чак смо били у прилици да се бахатошћу само једног појединца у целој згради доведе у питање инвестиционо одржавање целокупне зграде.

Овај закон управо ствара јасно прецизиране предуслове да се тако нешто убудуће спречи. Не видим да је било какво мешање у нечије унутрашње стамбено питање то што се питање одржавања стамбених зграда доводи на један ниво који мора да пружи могућност да свачија својина буде једнако и на одговарајући начин заштићена.

Мислим да овде један озбиљан део терета, који је важан, Министарство, нећу рећи пребацује, али ставља у надлежност локалним самоуправама. Не само што им ставља у надлежност, него пружа могућност локалним самоуправама, које су до сада биле спутане у том делу, да много више простора и могућности имају када је у питању дефинисање одређених ствари које су битне за функционисање зграде.

Тако, рецимо, чланом 76. овог закона предлаже се да питање тзв. општег кућног реда дефинише локална самоуправа. То никако не задире у право власника стамбене зграде да, уколико желе, кроз правила власника на још неки специфичнији начин регулишу питања кућног реда. Али, питање кућног реда и јесте питање локалне самоуправе управо зато што свака локална самоуправа може много боље да сагледа на том микроплану шта је то што је за одређене зоне града прихватљиво, а шта је неприхватљиво.

Питање кућног реда треба управо да створи могућност да се спречи да појединци, који то данас чине, доводе све остале станаре у згради у позицију да због тога трпе, било да претварају стамбене просторе у пословне просторије, било држањем кафића који раде по целу ноћ и ометају нормалан живот и функционисање тамо где то није нужно, па, морам рећи, и до тога да поједини станари не воде рачуна о својим комшијама; уз дужно поштовање од мене као љубитеља животиња, паса и свега тога, да не кажем баш да су од својих станова направили штенаре, али дешава се чак и нешто приближно томе, да тиме угрожавају, и због одржавања зграде, остале станаре.

Све то може да се пропише на нивоу локалне самоуправе. То ће онда створити могућност и обавезу комуналној инспекцији да поступа у складу са овлашћењима која јој овај закон пружа, да надзире и контролише комплетно спровођење свега тога.

Питање стамбене заједнице, како се то сад зове, јесте питање могућности да се сама зграда добровољно организује и изабере свог управника. Нормално, уколико стамбена заједница пожели, може ангажовати професионалног управника, али то је њено право а не обавеза. Оно што је добро и новина у овом закону јесте увођење принудног

управника, са ограниченим трајањем, тамо где стамбена заједница неће или не жели да се организује.

Јако је важно да то буде потпуно контролисано. Добро је што је то спуштено на ниво локалне заједнице, која сада има обавезу да врши регистрацију свега што је везано за питање стамбене заједнице и обезбеди на једном шалтеру добијање ПИБ-а и проверу свих папира и функционисања стамбене заједнице. Стамбена заједница практично у одређеним стварима добија статус правног лица, што јој пружа могућност да закључује одговарајуће уговоре по питању одржавања, које је овде врло јасно дефинисано као хитно, текуће и инвестиционо. Тиме је потпуно прецизирано куда и како ћемо даље морати да идемо и како ћемо морати да се понашамо, да будемо одговорни према себи, али да будемо одговорни и према својим комшијама, као и према пролазницима.

Знате, недопустиво је било да, због законских одредаба, онога ко живи у приземљу не занима што цури кров, да онога ко живи у приземљу не занима да ли се одржава лифт без обзира на то што му комшија живи на десетом спрату. Једноставно, те ствари ће овде много функционалније и брже бити решаване.

Очигледно долази време када ће и саме зграде и сви станари морати да буду далеко заинтересованији за енергетску ефикасност стамбених зграда, а то једноставно кроз ове мере може да се спроведе. Овде је потпуно дефинисано шта у том правцу треба да ради стамбена заједница, шта треба да ради локална самоуправа и у којој мери могу томе да помогну, са различитих нивоа, Република и локална заједница.

Оно што може да буде проблем овде, врло специфичан, то је што градске општине нису препознате у Уставу који је важећи, немају јасно дефинисану позицију. Онда ће Град Београд као такав морати да преузме много више обавеза на себе када је у питању спровођење овог закона у односу на општине које су у склопу града Београда.

Желим да истакнем и следећу ствар која је јако важна, а то је Споразум између Владе Републике Србије и Владе Народне Републике Кине. Потпуно је беспотребно говорити колико је велики значај овог споразума и шта ми можемо од њега да очекујемо. Оно што је најважније у свему овоме јесте у ствари признање спољној политици коју води Влада Републике Србије од једне од највећих и најмоћнијих земаља на свету. Ако је једна Кина знала да препозна поштовање које њеној величини, њеној снази и њеном пријатељству према Србији Србија указује и узвратила једнаким поштовањем, без обзира на различитост у величини, снази, позицији економије, онда то само показује да је исправан начин на који ова влада вођи међународну политику.

Из тог разлога очекујемо да ће управо поступак који је премијер учинио у понедељак напуштајући Брисел после непримерених, безобразних и неваспитаних уцена које су постављане из Републике

Хрватске уродити плодом, јер, једноставно, неће поштовати нико никога уколико сам себе не поштује. Оно што је Републичка влада урадила у понедељак, од изузетног је значаја и за свако поштовање. Камо лепе среће да су се на такав начин понашале претходне владе, претходни премијери. Можда би положај грађана, односно српске мањине у Хрватској данас био много бољи и повољнији него што је у овом тренутку да се другачије понашало и поступало у време кад је Хрватска приступала ЕУ.

У сваком случају, сигуран сам да ова влада може, уме и хоће да исправи све пропусте из ранијих периода, али мора се ставити усправно и имати одмерену и јасно дефинисану политику у свему.

У дану за гласање подржаћемо све ове предлоге. Захваљујем на томе што сте препознали све кључне елементе који треба кроз ове законе да буду много боље дефинисани и који ће много боље прецизирати поступање и понашање у многим областима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Најлепше вам хвала не само на томе што ћете подржати предлоге ових закона него на разумевању закона. Посебно бих се задржала на делу закона о становању који сте поменули, а то је кућни ред, члан 76, ту је назив „Кућни ред“. Ми смо већ одређено време добијали много коментара грађана Србије о томе да постоје проблеми који се односе на кућни ред у стамбеним објектима и зградама. Баш због тога и на основу свих њихових притужби, настао је практично члан 76. овог закона који каже да је локална самоуправа та која ће својом одлуком о општим правилима кућног реда направити документ који треба да омогући власницима станова да имају мир, тачније да им се не ремети мир у коришћењу станова.

Друго што желим само да додам везано је за закон о аеродромима. Наш интерес, интерес Владе јесте да покушамо да све аеродроме ставимо у функцију. Успели смо то са Аеродромом Ниш, радимо на успостављању уговорног односа између Министарства одбране и привредног друштва „Аеродроми Србије“ везано за Аеродром у Краљеву. Покушавамо, што није једноставно, везано за Аеродром „Поникве“, због тога што је потребно заиста доста уложити да би тај аеродром могао да функционише на прави начин. Ми јесмо као Влада, пре свега Аеродром „Никола Тесла“ је уложио 50 милиона да бисмо направили, да бисмо средили практично саму зграду и да радимо на огради код Аеродрома „Поникве“, али је још много потребно и око приступног пута и око свега тога. Без обзира на то, још увек се на „Пониквама“ одржавају одређени... наравно, нередовни саобраћај се може видети на Аеродрому „Поникве“, али то је далеко од онога што јесте наш интерес.

Зато је и формирано, рецимо, предузеће „Аеродроми Србије“, да пробамо све те аеродроме некако да помогнемо јер смо свесни да

уколико нам је један од стратешких циљева развој туризма итд., онда је наш интерес да сви ти мали аеродроми нормално функционишу.

Хвала вам још једном што ћете гласати за предлоге ових закона.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Мирослав Алексић. Изволите.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Захваљујем, председавајући. Поштована министарка, ево, данас имамо на дневном реду осам предлога закона, од чега три споразума, и сви су по хитном поступку. Ја заиста, уз уважавање тога да сте ви одржали одређени број јавних расправа, морам да питам – зашто се пракса из претходног мандата усвајања закона по хитном поступку и даље наставља? То говори о томе да ми не можемо у овом дому квалитетно расправљати о законским предлозима, нарочито уколико обједините у оквиру једне тачке осам различитих закона. Дакле, то је, изгледа, само да се испуни форма, да се закони усвоје. Десиће нам се оно што се догодило у претходном сазиву, да је половина од свих закона усвојених по хитном поступку враћена на поновну дораду или на поновне измене и допуне закона. Дакле, то је нешто што не видим да ће донети икаквог бољитка грађанима Србије и не знам зашто се са том праксом наставља.

С друге стране, овде говорите данас да је то усаглашавање закона са европским законима, стандардима и процедурама. Немам ништа против тога, сматрам да треба да уређујемо наше друштво и да овде ценимо и успостављамо европске вредности, али то без истинске реформе јавног сектора и јавних предузећа, коју нисте успели за пет година да спроведете овде… Дакле, то је једино што сте обећавали и рекли да ћете урадити, уколико говоримо о области економије и јавног сектора. Нисте успели за пет година да реформишете нити „Србијагас“, нити „Железнице“, нити ЕПС. Видели смо у буџету колико се средстава грађана Србије баца на те губиташе.

Такође, нема система институција у Републици Србији, нема успостављених институција како бисмо те законе које усвајамо могли да применимо. Проблем је што се закони који се усвајају не примењују на крају. Све то што покушавамо да урадимо мени личи као да желимо да у Србији садимо банане. Хоћемо да усвајамо европске законе, а немамо систем институција који ће успети те законе да спроведе.

Сада имате овде један закон који је на дневном реду, Закон о комуналним делатностима. Године 2012. усвојен је Закон о комуналним делатностима. Једна од ствари које су ту дефинисане, коју подржавам, јесте да сви водоводи у Србији морају имати титулара, морају бити у оквиру јавног предузећа или неког другог предузећа, а не, као што је био случај, да буду у склопу месних заједница, да њима управљају разноразне групе грађана. Реците ми, где се то у Србији спровело? Колико таквих примера

има? Рећи ћу вам да је безброј водовода у Србији и даље у потпуно нерешеном статусу. Дакле, од 2012. до 2017. године тај проблем није решен.

Сада имамо нове надлежности које предвиђа Закон о комуналним делатностима. Има доста добрих ствари које се налазе у овим изменама Закона, али је питање да ли ће то неко успети да спроведе, нарочито уколико говоримо о јединицама локалне самоуправе које немају капацитета пре свега због ограничених финансијских средстава. И даље смо наставили тренд повећавања надлежности локалних самоуправа, а одузимања средстава општинама, што се видело у последњем буџету и Закону о финансирању јединица локалне самоуправе где сте поново посегли за тиме да узмете 4,8 милијарди градовима и општинама, уз образложење о фискалној консолидацији.

Дакле, то је доказ да заправо желимо да остваримо нешто, а немамо капацитет и немамо изграђене институције, немамо реформисан систем. То је оно што треба да урадимо пре усвајања закона да би ти закони могли да заживе у пракси.

Што се тиче закона о становању, у овом предлогу закона имамо два закона: један је закон о становању, а други је закон о одржавању стамбених зграда. Да ли треба ту направити одређене промене? Да, треба, али овде нисам од вас чуо одговор везано за чл. 153. и 154. који третирају могућност откупа станова у јавној својини од стране државних функционера. Рекли сте да ће то бити промењено у закону. Нисам видео да ли постоји амандман да ћете те чланове избацити, јер се јавност побунила око тога да ће по повлашћеним условима неко моћи да купује станове. Питам, да ли ће то остати у закону како смо добили у материјалу или ће се изменити?

Што се тиче професионалних управника, свака зграда и свака скупштина станара треба да има свог управника, међутим, овде се отвара једно друго питање. Прво, грађани Србије и станари ће морати из својих џепова да финансирају, колико сам видео, између десет и петнаест хиљада новозапослених људи у Србији. Вероватно је и то једна од мера за запошљавање у Србији, где ви желите да из џепова грађана Србије запошљавате неке раднике. Они ће заправо бити, вероватно, функционери, јер у једном делу закона се каже, молим вас погледајте, да су они функционери. Питам вас, да ли ће ти људи подносити извештаје Агенцији за борбу против корупције као и други функционери који их подносе? Можда је то грешка. Поднели смо амандмане у том делу, па да видимо ко су заправо ти управници или професионални управници које ће делегирати јединице локалних самоуправа.

С друге стране, бојим се да то не буду плаћени политички функционери, који ће имати улогу обављања и неких других послова током предизборне кампање, што није нешто са чиме се већ нисмо сусретали, тако

да је то и те како питање о коме треба да разговарамо. Наравно, ту се помиње да ће они пописивати и матичне бројеве власника станова, односно станара, као и закупаца станова. Озбиљно питање је – у коју сврху ће неко обрађивати и прикупљати матичне бројеве људи који у становима живе?

Према томе, то и даље јесте наставак политике ваше владе да се проблеми решавају тако што се узимају паре од грађана и све се ради на терет грађана, што најбоље осликава буџет за 2017. годину и смањени дефицит на терет пензионера, на терет запослених, на терет многих других ствари које се тичу грађана Србије и њихове економске ситуације. Кажем вам, немате више од кога да узмете, грађани у Србији су толико осиромашени, у последњих пет година нарочито. Ни пре није била боља ситуација, али ви тај тренд настављате, и даље на грбачи грађана желите да промовишете вашу политику и говорите о успесима Владе Републике Србије.

Што се тиче Комисије за јавно-приватно партнерство, подржавам то и мислим да Србија треба да у том делу да већи допринос. Али, од формирања Комисије за давање мишљења о јавно-приватним партнерствима, ако се не варам, између 30 и 40 позитивних мишљења је укупно дато; занима ме колико је реализовано таквих пројеката у Србији, јер то није довољно интензивно рађено. Али, можда није ни требало с обзиром на то да Александар Вучић говори да он гради више од Тита, да ће више ауто-путева изградити од Немаца, тако да можда њему и не требају јавно-приватна партнерства, већ он то може да ради сам, вероватно на неке њему познате начине.

Што се тиче закона о аеродромима, ту имам такође неколико врло важних питања. Влада Републике Србије је 30. јануара ове године, поштована министарка, усвојила Одлуку о оснивању Друштва с ограниченом одговорношћу „Аеродроми Србије“. У тој одлуци су дефинисане и надлежности тог јавног предузећа, где се каже да ће основни задатак предузећа „Аеродроми Србије“ бити управљање, развој и одржавање аеродромске инфраструктуре, да ће се предузеће финансирати из буџета Републике Србије, да ће седиште предузећа бити на Аеродрому „Никола Тесла“, да ће имати запослене итд.

Ви сада овим лекс специјалисом заправо одузимате надлежности том предузећу које је Влада оформила. Односно, у неком делу овог закона третирате да ће и то предузеће, „Аеродроми Србије“, имати неку улогу, али суштина је да се овде неким партнерима омогућава да уђу у посед и управљање одређеним аеродромима.

Овај закон уводи једну нову категорију, и то је разлика у односу на Закон о ваздушном саобраћају, а то је – аеродромски комплекс. То је врло важно питање за мене, у овом закону. Шта то значи? Дакле, тај нови појам подразумева да неко у оквиру аеродромског комплекса може да гради хотел и да, по принципу уговора о „Београду на води“, можемо у

односу 49:51% у корист Републике Србије добити неког новог инвеститора, као што смо добили Арапе за „Београд на води“, који ће донети одлуку да ту гради хотел.

Такође, шта се дешава са садашњим запосленима на аеродромима Србије? Говорим о два аеродрома, аеродромима Ниш и Београд, јер су то једина два која у овом тренутку третира овај закон. Дакле, да ли ће ти људи бити код новог послодавца, да ли ће задржати свој посао, да ли ће он све њих отпустити, да ли ће смањити број радника? Заправо, то су питања која су потпуно отворена, нарочито везано за аеродромски комплекс. Не могу ништа друго да кажем него да се ту крију неке скривене намере, као што смо већ имали прилике да видимо са претходним законима, претходним лекс специјалисима. Опет напомињем, најадекватнији пример за то је „Београд на води“, који отприлике финансирају грађани Републике Србије, пројекат који се представљао као развојни пројекат Србије. Од тог пројекта ће бити боље и грађанима Лесковца, и Ниша, и Крушевца и Крагујевца. Испада да ће га они, заправо, из својих џепова финансирати да бисте ви могли да водите кампању и да би неки тајкуни могли да изводе одређене радове.

Дакле, питање је кредибилитета вашег закона и ваше владе. У претходних пет година, од 2012. до данас, усвојено је море закона, дато је море лажних обећања, прича о бољем животу, из године у годину грађани Србије слушају како само што није, ево биће боље, стрпите се…

(Председавајући: Колега Алексићу, хајде, молим вас, о закону.)

Враћам се, то је део закона,…

(Председавајући: Није део закона.)

… Наставак моје приче, зато што се управо тиче приче о аеродромима. Једна од тих прича… А имамо и Споразум који треба да дамо на сагласност, о отварању канцеларије, везано за железницу, са Уједињеним нацијама. Имамо овде и један уговор који је потписан још прошле године, везано за изградњу пруге Београд–Будимпешта. Министарка је то најавила као велику прилику за српске компаније и да њена изградња почиње ове године, 2016, која је прошла (заправо, то није почело), да је вредност 1,1 милијарда. Кад се неко интересовао за то, дошли смо до тога да не можемо ни да нађемо документацију везану за овај пројекат, јер су министарство грађевине, односно Министарство рударства и Министарство саобраћаја једно са другим... Не, ево, Министарство грађевинарства заправо, извињавам се, каже да нема уговор, да се обратимо Министарству рударства; Министарство рударства каже – немамо уговор, тражите од Министарства грађевинарства.

Дакле, следећа прича која говори о кредибилитету онога што ви говорите, закона које усвајате, јесу и најаве отварања два аеродрома који су били војни, који ће служити за цивилне летове. То су пре свега Аеродром „Морава“ у Лађевцима и Аеродром „Поникве“ у Ужицу.

Од 2012. године најаве отварања и покретања цивилних летова са Аеродрома „Морава“ су биле следеће: 3. септембра 2012. године Александар Вучић каже – ми ћемо ускоро да завршимо у корист грађана Краљева Аеродром „Морава“, нећемо га отварати седам или петнаест пута да бисмо се сликали за телевизије и представљали себе као хероје. То је рекао Александар Вучић. Двадесет трећег новембра 2012. године Дачић каже да се са председником Турске наставља разговор о изградњи Аеродрома „Морава“. Седми август 2013. године, министар, тадашњи, Велимир Илић каже да фирма из Уједињених Арапских Емирата улаже у Аеродром „Морава“. Првог новембра 2013. године, опет министар Илић каже – сада Турци отварају и инвестирају у Аеродром „Морава“. А онда ви, поштована министарка, 11. фебруара 2015. године кажете – летови са „Мораве“ до краја 2015. године. Ми смо данас у 2017. години већ.

Даље, у јулу 2015. године, поново премијер Александар Вучић каже – Лађевци, у најкраћем могућем року ћемо то да завршимо. Шестог новембра поново ви, министарка, кажете – Лађевци до краја 2015. године, војно-цивилни аеродром. Затим, 29. јул 2015. године, поново ви, министарка, кажете, не више 2015, него – летови са „Мораве“ од средине 2016. године. Кажете да аеродром има велики потенцијал и да крећу редовни летови до краја 2016. године. Видимо да их очигледно неће бити. И, наравно, ове године у марту, поново ви кажете – Турци су заинтересовани за Аеродром „Морава“, турски инвеститори.

Што се тиче Аеродрома „Поникве“, имали смо прилику да чујемо током кампање за априлске изборе ове године премијера Вучића, који је изјавио следеће, цитирам, каже председник Владе у техничком мандату тада: „Током јучерашње предизборне конвенције у Ужицу рекао сам да намерно не желим да у кампањи званично отворим оближњи аеродром и обећао – Аеродром 'Поникве' ћемо крајем августа да отворимо за саобраћај и ту ће нам бити потребна подршка свих људи који имају добре везе са иностранством.“

Дакле, када ви имате толико неистина и лажи које сте изрекли у претходне четири године, ово је само један пример, тога има у свим сегментима овог друштва, како очекујете да неко може веровати да ће се нешто другачије десити? Да бисте могли да добијете поверење, морате имати кредибилитет.

Због тога вас молим, уколико већ усвајамо законе на овакав начин, по хитној процедури, са расправом о осам закона, да се постарате да их применимо, да урадите оно што сте обећали, а тек онда да кренете у нова обећања. Али, ви сте обрнули редослед, лакше вам је да дајете стално нова и нова обећања и да на неки начин будите, односно одржавате наду људима да ће некоме сутра бити боље. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Ево овако, толико тога сте рекли, али негде и разумем сву ту критику зато што сте све то што сте рекли у ствари ви радили у неком периоду када сте били на власти – обећавали, а нисте давали резултате. Свака ствар, али буквално свака ствар коју сте поменули, свака критика, ја ћу ићи од једне до друге, јесте нешто сте ви примењивали у пракси, дакле, по сваком закону.

Код вас су се закони доносили тако што сте испред ове скупштинске сале, конкретно Закон о комуналним делатностима, 2011. године мењали... Испред сале сте мењали чланове о погребним услугама, које ми сада исправљамо и омогућавамо да се на један нормалан начин та делатност спроводи. Дакле, дајем вам само један пример.

„Поникве“, пошто је то било последње што сте поменули – то што је обећао Александар Вучић на предизборном митингу у Ужицу, остварио је. Директорат цивилног ваздухопловства је „Пониквама“ дао дозволу за нередовни саобраћај, који се данас обавља на „Пониквама“. Али ми нисмо задовољни нередовним саобраћајем, ми хоћемо редован саобраћај, хоћемо више од тога, хоћемо да уредимо „Поникве“ тако да имамо редован саобраћај, као што га имамо на Аеродрому Ниш. Према томе, обећање које је дао, испунио је. И, оно што смо рекли пре четири године, пет, како год ви говорили, колико год година, ми испуњавамо.

Аеродром „Морава“ прави уговор тренутно са предузећем „Аеродроми Србије“ зато што смо желели да на једном месту имамо све аеродроме. Нисмо желели да радимо то што сте ви радили у претходном периоду, да свуда имате нешто, а ништа практично уређено. Онда када ништа није уређено, све је могуће. Овде мора да постоји ред, зато смо прво формирали предузеће, значи, привредно друштво „Аеродроми Србије“. У том привредном друштву налазе се сви тзв. мали аеродроми. Кроз то предузеће прави се сада уговор са Министарством одбране да би аеродром био мешовити војно-цивилни аеродром у Краљеву и да бисмо заиста могли да говоримо о томе да тај аеродром може да функционише. Да ли каснимо неколико месеци? То је тачно, каснимо, али ће коначно да функционише тај аеродром.

Друго, да се вратим само од почетка како сте говорили – хитан поступак. Закон је, каже, по хитном поступку да се испуни форма и то је, каже, пракса у претходном периоду. Не, него су закони које сте доносили имали толико рупа унутар тих закона да смо сваког тренутка у сваком закону кроз те рупе које сте правили у законима имали јавашлук, проблем.

На крају крајева, код Закона о становању, кроз три закона која сте донели имали смо озбиљне проблеме одржавања зграда, имали смо смртне случајеве, имали смо повреду деце, зато што нисмо имали уређен Закон о становању. Могли сте то да урадите. Зашто? У претходних десет година могао је да се донесе један коректан закон о становању који би помогао грађанима Србије јер је он свима нама преко потребан.

Говорите о истинској реформи јавних предузећа. Истинска реформа јавних предузећа, ја мислим да бисте ви најмање смели о томе да говорите. „Железнице“ су први пут, не зато што то каже министар саобраћаја или што то каже Влада Републике Србије, него зато што то кажу све светске међународне институције... „Железнице Србије“ су јавно предузеће које је у претходне две године кренуло истински, реално у реформе: од поделе делатности, отварања тржишта (у овом парламенту смо доносили закон о отварању железничког тржишта), од тога да се по први пут кредити које су узимале ваше партије... Сада се различито зовете, али сте тада били једна политичка партија, 2006, 2008. године. Да ли су ти кредити били од ЕИБ или ЕБРД, сасвим је свеједно, ни један једини кредит нисте реализовали. Ова влада је реализовала. Модернизовано је 120 километара пруга. То јесте мало, али је за ваше време било нула, дакле, нула се реализовало. Значи, када говоримо о реформама јавних предузећа, само да будемо мало прецизнији.

„Железнице“ данас имају мање субвенција. И, то није, како сте рекли, бацање новца грађана Србије за субвенције. Субвенције су и прошле и ове године мање за по милијарду, када говоримо о железничким предузећима, за плате. Исто тако, унутар тог износа се налази и износ за коришћење кредита који су узимани да бисмо могли да их користимо и да бисмо могли да имамо нове возове и нову мрежу.

Затим, кажете, код комуналних делатности, једну ствар која је мени просто невероватна. Све је паушално, ви немате нигде конкретан предлог, да кажете – у Закону о комуналним делатностима дајте да побољшамо нешто, да заиста имамо услугу која ће бити квалитетнија. Тај закон који сте ви доносили, који сте мењали овде испред врата Скупштине, о комуналним делатностима, 2011. године, нигде није јасно прецизирао шта су заиста комуналне делатности, како да имамо стабилно финансирање комуналних делатности. Пошто знамо да сте водили једну локалну самоуправу, претпостављам да знате како је то у пракси изгледало. Наш највећи проблем у локалним самоуправама јесте управо питање комуналних делатности, немање новца за ту инфраструктуру.

Овај закон то треба да поправи. Овај закон треба да направи услове да имамо стабилно финансирање. Овај закон је увео нешто што никада раније није било, а то је да грађани сами могу да кажу да ли је квалитет те услуге добар и шта треба да променимо да би та комунална делатност била боља, односно пружала услугу бољег квалитета.

Што се тиче чл. 152, 153. и 154. закона о становању, ја сам овде рекла да је прихваћен амандман Посланичке групе СНС да се та три члана склоне. Кажем и данас, као што сам рекла одмах, истог тренутка када се појавио, није добро и на неспретан начин је написано. Намера је била једна, ми имамо документацију о којим породицама се ради, шта смо желели да решимо; нажалост, није добро написано и склоњено је из закона

зато што нећемо ниједног тренутка, нико у овој влади не жели да има било какав документ или закон који неће бити јасан. Јер, ако није јасан, не можемо ни да га реализујемо.

Говорите о политичком запошљавању, говорите о управницима који ће сигурно да буду неки функционери. Под број један, никакви функционери нису. Под број два, професионални управник може да буде свако ко има одређене услове у смислу образовања, ко прође обуку, ко добије лиценцу итд. Ово је купопродајни однос, односно уговорни однос између станара и професионалног управника, значи, ради тржиште, и у том њиховом односу не видим никакво политичко запошљавање.

Али потпуно ми је јасно зашто сте то рекли. Због тога што се сви добро сећамо, када је формирана тзв. комунална полиција у Београду и другим градовима (то је било за време Демократске странке), ако је неко запошљаван у комуналној полицији града Београда, то је била искључиво Демократска странка. То могу да потврдим, постоје документа за то.

Значи, схватам размишљање, али неке се ствари ипак мењају. Нема политичког запошљавања, требају нам професионални управници да заиста имамо нормално одржавање наших зграда, на прави начин.

За аеродром сам покушала, надам се да сам дала основне информације о аеродромима и овом закону.

Рекли сте у једном тренутку да неко нешто крије, да неко нешто хоће да уради око аеродрома. Аеродромски комплекси, кажете, ето, десиће се отварање хотела. Мислим да је одлично. Ако сте путовали, а сигурна сам да јесте, онда сте видели да је потпуно нормална ствар да унутар аеродромских комплекса имате разне хотеле, тржне центре и да покушате да све те људе који долазе на аеродром, који се често задржавају и по неколико сати због тога што имају друге летове, задржите ту. Ако ништа друго, да у вашој земљи потроше тај новац и да то остане у нашој земљи. Дакле, не видим никакав проблем са тим да на нашем аеродрому једног дана имамо и неке хотеле. Шта је ту проблем? Зашто се то сматра нечим што се ради тајно итд.?

Овај закон употпуњује комплетан законодавни оквир када говоримо о ваздушном транспорту и био је важан зато што први пут дефинише неке ствари које до сада Законом о ваздушном саобраћају нисмо уредили.

Такође, правите причу око тога да је овај закон практично закон о приватизацији аеродрома. Молим вас, прво прочитајте наслов закона, затим још једном све чланове. Ово није закон о приватизацији аеродрома, ово је закон који јасно уређује делатност управљања аеродромом, која није била дефинисана ниједним претходним законом.

Само да кажем још једну ствар, не знам какве везе Министарство рударства има са пругом Београд–Будимпешта. Модернизација пруге Београд–Будимпешта је један озбиљан, велики

пројекат, највећи у овом региону. Његова вредност, када говоримо само са српске стране, дакле од Београда до границе са Мађарском, јесте близу милијарду евра. Ми смо као држава, као Влада Републике Србије заједно са Кином и Владом Мађарске направили тројни споразум. Унутар тога се налазе одређене деонице за које са српске стране правимо документацију. Та документација је направљена. За оно за шта је направљена, ми смо потписали комерцијални уговор сада у Риги, а то је Београд – Стара Пазова. Од Старе Пазове до Новог Сада то финансирамо из руског кредита који је раније узет и за шта се такође завршава документација и за шта се прави тунел и вијадукт. Значи, то је нешто што постоји.

За документацију коју Министарство даје не можете рећи да није добијена, зато што смо је дали. Мислим да нам је тражио и Заштитник грађана, и Повереник и сви живи, свакоме дајемо оно што је у нашој надлежности. Дакле, комерцијални уговор сваког тренутка можете да добијете. Уговор о финансирању даје друго министарство, које се зове Министарство финансија; затражите и добићете га. Дакле, ту нема тајни. Наш интерес јесте да завршимо и да имамо Београд–Будимпешта.

Када говоримо о радовима на тунелу и вијадукту, они ће почети сигурно ове године.

Мислим да сам одговорила на све.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Право на реплику има народни посланик Мирослав Алексић.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Захваљујем. Поштована министарка, прво, не знам зашто мени спочитавате шта сам ја радио док сам био на власти, ово је мој први мандат у Скупштини као посланика. Пре тога сам се бавио искључиво локалном политиком и никада нисам утицао на доношење било каквих закона, какви год они били. На крају, када то говорите, ви сте већ пету годину на власти и било је довољно времена да се све то исправи.

Према томе, ако говорите да ви сада по хитном поступку усвајате законе како бисте мењали оне лоше које су неки пре 2012. године усвојили, ви говорите заправо поново о вашој неефикасности. Па, вама је требало пет година да, опет по хитном поступку, исправите те законе који су били лоши! На крају, и ви сте били део неке претходне власти, то врло добро знате, и утицали у тим неким лошим стварима и одлукама, ако их је било пре 2012. године.

Што се тиче овог закона о становању, ви сте прошле године повукли закон о стамбеним зградама из процедуре, иако је био у парламенту у једном тренутку. Дакле, и то говори о томе да се ради не по правилима, како треба, него све иде некако под неким велом тајне.

Реформа железнице, говорите о томе, 120 километара пруге је модернизовано. Свака част, али, исто тако, 800 или не знам колико километара пруге сте предвидели да угасите у Србији. То је још једна ствар. А и даље се даје 15 милијарди за „Железнице Србије“. Рецимо, можете ми

рећи шта је са „Србијагасом“, како је он реформисан, пошто сте ме питали конкретно?

И то да немам шта конкретно да замерим закону – говорићемо у расправи о појединостима када будемо говорили о амандманима, јер у двадесет минута немогуће је говорити о детаљима у осам законских предлога. То морате схватити. Једино што можемо, то је да говоримо уопштено о свим овим предлозима закона које сте овде доставили.

Што се тиче тога да сте рекли да сам ја поменуо приватизацију, то нисам ниједног тренутка.

Што се тиче хотела, ево завршавам, проблем код хотела је то што по Закону о концесијама тај приватни партнер може постати власник тог хотела који ће направити заједно са Републиком Србијом.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реплика, народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Разумем да министарку уме да понесе материја и да у обраћању народном посланику Алексићу изручи све оно што има намере да се изручи о одговорности, законима, пословима, јавним пословима, грешкама, греховима, чему год хоћете, Демократске странке, али то вам, министарка, умањује кредибилитет. Ако не можете да се стрпите да дође на ред овлашћена представница Посланичке групе ДС, немојте да вас тако понесе жеља да објавите све што имате наручено да кажете у овој сали о Демократској странци, на човека који са тим нема скоро никакве везе, осим што је честит човек, пристојан човек, вредан човек, па вас подсећа вероватно и онда изгубите из вида да није ни члан посланичког клуба ДС, да није био ни члан Демократске странке и да немате права да због своје жеље да саопштите јавности и свима шта мислите о Демократској странци то упутите погрешном човеку.

Када и ако будете хтели да разговарате о Закону о комуналној полицији и о томе ко, где и како мења законе и где је какав, који новац, ја сам вам на располагању. А дотле, било би лепо да се извините господину народном посланику Алексићу и да кажете – ја ћу све ово поновити када дође на ред Демократска странка, али морала сам, нисам могла да издржим. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Мени је жао што ви нисте могли да се суздржите и да сачекате да дође ДС. Ја сам овде посматрала целу посланичку групу испред које је посланик говорио. Али, вратићемо се и на тај кредибилитет и на Демократску странку имајући у виду да од ваших амандмана највећи број гласи – брише се. Али, добро, о томе ћемо причати када будете ви.

Само да одговорим, везано за повлачење закона, јер мислим да је то важно. На закону о становању рађено је годину дана, прошао је седам јавних расправа. Када је проглашен почетак изборне кампање, како је то

иначе обичај, сви закони који су прошли седницу Владе и нашли се у парламенту, након тога су поново враћени. Када је формирана Влада, онда се поново с тим законима кренуло. Значи, није закон враћен зато што нешто није било добро, него је таква била процедура.

Друго, пошто сте поменули „Железнице“ и 400 километара пруга, морам да кажем да је велика штета што претходних петнаест година тих 400 километара пруга није имало ни један једини воз, није се на њима саобраћало уопште. У исто време, „Железнице Србије“ су плаћале разне доприносе локалним самоуправама... Можда сам погрешила, да ли допринос или нека накнада, али свакако су плаћали и правили одређене трошкове. А те пруге су углавном зарасле у траву и није било ни интереса ни путника на њима и било је јасно да је практично требало давно да се затворе. Значи, оно што ми између осталог радимо – сређујемо једну запуштену кућу, која јесте била запуштена претходних двадесетак година.

Када говорите о томе да смо пет година на власти, потпуно сте у праву, колико год да је, четири, пет итд., али није лако поправити све брљотине и све проблеме који су прављени претходних дванаест година, а богами у неким ситуацијама, када говоримо о закону о становању, неколико деценија.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Чедомир Јовановић.

ЧЕДОМИР ЈОВАНОВИЋ: Господине Арсићу, поштовано председништво, даме и господо народни посланици, госпођо Михајловић, нигде вас неће одвести оваква расправа. Лоше је што доприносите оваквој атмосфери, јер су неки озбиљни закони овде пред нама.

Какве су то бесмислице о пропасти српске железнице у последњих дванаест година? Хоћете да вас подсетим с ким сте у коалицији, ко вам је председник Владе, са којим странкама делите данас власт? Да нису можда српске железнице пропале у Влади Зорана Ђинђића, Зорана Живковића, Коштунице? Докле ће нас одвести та политика? Можете ли да схватите да не постоји ЛДП железница и СНС железница? Имамо проблем, дајте да га решимо.

Ушли сте са хитном процедуром овде у парламент, са неспојивим законима, али, у реду, колегијум шефова посланичких група, седне се, поразговара се, кажете – важне су нам трансжелезнице, важно нам је комерцијално право у ваздушном превозу, важна нам је визна либерализација са Кином, дајте да решимо ове комуналне проблеме, и онда уђемо овде у расправу на неки нормалан начин.

Највећи проблем није то што сте, као и владајућа коалиција, фрустрирани опозицијом и у истој мери овде наилазите на одговор са ове наше стране. Проблем је што су неки озбиљни закони овде пред нама, а што их ви образлажете на катастрофалан начин. Неко ко данас посматра наш

рад овде у Скупштини могао би да помисли да је приватизација аеродрома катастрофа, да је то нешто лоше.

Када говоримо о Закону о јавно-приватном партнерству, па, то је сјајна иницијатива, то је оно што нам је потребно! Зашто на то не стављамо фокус, него се бавимо бесмислицама и послаником из Трстеника који је на крају одговор за слом српске железнице? Одбијте му од плате оних 1% пенала које ћемо платити Русима на кредит од 800 милиона долара који нисмо искористили у року у којем смо рекли да ће бити искоришћен. Никог за то не оптужујем, постојали су објективни проблеми и са тим објективним проблемима се неко и пре вас суочавао.

Дајте да се вратимо на ове законе, да кренемо од тог закона који јесте узнемирио јавност, а то је закон о становању. Па, и пре овог закона су постојали закони, и они су уређивали међусобне односе. На шта личи то инсинуирање да је претходна власт, иако никад нисам био на власти од 2003. године, одговорна за трагедију неке деце у некој згради? То је бесмислица. Овај закон је пренормиран. Има нека добра решења, али је пренормиран.

Треба да се постави основно питање – зашто постојећи закон не функционише? Шта је проблем у њему? То што смо подивљали као друштво, што немамо више снаге ни сами себе да подносимо, а камоли да регулишемо своје међусобне односе у складу са неким правима и обавезама које заједно утврдимо како би нам свима било боље.

Општина ће именовати некога ко ће водити рачуна о згради у којој станари нису у стању да сами воде рачуна о себи. Како ће он то да уради? Казненом експедицијом? Слажем се да треба решити та питања, али дајте да видимо шта је основни узрок проблема са којима се данас суочавамо. Није исто говорити о скупштини станара на Врачару или Старом граду и на периферији Београда, где по правилу људи једва састављају крај с крајем. Не ради се ту само о 200–300 динара, колико треба нешто да се плати, него о стању у којем се налази наша земља данас. Оно је такво да ми нисмо у прилици чак нормално ни да разговарамо, а камоли да решавамо проблеме који постоје.

У овим законима које сте предложили, слажем се, кључни су закон који решава комуналну проблематику (закон о становању) и овај закон о аеродромима. Треба урадити ту визну либерализацију са Кином, зашто да не, и узети неки новац од туризма ако можемо, учинити Србију атрактивном у сваком смислу, пословном пре свега. Ту немамо никаквог проблема. Што се мене лично тиче и ЛДП-а, ту треба да важи оно правило које је важило и у Кини – није битно које је боје мачка ако хвата миша. То смо увек овде у Скупштини говорили. Говорили смо и док сте били у Г17 са Динкићем, као што вам говоримо данас када сте у СНС-у. Макар ту постоји континуитет у неком ставу.

Оно што је основни проблем, овај закон о аеродромима који предлажете, знате шта, то је закон који по свом карактеру говори о неком позном добу социјализма – прихватамо правила тржишне економије, али хајде још то да не кажемо. Овај закон је закон за време Анте Марковића, а не за 2016. и 2017. годину. Погледајте ко има право да се бави тим послом: јавно предузеће, па онда друштво капитала које је апсолутно у власништву Републике, па друштво капитала у којем Република има већински удео и на крају може и још неко да се бави тим послом, под условом да му држава тако нешто повери.

Зашто суспендујете приватну иницијативу? Зашто ускраћујете право некоме да буде власник аеродрома? Хајде да не говоримо о том, неким посланицима мрском Западу, али зашто највећи аеродром у Русији, „Домодедово“, може да има приватног власника, а не може да има аеродром Београд, рецимо?

Врло добро знам о чему причам. Од 2001. године смо покушали све да урадимо како бисмо успоставили неку врсту партнерства са аеродромом у Франкфурту. Дванаести март, убиство председника Владе, тај посао је зауставио. Сјајан аеродром, не само по начину организације, него и по односу трошкова, прихода. Много тога би Србија научила кроз то партнерство, имали бисмо пуно користи. Жао ми је што то није урађено. Ја вам желим сутра то да урадите. Зашто не применимо правила света који је успешан?

Ви се овде убисте да докажете да се у Србији неће приватизовати аеродром – ово није закон о приватизацији, неће се приватизовати, ово је закон којим се … Па, то је оно што је лоше. То је оно што је лоше. На сваком кораку имамо проблем сада са том нашом неспособношћу да функционишемо на начин на који се реформулише званична политика.

Говорите о решавању проблема железнице. То је тешко питање, јако тешко. Нису возови у Србији јуче стали. Врло компликовано. Да ли знате неку пропалу земљу која има успешну железницу? Па није могуће изаћи из двадесет година хаоса са железницама као у Француској или Немачкој, али хајде да видимо шта су урадили они који су успели да направе ефикасне системе, да погледамо како су се друштва мењала.

Када говорите о овом закону о аеродромима, уважите нашу иницијативу. Све амандмане сте нам одбацили зато што их нисмо поднели у складу са Пословником, јер сте прогласили хитни поступак. Мора постојати могућност да неко својом приватном иницијативом дође у ову земљу и каже – хоћу да направим аеродром, нећу „Поникве“, хоћу на другом месту, хоћу да имам аеродром у Врњачкој Бањи, хоћу да имам хелиодром, хоћу да организујем хеликоптерски превоз од Београда на Копаоник у петак поподне, у недељу да се људи врате, нећу да се возе три сата.

Морамо да ослободимо приватну иницијативу. А ви овде попуштате, прво дозвољавате људима да говоре свашта, браните се од оптужбе да ћете продати аеродром странцима. Па шта ако га продате? Ако неко дође и плати, у реду. Па Београд има такав обим авио-саобраћаја да може да има два аеродрома без проблема.

Жао ми је што смо због популизма и демагогије 2005. године изгубили, имали смо другу прилику за партнерство на београдском аеродрому и пропустили смо је. Могли смо тада да будемо регионални карго-хаб, са перспективом да растемо и да се развијамо користећи чињеницу да су сатурисана та тржишта у западној Европи, да добијемо још једну писту. Прошло је једанаест година, ништа од тога није урађено. Ако постоји могућност сада да се уради, супер, али хајде да видимо ко то треба да ради. Они који се труде да нам објасне како ни случајно неће нешто бити продато и приватизовано.

Па, колико смо тога урадили да покушамо да продамо „Јат“? За то смо се борили 2003. године, па на крају, када је ту нешто и урађено, урађено је на такав начин да данас не знамо да ли то треба да ценимо или не. У томе је проблем, што ви успете да оборите раст јавног дуга, из минуса он почне да се смањује, али, с друге стране, не можете да решите јавна предузећа.

Да се не враћамо на избор директора Железница, на договоре да пословни људи уђу у Железнице, па онда, кад се пипне пулс народа, шта народ мисли, народ се накостреши, не воли српске тајкуне. Када Трамп милијардера стави у Владу, то је у реду, или када се појави руски тајкун па нешто овде купи, кад купи рецимо банку, то је океј, али кад наш успешан пословни човек помисли да уради нешто у договору са државом за своју земљу, онда је то лоше. Ви сте се повукли, а то је био добар пут, којим је требало да идете – да нађете професионални менаџмент, да га добро платите и да почнемо те проблеме да решавамо, да имамо план како ћемо и шта радити. Ако треба да се затвори пруга, да затворимо пругу; говоримо коју ћемо отворити.

Кључно питање за овај закон, разбијте те стереотипе и предрасуде. Нама је потребна приватна иницијатива. Имате члан закона у коме се јасно каже ко може да буде оператер на аеродрому. Ви сте ускратили могућност приватној фирми да она тај посао ради трајно тако што сте рекли – поверићемо тај посао. Дозволите људима да могу овде у Србији да ураде нешто што до сада није било могуће, да региструју своју авио-компанију; дефинишите услове које треба да испуне да би направили свој аеродром ако желе. Ако желе да развијају партнерство са локалном самоуправом, нека развијају. Може, али локална самоуправа поверава посао, она је власник предузећа. А када се промени локална самоуправа па дође нека друга, дођу ови што кажу – ми нећемо ништа са Запада, ми нећемо стране финансијске институције, ММФ нам сиса крв, хоћемо

државне банке, хоћемо колхоз. Да ли размишљате о перспективи одрживости неког посла? Ми нисмо решили те своје проблеме. Због тога данас и ваша влада посрће.

У темама о којима данас разговарамо не постоји простор за политикантство. То је чиста физика. Док не буде овде способности да се око тих ствари договоримо, нећемо бити успешни. Па чекајте, ми сада говоримо, доносимо закон о аеродрому, регулишемо једну област, али смо ускратили једну могућност. У реду. Неко сад треба да уђе у тај посао са претпоставком да ће и будућа власт то следити. Нисам сигуран. Нисам сигуран да су они за то заинтересовани, а искуства која имамо нам говоре да сам у праву.

Да се вратимо на овај закон о становању. Донели сте га зато што нешто не функционише, то је јасно. Али мислим да систем није престао да функционише због тога што је нефункционалан, него због тога што смо ми у ових двадесет година изгубили међусобни ред, на сваком нивоу, па и на том. Ја не знам како сте замислили да се овај закон примени без озбиљних договора, разговора, рада. Како то мислите да ће општина именовати неког ко ће професионално радити посао око кога није могла скупштина станара да се договори? Он ће доћи и рећи – добар дан, мене је послала општина код вас у зграду. У реду, може да дође код мене у зграду, ја ћу то разумети. Нисам сигуран да може да уђе у сваку зграду. Хоће ли ићи полиција са њим? Хоће ли асистирати? Ако неће да плати, хоће ли општина звати извршитеља да наплати?

Ви стварате простор за побуну друштва, која није израз нефункционалности овог закона него општег сплета друштвених околности, који је врло лош. Он није само последица реалних проблема који нас оптерећују, него и чињенице да смо конфузни, да лутамо, да нисмо у стању да на то одговоримо на нормалан начин. То је разлика између...

Ја вам говорим о овоме као разлогу због којег показујем некад разумевање за вашу владу, јер знам да немам право да поентирам на страначком рејтингу када је тема, рецимо, буџет Србије и кресање неких буџетских давања. Када смањите плату и пензију, ја мислим о Србији у којој ћемо ми сутра бити власт, и знам да је каса празна и да је није лако напунити. Због тога што није, зато се залажем за могућност приватизације.

Видим да говорите о давању концесије за београдски аеродром. Сигурно да постоји неки разлог за то. Било би добро да сте нам рекли зашто је боље дати на 25 година концесију него продати аеродром. Да ли ту постоји неки сентиментални однос? Мислим да постоји, да је још увек код нас идеја приватизације нешто што само по себи не наилази на неку широку подршку, између осталог и због тога што се уз приватизацију увек помиње пљачка. То је популизам и демагогија, јер то није тачно. Приватизација није праведан посао. То је егземпларан процес, без примера у свету. Први пут га спроводимо, и последњи. То је процес трансформације

својинског власништва у коме учествују људи који хоће да купе што јефтиније да би зарадили, јер је то економија. Због тога неће нови амерички председник да каже да ли је платио порез или не, јер је водио рачуна о економским интересима, а не о неким другим који би му можда данас више одговарали.

Дајте, фокусирајте се на овај закон о становању, то вам је проблем у најави и темпирана бомба. Атмосфера која је створена је управо таква. Ми је не стварамо.

Добро је што сте отворили могућност конкуренције и појаве приватних фирми у обављању комуналних послова. То је јако важно. Грађанима треба рећи да ће од тога имати користи јер ће јавна комунална предузећа почети да воде рачуна, да се боре за тржиште бољом услугом, нижим ценама. То је оно што је добро.

Добро је што сте отворили могућност општини или комуналном предузећу да интервенише у ситуацијама у којима станари нису у стању да реагују. Ту пре свега мислим на одржавање фасада. До сада је било немогуће тако нешто. Имате ругло од зграде у центру града, општина има средства, нема правни основ да реши проблем, а станари нису у стању да то сами финансирају. Ми смо старо друштво, о томе треба да размишљамо. Много младих одавде одлази. Добро је што сте ту меру донели, то треба подржати.

Али, генерално, закон вам је пренормиран: свака зграда правно лице, свака зграда има рачун, свака зграда мора да се региструје у општини, зграда у којој не могу станари да се договоре добиће професионалног чиновника који ће се ваљда договорити са онима који између себе не могу да се договоре. То нису начини да се ова питања реше. Потребан је био неки међупериод. Можда, између осталог, створити услове да се овде појаве велике компаније какве имамо у развијеном свету, јер, ваљда, ово су узори, ми тражимо примере који су функционални на Западу. Тамо имате компаније које одржавају читаве блокове. Оне су регулисале механизме којима врше наплату, којима објашњавају значај својих услуга. Тамо то тако не функционише. Верујте ми, у Њујорку немате локалну власт која ће послати свог чиновника у зграду да би се обавио неки посао. Па, ако може тамо, ако може у Немачкој, ако може у Бечу, може и овде код нас.

Слажем се да све треба платити – уосталом, мање или више, сви већ плаћамо – али проблем је што се овим задире на известан начин у приватност људи, јер су до сада они сами регулисали ова питања, а атмосфера која је створена је врло лоша.

Што се тиче ових других закона, не знам зашто о њима нисте постигли неки претходни договор. Ту пре свега мислим на та питања ко је овде против решавања комерцијалних права у ванредном ваздушном превозу, или против трансжелезнице или против визне либерализације.

Апсолутно су сви за то, то треба подржати и нема разлога да ту скачемо једни другима за врат.

За ЛДП су кључни закон о аеродромима и ова пренормираност закона о становању зато што је то најава проблема који су беспотребни јер их и овако имамо сасвим довољно. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Верујем да је то ваша природа, али понекада ме стварно уплашите како вичете. Надам се да то није било према мени.

Нема разлога да будем фрустрирана опозицијом, мој задатак јесте да овде као предлагач закона покушам да на сваку критику, размишљање или коментар било ког посланика, било позиције или опозиције, дам одговор који је адекватан и у складу са законом и да објасним ако нешто није било довољно добро објашњено. Исто тако, не мислим да било ко било коме треба да држи предавање, па макар и посланици министрима, нити министри посланицима. Али, то је мој став.

Мени се чини да је ваше излагање било доста конфузно. Ја сам извукла неколико ствари за које сматрам да су биле најважније и које бих желела да објасним.

Мој задатак је да кажем оно што јесте закон. Ово заиста није закон о приватизацији, али далеко од тога да онемогућава некога да, рецимо, изгради, као што сте ви дали пример, неки приватни хелиодром итд. Значи, то постоји, то није никакав проблем и то може да уради ко год је за тако нешто заиста заинтересован.

Друго, када говорите о томе шта је проблем са приватизацијом било ког аеродрома – није проблем, али још нисмо дошли до тог степена. Дакле, нисмо још увек о томе разговарали. Влада Републике Србије јесте ангажовала саветника који треба да анализира стање, рецимо, на Аеродрому „Никола Тесла“ и понуди све могуће опције око тога како и на који начин да омогућимо да се тај аеродром надаље развија и да тај тренд раста који Аеродром „Никола Тесла“ има заиста можемо да пратимо и у наредном периоду.

Сагласна сам са вама за један тренутак, то је била, рецимо, 2003. или 2004. година када је Аеродром „Никола Тесла“ могао да буде карго. Велика је штета што то није урађено. То је било, чини ми се, више због неких других интереса унутар Владе; мислим да су се ту неки бивши министри појављивали у односима и то је штета. То је заиста штета, јер је то тада Београд требало да искористи.

Али исто тако ћу вас подсетити да је 2008. године један од директора Аеродрома кроз одређене законе покушао да приватизује Аеродром, онако на брзину. Драго ми је што више није директор, јер би то на тај начин заиста било погрешно. На срећу, ми имамо аеродром који се

сада развија и имамо могућност да учинимо добру ствар, ако причамо о Аеродрому „Никола Тесла“, али да видимо све варијанте и да видимо шта је најбоље за Србију и да се у том смислу у наредном периоду понашамо.

Овде сте помињали пренормиран закон о становању и да је то проблем у најави. Прво, скупштине станара су и сада већ правна лица у делу који се тиче одржавања зграде, дакле, то већ постоји. Да ли је то негде заживело или није – у већини зграда није и заиста имамо проблем у одржавању зграда. Ја бих ипак пустила да у наредном периоду, а то је... Пошто планирам да на свака три месеца пред Одбором прикажем шта су ефекти сваког закона које је ово министарство донело, јер некада ми се чини да се не зна који су ефекти. Имали смо, можда једино видљиве, о којима стално причамо, ефекте Закона о планирању и изградњи, али су и сви други закони дали свој ефекат. Дакле, да видимо закон. По ономе што смо гледали у пракси, по ономе што смо гледали у осталим државама, ми смо сигурни да овај закон може да донесе само добро и да можемо заиста да уведемо ред у област становања и да коначно можемо да направимо услове да дефинишемо и стамбену политику и оно што се зове будућност стамбених односа.

Не могу а да не одговорим на једну ствар која се тиче железнице. Нисте у праву. Слажем се да је железница уништавана можда две, три, четири деценије, али ћу вам исто тако рећи да од 2000. године... Значи, 2004, 2006. и 2008. година су године када је највећи број кредита узиман управо за модернизацију железнице, и то су највише узимани кредити од Европске инвестиционе банке (Гиље–Ћуприја, на пример) или од Европске банке за обнову и развој. Ја сам постала министар саобраћаја 2014. године; 2014. године још увек ниједан од тих кредита, од ЕБРД и тај од ЕИБ, није ни кренуо да се реализује. Према томе, немојте да говорите о томе да ли је Демократска странка од 2000. године урушавала железницу. Не, она се само прикључила урушавању железнице које је трајало три деценије. И то је заиста тако. Јер ако је постојао новац, он је морао да се искористи и ми данас не бисмо причали о само 100 километара модернизоване пруге.

Што се тиче закона, на почетку сте рекли да смо спојили законе који немају везе један са другим. Не бих се сложила са вама. Ти закони јесу везани и третирају област транспорта, саобраћаја. Важно је да се донесу, као што су важна и подзаконска акта, која морамо што пре да донесемо да бисмо просто могли те законе заиста и да применимо.

Не бих вам одговарала на неке политичке ствари које сте покушавали да провучете све време кроз ваш говор. Покушала сам да кажем, дакле, Влада Републике Србије хоће да уреди односе, нарочито када говоримо о аеродромима и о могућности да имамо било стратешке партнере, било да размишљамо о томе како ћемо даље аеродром да развијамо, не само „Николу Теслу“, него и све друге аеродроме. Постоји

могућност и дан-данас, сваког тренутка, да било ко ко је заинтересован може да сагради, односно направи неки приватни аеродром.

Када говоримо о томе ко управља аеродромима и да ли је Влада Србије против тајкуна који треба у неком тренутку да управљају јавним предузећем, да, ја јесам против свих оних који су на необичан начин стекли богатство и сада одједном треба да постану директори неких јавних предузећа. Ја мислим да је то лоше, што не значи да неко не може да ме демантује и да то буде другачије. То је просто мој став. Ако имате додатна питање везано за законе, ја ћу одговорити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Чедомир Јовановић, право на реплику.

ЧЕДОМИР ЈОВАНОВИЋ: Госпођо Михајловић, оно што је вама необично, можда некоме није. Боље би било да се уведу неки други критеријуми. Вама је било необично да успешни пословни људи учествују у решавању проблема у јавним предузећима, а сами сте их притом у тај посао позвали, али вам је логично да то раде они који као директори Железнице први пут открију тартуфе. Хоћете да вас подсетим ко је све био директор Железнице од 2012. године? Значи, немојте да на такав начин разговарамо.

Наравно да сте фрустрирани. Не само ви као владајућа коалиција, постоји та политичка фрустрација, то је оно што је лоше, али нисам ја неко ко је дужан тиме превише да се бави и то да решава.

Веома смо пуно пажње и енергије посветили „Железницама Србије“. Овде мислимо да смо се попели као странка свима на главу, посебно у периоду од 2008. године. Све то о чему ви говорите говорили смо ми годинама, али стање у коме су већ тада биле „Железнице“ било је катастрофално. Само кажем да апсолутно свако треба да преузме свој део политичке одговорности. Врло је неефикасна била политика у сектору саобраћаја ако говоримо о периоду од 2008, или периоду од 2004. до 2012. године, то уопште не спорим, али хоћу да вам кажем да нигде нећемо стићи, као што не стижемо далеко, када негирамо оно што је очигледно.

Нисам ништа рекао против идеје да ви кроз јавно-приватно партнерство решите неки озбиљан проблем у земљи. То подржавам. У томе видим шансу да се нешто позитивно деси и земља промени набоље и отвори тако шири простор за нашу политику него што је то случај данас.

Врло добро сам разумео закон о аеродромима и разумео сам да је све ово из вашег ресора, само сам рекао да је нешто океј за расправу, а нешто смо могли да решимо на колегијуму шефова посланичких група и да немамо никакав проблем овде. Просто, неке теме, седне се, поразговара се пет минута. Нико овде није против тих тачака дневног реда.

Што се тиче закона о становању…

(Председавајући: Приведите крају, господине Јовановићу.)

… Јасно је да је до сада та област била третирана законом. Он је постојао, 1992. године је усвојен, па пет-шест измена. Није проблем толико у лошем закону. Рекао сам шта је важно, и то сте урадили. Проблем је у чињеници да ми не можемо да живимо у складу са законом. Не само са тим, него и са неким другим. Зато о томе треба да разговарамо.

Не тражим овде да људи за мене гласају тако што ћу сада да кажем да ћете запослити хиљаде СНС активиста, али сте погрешили када сте рекли да је комунална полиција била место где су запошљавани кадрови искључиво Демократске странке. Ми смо водили рачуна… (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Јовановићу. Реч има министар Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само једна мала опаска. Рекли сте, записала сам: „не можемо да живимо у складу са законом“, везано за закон о становању. Одмах вас демантујем. Закон о планирању и изградњи који је донет, када смо бранили тај закон и када смо говорили о грађевинским дозволама, прво у року од 28 дана на шалтерском систему, а затим од 1. јануара 2016. о електронској грађевинској дозволи, не знам ко је мислио и веровао... Исто тако се говорило: то никад не може да се спроведе у пракси, то се никада неће десити. А ми смо, захваљујући томе, данас у првих десет земаља у свету по реформама управо у тој области. Спроводи се, дају се електронске грађевинске дозволе; просек давања електронске грађевинске дозволе у Србији је седам дана, локацијских услова 14 дана. Значи, можемо. Зашто стално морамо да говоримо да нешто не можемо? Можемо да уредимо зграде и то може, верујте, да изгледа потпуно другачије у односу на оно како изгледа данас.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Чедомир Јовановић, два минута.

ЧЕДОМИР ЈОВАНОВИЋ: Госпођо Михајловић, није вам добар пример. У интересу свих је да функционише ваш закон о просторном планирању, у интересу свих, али то зависи од администрације. Ми нисмо остали без дозвола зато што нисмо у стању да их узмемо, него администрација није могла, због компликованих процедура, да их да. Добро је што функционише.

Нисам рекао да ми не можемо да живимо у складу са законима, него да не живимо иначе. Не кажем да тако треба да остане. То треба да решавамо.

Упозоравам вас да вам је закон пренормиран и да нека решења која су логична у другим срединама овде траже мало више објашњења и пажње, а не видим да је тако нешто урађено. То је оно што је суштина. Ништа више осим тога.

Ако закони функционишу због ефикасности администрације, одлично! Немојте сада да вам кажем – хајде да видимо како функционише у Новом Пазару закон.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Претпостављам, када кажете пренормирани, да мислите превише детаљни итд. Одмах да вам кажем, баш због тога ће бити мање подзаконских аката, који ће бити готови у наредних седам-осам месеци. Нека ће бити за месец-два, а нека ће бити у наредних седам-осам месеци усвојена. На крају, позивам вас да за три месеца, односно за шест месеци видимо како тај закон заиста функционише. Искрено се надам да ћете се сложити са мном да ћемо у том тренутку имати одређене резултате.

Што се тиче Новог Пазара, Закон о планирању и изградњи функционише. Оно што је проблем Новог Пазара јесу планови, заштитни појасеви, заштитна подручја. Верујем да ћемо успети и тај проблем заједнички да решимо. Нема нерешивих проблема и нема закона који не може да се заиста реализује и имплементира у пракси ако ми то хоћемо. Ви то знате. Питање је хоћемо ли, а ми хоћемо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Милена Бићанин.

МИЛЕНА БИЋАНИН: Поштовани председавајући, уважена министарка, колеге народни посланици, ево, ја ћу се укључити у ову расправу. Са посебном пажњом сам се бавила законом о становању, као и моја посланичка група, из врло једноставног разлога – јер се тај закон тиче свих и тиче се једне од три елементарне људске потребе. У основној школи се научи, у петом разреду, да су то потреба за становањем, потреба за храном и потреба за одевањем. Ако на било који начин једна од те три потребе није адекватно задовољена, наравно да човек доживљава осећање личне посрамљености и губитак достојанства, али мислим да је немати дом, немати место за становање нешто што до краја урушава људско достојанство.

У дискусији, односно у свом обраћању желим да дам допринос разумевању свих ових питања која смо поставили и која ћемо поставити, а и ја ћу нека од њих.

Оно што је потпуно јасно, то је у циљевима које је Министарство поставило као разлоге због којих жели да донесе овај закон, а ти циљеви су заиста потпуно јасни и ја сам са њима апсолутно сагласна. Први циљ је да је дошло до промене друштвених и економских околности. То сви знамо, те околности су нам познате.

Године 1992, када причамо о становању, донет је један закон по којем су тадашњи власници станова по врло приступачним ценама могли да откупе своје станове. Не могу а да сада, чак и ако неко каже

злоупотребим, не кажем следећих пар реченица на ту тему. Сви знамо да су у претходним државама, да их сада не прозивам по имену, сви запослени били обавезни да учествују у стамбеним фондовима. Из тих стамбених фондова неки су добили станове, касније су их откупили за новце који су заиста били јако симболични, а јако велики број грађана Републике Србије или сваке државе која се тада тако звала није успео да то своје право оствари. Та пирамида која је у једном тренутку престала да се пуни једнима је донела добробит, а другима је нанела извесну штету и ти грађани никада нису доживели никакву друштвену сатисфакцију. Оно што бих рекла, никада није покушано да се социјална неправда која је тада учињена разреши, можда неким пореским повластицама или на било који начин. Не заборавимо да људи који су давали у фонд нису били спремни да чекају дуго времена да им неко други, односно држава реши стамбено питање, него су то питање живота за себе и своју породицу узимали у своје руке.

Мислим да је то један тренутак неповерења које се полако гради када имамо ову тему. Просто, све ово што чујемо када говоримо о теми становања у великој мери је, наравно, резултат тога што се ми знамо, што знамо како функционишемо, што знамо како се тешко договарамо око заједничког интереса и онда када нам је једна од најважнијих ствари у питању, а то је управо становање.

Сада је, наравно, концепт тржишне економије. Просто, околности су довеле до тога. Нећу ни ту да се спорим, али оно што такође морам да кажем, то је да је улога државе у активностима којима треба да припомогне да би сви грађани могли да задовоље право на становање од изузетне важности. Наравно, програм социјалног становања и део који се тиче овог закона о становању о томе размишља, има јако велики број чланова који томе доприносе.

Оно што је такође важно, то је да је за ону другу категорију грађана који нису у категорији оних којима треба социјална подршка у становању важно да њихово право на рад и право на квалитетну новчану зараду буде тако високо постављено и реализовано да могу да се посвете том питању које је од животног значаја. У подацима које смо добили у овом материјалу видели смо да је код нас тај параметар колико година просечну плату треба да издвајате да бисте могли да купите стан 1:13. Значи, све што чинимо у овој земљи када је у питању економија, јер то је алфа и омега свега заиста, мора да допринесе и решавању оваквих проблема.

Оно што је неоспорно изузетно важан циљ, то је циљ који се тиче унапређења услова становања. Да би услови становања могли да се обезбеде, наравно, потребно је да се договоримо око начина на који ће се зграде одржавати, око начина на који ће се унапређивати стамбени фонд, наравно са циљем да се тај стамбени фонд очува, као једна од апсолутних вредности једног друштвеног тренутка и укупног богатства једне земље, јер је и то свакако параметар који улази у ту скалу.

Чињенице говоре да је у периоду од 1946. до 1970. изграђено 39% укупног стамбеног фонда, од 1970. до 1980. године 24% стамбеног фонда. Наравно, највећи проценат зграда које су прављене у то време није прављен по стандардима који третирају питање енергетске ефикасности. Ми смо тада, вероватно је то тада постојало у неком свету, на разне начине били од тога удаљени. Због тога, наравно, данас имамо озбиљне проблеме када говоримо о квалитету становања и озбиљне издатке.

Мислим да је ово питање изузетно важно. Зашто? Зато што је енергетска ефикасност, односно очување енергетске ефикасности богатство једне земље. Мислим да закон овако како је дефинисан нуди могућности заједницама станара да донесу одлуке да узму и кредите да би могле, ако не могу на другачији начин, да своје зграде учине енергетски ефикасним. Ово питање ће бити посебно значајно оног тренутка када се наша потрошња енергије за грејање буде на други начин обрачунавала и када будемо плаћали баш онолико колико трошимо. Све је у једном тренутку трошак, а у једном тренутку постаје значајна уштеда.

Мислим да је добро решење, али оно што мене брине јесте платежна моћ наших грађана, која је у великом броју апсолутно упитна. Ако две трећине чланова стамбене заједнице има право да донесе ову одлуку, питам се шта је са једном трећином, која не верујем да неће разумети... Јако ће желети да има добре прозоре, да има изолован кров, да има изоловану фасаду, али се питам, без обзира на њихово разумевање и њихову личну потребу, да ли ће бити у могућности да довољно партиципирају у кредиту који ће бити усвојен на нивоу заједнице.

Оно што би нам јако помогло да немамо ове дилеме и да грађани не буду забринути, јер, заиста, сви смо забринути, то је ... Министарка, ви сте пуно пута причали, и министри пре вас су пуно причали... То су социјалне карте. Мислим да би нам, да их имамо сада у овом тренутку, јако пуно помогле да бројним грађанима скинемо терет страха и бриге и да им кажемо да друштво на основу евидентних података, тачних и прецизних, зна ко и у којој мери може и треба да издвоји новац. Не можемо никада сви да имамо исто, не можемо у свим околностима сви да имамо исто, а оно што је за свако друштво од апсолутне вредности, то је солидарност, солидарност према онима који немају.

Када говоримо о управницима зграда, то питање... Нећу сакрити да сам, када сам читала закон, и ја била узнемирена. Видећемо како ће све то функционисати, али желим да кажем да нико никога не спречава (ни у згради у којој ја живим нико никога не спречава) да донесе договор о томе ко ће бити управник зграде. Та препрека не постоји. Да ли постоји препрека због наших нарушених суседских односа, због наших суревњивости, због наше незаинтересованости, због хиљаду разлога? Да, сигурно да постоји. Али мислим да је јако важно да кажемо искрено – препрека не постоји. Хајде, договоримо се. Тамо где неко неће, не жели,

неће сам да се ангажује, не жели да прихвати онога ко то жели, а увек има бољи, међу свима нама има неко бољи, тамо где нико не жели, тамо ће се заиста догодити да ће добити управника који ће доћи са стране.

Оно што мене интересује, министарка, када говоримо о тој врсти, да кажем, нових занимања... Просто, сви знамо да у неким зградама у Београду постоје већ професионални управници, гледали смо те прилоге на телевизији, где је управник био одговоран, потпуно свесно биће, где су станари били задовољни... Значи, не морам да имам пуно дилема, али имам једно питање. У том смислу је наша посланичка група поднела један амандман. У случају када је управник зграде неко из зграде, он то право црпи, између осталог, зато што је власник стана, он ту живи и такав је какав је. Међутим, када неко долази са стране, мислимо да би у тим условима, да кажем, конкурса или задовољавања критеријума по којима тај неко може да обавља тај посао, требало да се нађе и одредба по којој то лице не би требало да буде кажњавано за кривична дела. Тај ко нам долази, ко нам улази у кућу, ми га не познајемо. Свог комшију знамо. Овога не познајемо. Мислим да би било јако важно, због мира грађана, за почетак елементарног мира, да знамо да је то неко ко није осуђиван за кривично дело, па сад, по критеријумима како се то већ наводи.

Друга ствар, ово лице заиста мора бити, како да вам кажем... Критеријуми морају бити јако чврсти и непоколебљиви. То је неко ко ће управљати заједницом, то је неко ко ће доносити одлуке, то је неко ко ће располагати новцем; то је неко ко ће моћи да уђе у наш стан онда када ми нисмо у згради а када је видљиво или постоји сумња да се нешто дешава што може да изазове велику штету, жртве и тако редом. Ако добро разумем, то је неко ко ће имати кључ од мог стана и ко ће у таквим околностима моћи да уђе. До сада је то могла да буде комшиница, којој кажем – провери да ли сам искључила пеглу. Али, овде се ради о нечему другом. Не би било добро да нити грађане нити ту особу доведемо у било коју нелагоду, било коју компромитујућу ситуацију у којој ће неко сумњати да му је нешто нестало из стана, јер је тај ушао сам, јер тај може вероватно да уђе кад год помисли да постоји извесна сумња, односно разлог.

Мислим да је јако важно да добијемо те одговоре зато што заиста треба да будемо мирни. Циљ је, у ствари, да овај закон профункционише и да донесе добробит, из разлога из којих се предвиђа да ће ту добробит донети.

Када говоримо о томе да ће тај управник зграде нас пописивати, он ће наравно имати податке о свима нама, не мислим да је њему то специјално важно, пријаве становања се налазе у МУП-у.

Када говоримо о станарима, то је заиста једна посебна категорија мучених људи у нашем друштву – наши родитељи и многи од нас су један део живота вероватно провели и у тим околностима – заиста мислим да је потребна законска заштита и онога ко издаје стан и онога ко

улази у стан. Ту се дешавају заиста невероватне повреде, да кажем, свих могућих права. Уговор то може врло јасно да дефинише, да штити и једне и друге. А да ли ће тај уговор бити основица за плаћање пореза, нисам сигурна, зато што, кажем, ми се знамо па ће онда многи своје станаре пријављивати као рођаке, тетке, стрине итд. Многи ће, ако не желе тако да ураде, пријавити мању надокнаду за стан, остатак ће примати на руке. Мислим да ће се ту створити нека додатна питања и додатне дилеме.

Када говоримо о категорији заштићених станара, то је још једна од историјских последица, која се вуче 70 година. Донет је Закон о реституцији, дошло је време да се и ово питање разреши. Заиста се залажем за то да права ових људи на сваки начин буду очувана, да се тај проблем њиховог расељавања реализује у складу са уставним правом, са свим конвенцијама и међународним уговорима које смо потписали, ратификовали, који се на крају крајева увек тичу искључиво људских права. Ти људи ће имати право да откупе, ако сам добро разумела, свој стан по основу Закона из 1992. године. Ако сам добро, министарка, разумела. Мислим да је праведно, јер када су други откупљивали станове, они то нису могли; није им нуђено, па нису могли. Оно што је такође доста значајно, тај период од десет година, надам се да ће бити довољно дугачак. И чињеница да се сада у судовима води 10.000 судских спорова по овом питању, а да ће ово питање, просто, и то питање скинути са дневног реда, заиста може да буде од великог значаја.

Оно што је такође важно, то је – ја бих рекла, тако се прави систем једне државе – пре пар дана смо донели Закон о спречавању насиља у породици; сада већ у овом закону видимо ту везу у размишљању, повезивању, да и особе које су жртве породичног насиља имају... Наравно, сада држава на један озбиљан начин размишља о њиховој заштити и о њиховом крову над главом. У сваком случају, важно питање.

Питање о којем, мислим, нико од нас није говорио, то је питање особа са инвалидитетом. Читала сам закон и заиста нисам нашла у овом појмовнику (за који сматрам да је добро што је наведен) ни под једном тачком дефиницију ко су особе са инвалидитетом. Просто, и те особе су грађани ове земље, располажу свим могућим правима па и правом на становање, правом на социјалну подршку када је у питању становање. Наравно, многима од њих држава у том смислу мора да да довољну подршку. Ту се сада отвара питање код извесног броја чланова, о којима ћемо у расправи о појединостима разговарати.

Поставља се питање да ли је могуће спречити, с обзиром на то да те особе понекада имају, не понекада него често, подршку другог лица (тзв. туђа нега и помоћ) и због тога имају увећане приходе, да ли то може бити основа због чега они неће имати право на социјално становање? Односно, онај ко има нижи степен инвалидитета биће у предности у односу

на особу за коју је ово питање такође веома важно. Ја нећу да поредим, то се просто не ради, али постављам питање.

Такође, када се говори о стамбеној подршци овим особама, веома је важно укључити и структуру станова који су за њих предвиђени, јер ти станови заиста морају да имају особености другог типа: да ли имају праг, која је ширина, због кретања, због помагала итд. Јер, ако већ мислимо и чинимо за добробит свих наших грађана, ови грађани су равноправно важни и о свим овим питањима апсолутно треба размислити.

Само бих се на крају вратила на тренутак на правила власника станова. Власници, односно чланови стамбене заједнице могу да донесу своја правила, своје договоре који могу да их штите. Још једном хоћу да подвучем, ствар је договора, ствар је подршке, ствар је разумевања. Ако живимо под једним кровом, не видим разлог да не можемо да се договоримо да штитимо своју приватну имовину ако смо се за њу на различите начине уплашили. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Ђорђе Милићевић): Захваљујем. Реч има министарка др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала вам на коментарима. Ја исто мислим да би требало да се договарамо и да у том смислу живимо у нашим стамбеним објектима, али живот нас ту прилично демантује, поготову када је у питању... Колико год ти објекти имали мали број станара, дешавају се проблеми.

Не треба да будете забринути, везано за овај закон, ни ви ни грађани Србије. Овај закон је на један прегледан и јасан начин направио, покушава да направи услове да једном уведемо ред у област стамбене политике. И сами сте причали да коначно знамо, када говоримо о социјалним становима и о свим другим, којим путем идемо.

Нико неће имати кључ од вашег стана, то нигде не стоји, уколико ви сами неком свом то не дате. Суштински, нико неће имати кључ од вашег стана.

Оно што је основно питање свих јесу управо ти професионални управници. Потпуно се слажем са вама да мора да постоји јасан извештај о томе да то лице које ће бити професионални управник није осуђивано. Амандман који сте ви дали технички је неисправан, али сада смо овде разговарали да кроз Одбор обавезно направимо један такав амандман, јер то јесте важно и треба да се нађе у том делу.

Везано за особе са инвалидитетом, неколико амандмана смо прихватили – не знам да ли је ваша посланичка група или друга – управо у том делу где треба мало боље то да дефинишемо како не бисмо имали ту било каквих проблема.

Што се тиче професионалних управника, они данас већ постоје. Највише их има, као што сам рекла, у Новом Саду, 50-60 стамбених зграда већ има управнике. Ми смо их сада ставили у окриље

закона, али они дефакто постоје. Вероватно ће се у том смислу након овог закона појављивати и на територији Србије.

Говорили сте о штети, говорили сте о томе ко ће ући у стан. Кад сам рекла да нико неће имати кључ, једино ко може да уђе, то је ватрогасна екипа или полиција са грађевинским инспектором, у некој ситуацији, али то заиста није ситуација, односно није ово што прописује закон о становању.

Када говоримо о решавању тог дугогодишњег проблема заштићених станара, да, они ће имати могућност, када у наредном периоду локалне самоуправе обезбеде адекватне станове где ће они становати у периоду од десет година, они ће имати могућност, као што су некад неки имали управо по том закону, да те станове и откупе.

Поменули сте социјалне карте. Министар Вулин је најавио прављење социјалних карата и то ће помоћи у свим сферама и ресорима нашег друштва да имамо једну јасну слику и да управо на основу тога можемо да правимо планове шта да радимо даље. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народна посланица Олена Папуга. Изволите.

ОЛЕНА ПАПУГА: Хвала, председавајући. Поштована министарко Михајловић, чланови Министарства, поштоване колеге посланици, говорићу прво о закону о становању. Хоћу на самом почетку да кажем да нам је он потребан, али мислим да сте направили јако велике резове, којих се наши грађани плаше, и да је то можда требало да се уради парцијално, а не овако да се пресече, па шта буде биће.

Покушавамо да се приближимо Европској унији, овај закон то јасно потврђује, али наши стандарди су далеко од тога. Ниске плате и пензије и дуговања грађана доводе до тога да је сваки комунални трошак проблем. Хоћу да кажем и то да наши грађани воле да живе у уређеном простору, али ова ситуација до које смо доведени, нећу говорити у којим годинама и када, довела је до тога да грађани не могу да одржавају простор у коме живе зато што немају средстава за то. Наши грађани су свесни свега тога. Свесни су и тога да им опадају фасаде, да су исписане графитима и да треба да имају некога ко ће професионално да се брине о њиховој згради, али мислим да ће их то довести до великих трошкова и да ће то бити стварно један проблем који не знам како ће се решити. Можда ће се станари задуживати по неким кредитима, јер ће их овај закон наводити на то да одржавају та места где живе.

Наш менталитет је такав да о неком заједничком становању можда не бринемо тако као што бринемо о неком свом приватном становању, до врата. Овај закон ће то највероватније уредити, јер се одржавање зграда овим законом проглашава јавним интересом. Питам се да ли је овај закон стварно узео у обзир материјалну ситуацију грађана и како ће се решити, на пример, питање утопљавања зграда, промене прозора,

врата, кречења зграда (које стварно јако ружно изгледају са графитима), да ли ће наши грађани морати за то да одговарају, да плаћају те поене, да се некако задужују кредитима, који им стварно нису потребни у овој економској ситуацији.

Други навод због којег се грађани боје овог закона јесте баш увођење тог професионалног управника коме су дата велика овлашћења.

Живим у згради у којој одавно имамо особу која води рачуна о нашој згради, али у тој згради имамо своје приходе; зграда доле има продавницу, адвоката, простор где пекара оставља своје брашно, производе итд., тако да од тих прихода зграда стварно може јако добро да функционише. О томе брине, да кажем, управник, особа која жели да нама станарима, а зграда има 140 станова, некако олакша живот. Он то не ради бесплатно, ми станари сами смо увели да од тих прихода (имамо приходе, зграда има приходе) плаћамо тог управника.

Не знам ко ће те послове управника радити бесплатно. Стварно је најбоље ако наш комшија са којим живимо буде тај управник, али ја се бојим – ко ће прихватити да буде управник зграде бесплатно. Можда ћемо сви бити приморани да нам локална самоуправа ангажује управнике, што ће опет бити додатни трошак за грађане. То није пуно, али за неке грађане је стварно пуно.

Станари, грађани, читајући о овом закону по новинама, можда нису довољно упућени, боје се и тога да ће управник стварно моћи да надгледа све станаре; мислим да ће моћи да гледа ко у који стан долази, да шпијунира да ли се неко задржава дуже у том стану или је само гост који ту остаје можда недељу дана.

То смо у неким амандманима и навели, да ће можда постојати и неке манипулације око тога и да ће они који издају станове а неће да пријаве подстанаре, јер ће им морати свакако повећати станарину, можда бити у некој тајној вези са управником; једноставно, можда им је лакше и да поделе тих 20% пореза који треба да плаћају држави. Не знам, можда ће ту бити неких манипулација.

Устав говори да нема свако право да контролише ко где живи, јер регистар о томе води МУП. Зато се грађани некако и боје свега тога, да ће управник моћи да им уђе у стан. Рекли сте да неће имати кључ, али људи се боје свих тих великих овлашћења управника која овај закон даје. Зато сам на почетку рекла да је то можда требало урадити парцијално. Требало је увести управнике, јер, стварно, зграде су нам јако запуштене, и у унутра и споља, и треба неко да брине о зградама, али мислим да су та овлашћења превелика и да је то некако требало урадити парцијално.

Друго што хоћу још да нагласим око тих скупштина станара, на пример, у закону наводите да онај ко три пута не дође на састанак скупштине станара губи право гласа; тако се говори као да га те ствари не дотичу. Управник заказује скупштину, он може једноставно да закаже

скупштину пре подне три пута и да неко ко ради пре подне не дође на ту скупштину и он ће бити заувек искључен, неће више имати право гласа.

Још један пример: ко хоће да надзида стан, не знам који је то члан закона, може да добије дозволу двотрећинске већине станара. До сада је било да сви станари треба да дају подршку да се нешто дозида, можда нешто прода, неки део зграде итд. Мислим да то није добро. Да ли управник са средњом школом може да буде менаџер и да ли он може тиме на неки начин да руководи, да одређује шта ће где да се надограђује и узме неку двотрећинску већину станара и да они о томе одлуче?

Ако има више власника посебних делова у једној згради који би заједнички део претворили у стан за становање породице, предност има власник посебног дела који има више чланова домаћинства. Овако предложено решење отвара манипулације. Овакав спор треба да решава сама стамбена заједница уз одређене смернице, уместо што се занемарују све друге околности осим броја пријављених особа на одређени стан. То смо дали и у амандману, да о томе треба да се размисли.

Већина коју чине две трећине укупног броја гласова предвиђа се за доношење одлука о располагању заједничким деловима зграде, поверавању управљања професионалном управнику и кредитном задужењу стамбене заједнице. То је наш амандман на члан 44; сматрамо да овако квалификована већина у пракси заправо доводи до опструкције одлучивања скупштине стамбене заједнице, те да је довољна демократска већина у одлучивању.

Следеће о чему бих хтела да говорим јесте закон о транспорту опасног терета. Предлогом закона о опасном терету предлаже се гашење Управе за транспорт опасног терета. Иначе, ова управа је основана Законом о транспорту 2010. године. Закон постоји само шест година, а Управа је почела да ради тек 2013. године; значи, ми после три године гасимо Управу, а после шест година мењамо цео закон. Хоћу да вас питам, министарко, шта се то променило у стандардима да морамо да мењамо цео закон?

У образложењу се говори да се Управа за транспорт гаси због неких неправилности у раду и да је извештај о томе дала Државна ревизорска институција, али не знам да ли је неко од посланика, од грађана видео тај извештај. Значи, сад можемо да претпоставимо да тај извештај не постоји и да нема неких великих основа да се укида та управа и да све ово што уводите, уз све те послове око транспорта опасног терета, централизујете, односно даје се Министарству право да одлучује, да именује, да даје техничке инструкције итд. Значи, централизација никада није ништа добро донела, па мислимо да неће донети ни транспорту опасног терета ништа добро.

Управа је до сада имала седморо запослених. Њене послове ће сада преузети посебан сектор у Министарству грађевинарства и саобраћаја.

Тај посебни сектор ће се тек формирати. Ако је стварно та управа имала неке пропусте, зашто до сада Министарство није реаговало? Зашто нисте, рецимо, сменили директора или зашто нико није одговарао због тих пропуста? Мислим, то што је наведено, није наведено зашто се конкретно та управа гаси и зашто се централизује. Треба ваљда навести разлоге зашто нам Управа више није потребна.

Рад Управе је, барем по неким информацијама, био добар. Они су се ипак у свему овоме старали о томе да две и по хиљаде возача положи испит у Управи за транспорт; стекли су сертификат за возаче возила за транспорт опасног терета. Радили су у неким минималним условима. Србија је имала само два саветника за транспорт опасног терета. Нису само кандидати из Србије полагали те атесте, односно тестове, него сам негде прочитала да су долазили држављани Црне Горе, Босне и Херцеговине и Хрватске да полажу код нас те испите. Хоћу још да питам – да ли је било неких неправилности у полагању испита? И, зашто се стварно та управа гаси? Број запослених у Управи није био велики.

Мислим да Министарство, ако хоће да уреди ту област, треба да уведе више инспектора. Транспорт опасног терета је јако ризичан, доводи до несагледивих последица и за људе и за животну средину. Недавно сам путовала ауто-путем и видела да се вози камионом неки опасни терет, неке боце које нису заштићене, припијају се једна уз другу. Значи, мислим да Министарство, ако већ укидате Управу, стварно треба да се посвети томе, јер нерадом су стварно угрожени и људи и животна средина.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала.

Хвала вам на питањима. Можда управо да кренем од ове управе. Делатност Управе се просто враћа у надлежност Министарства саобраћаја, и то кроз посебан сектор где ћемо се, управо овако како сте и ви сугерисали, најстручније бавити делатношћу која јесте превоз опасног терета. Све друго што није делатност превоза опасне робе, наравно, неће бити у сектору Министарства саобраћаја. Ти људи који раде, дакле та струка која тај посао ради, радиће, али у сектору, баш зато што смо потпуно свесни важности оваквог закона, односно важности да водимо рачуна о овако важној теми.

Друго, огроман број притужби је био, пре свега из привреде, не само на начин спровођења испита које сте поменули, који ће наставити и даље да се спроводе али ће то бити у Министарству, не само из Србије, него и из других држава које сте поменули. Огроман број притужби је управо био и на рад саме инспекције. Будући да мислимо да ћемо на овај начин то да радимо ефикасније, боље и стручније, то је основни разлог зашто делатност Управе за превоз опасног терета пребацујемо у сектор

Министарства. Можемо то да зовемо централизацијом, али ми мислимо да тако важне ствари не могу да буду негде расуте са стране, него морају да буду под будним оком Министарства.

Даље, везано за закон који помињете, у сваком закону и на свакој теми могуће је направити читаву причу, која уопште не мора да буде ни близу, која ће можда имати једну реч тачну, а све друго неће бити везано нимало за закон. Тако се и овде ствара прича. Као што смо имали причу да су тунели ниски, а нису ниски, па смо се објашњавали, сваки дан сам објашњавала да није тако и ниједног тренутка нису били ниски, тако и сад имамо ситуацију да се о професионалним управницима мисли како ће да стоје иза нас, да буду ту, да прате ко долази, ко одлази из зграде. Не. Све одлуке у свакој згради доносе власници станова. Професионални управник је ту, уколико зграда изабере професионалног управника, да помогне да се боље управља новцем који већ издвајамо.

На крају крајева, ево вам примера: ако издвајамо новац и плаћамо нпр. Инфостан, постоји један део тамо који се односи управо на одржавање зграде, па, ваљда морамо да знамо јесмо ли добили услугу, да ли је та услуга квалитетна или није. На крају крајева, временом ће се на тржишту појављивати и неке друге фирме код којих ћемо можда моћи да одржавамо наш стан, можда то неће бити Инфостан него нека друга фирма.

Дакле, морамо да имамо некога... Да ли је то наш комшија који је до сада био председник скупштине станара или ћемо као зграда одлучити да имамо неког другог са стране, то је опет одлука власника станова, али нити ће они имати кључеве, нити ће нас они пратити, шпијунирати, ништа од тога. Они су ту да помогну да заиста коначно једном уведемо ред у одржавање наших зграда.

Поменули сте локалне самоуправе, које ће ангажовати принудне управнике. Да, али ће оне одређивати накнаду управо због тога да принудни управници не би имали неке своје цене.

Врло важан део јесте енергетска ефикасност и како ће то да се финансира. По први пут, у овом закону о становању енергетска ефикасност, односно подизање енергетске ефикасности у зградарству третира се као јавни интерес. То значи да може да постоји и потпуно или делимично суфинансирање, да ли је то од стране државе или неке друге институције, али то је један од начина како видимо да можемо да поправимо оно што се зове нерационална потрошња енергије у зградарству.

То би било најосновније што сам желела да вам кажем. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Покушаћу да своје коментаре, опаске и питања о осам предлога закона који су пред нама подведем под један наслов, који је једна реч која гласи: приуштивост. Реч је из Стратегије приступања Србије Европској унији и подразумева јасно

упутство свима нама који се бавимо приступањем, превод у оригиналу енглеске речи *affordability*, дакле, шта можете себи да приуштите и када.

Зашто бирам тај наслов? Зато што мислим да не можемо више себи да приуштимо да онај ко предлаже закон виче – све је супер, најбоље, никад боље није било, фантастично, све ће бити решено, а онај ко оспорава да виче – ништа не ваља, никад горе није било. Не можемо то себи да приуштимо. То је смрт дијалога, смрт развоја и у супротности са приступањем Европској унији и са реформама око којих се слажемо.

Зашто ћу гледати законе кроз приуштивост? Кренућу од најлакшег – међусобно укидање виза, да ли можемо то себи да приуштимо? Шта то значи? Ја сам прва за безвизни режим са свим земљама, али недостаје овде образложење о приуштивости.

Даље, јавно-приватно партнерство. Добро је што се мењају одредбе. Да ли можемо себи да приуштимо да кажемо – ово није заиста јавно-приватно партнерство, али је у овом тренутку највише што можемо? Да ли можемо себи то да приуштимо или не, 2016. године? И да под маском јавно-приватног партнерства у ствари стоји још увек недовољна спремност, не министара у Влади (када будем имала нешто да је одговорна министарка, ја ћу рећи), него наратива који постоји у управи, који постоји у министарствима, где седе убедљиви људи, који покушавају па успевају да убеде чланове Владе (теже им иде са народним посланицима) да ли је нешто добро одмерено, да ли је приуштиво. Ја мислим да није и вратићу се на тај закон.

Аеродром, концесије. Дакле, да ли је приуштиво да тридесетак, двадесетак, колики год број аеродрома дајемо у концесије или је приуштивост у приватизацији аеродрома? О томе мора бити дијалога. Зато не можемо више да приуштимо себи да ови који предлажу вичу – све је супер, дивно, никад овако није било, ви сте криви за све, а ови који оспоравају вичу – никад овако лоше није било, низашта нисте способни. Питање приватизације аеродрома и концесија за мање аеродроме и за Аеродром „Никола Тесла“ јесте питање које је важно за ову владу; биће и за будућу ако је ова не реши.

Превоз опасног терета. Можемо ли ми себи да приуштимо овде реченицу да све ће бити као да Управа постоји, само Управе неће бити? Ја не памтим колико сам пута већ чула ту реченицу. Тако је било са агенцијом за нејонизујуће зрачење, с тим што је мени овде речено да сам ја измислила нејонизујуће зрачење, што бих ја волела, али нисам.

Није добро. Није добро, поготово што смо остали без објашњења шта ће бити у овом међупростору временском, када људе из управе пребаците у Министарство а послови даље морају да се обављају.

Привреда се жали. На шта се привреда жали? Да ли је било тражења мита у Управи? Да ли је било корупције, кривичних дела? Не можемо више себи да приуштимо да из погрешних процена радимо овде

расправе о законима, једни да вичу – супер, други да вичу – ништа не ваља. Немамо ми времена за то. На вама ће бити да кажете – ма, само ви причајте, ја ћу да урадим како ја хоћу. Од тога заједничке штете само буде, и непродуктивно је.

Образложење је било да укидање Управе има везе и са бољим радом инспекције и да је брана сивој економији, и да ће све радити Министарство. Министарка каже: „под будним оком Министарства“. Где је то будно око док је Управа постојала? И, без обзира колико се ја слагала, јер се ради о транспортним директивама, то мора па мора, да ћемо за неку годину или месец доћи па ћемо опет разговарати о томе где је место Управи и да ли је било боље онако или овако. Немамо ми времена да то себи приуштимо, али на вољу је са вама, како год сматрате да нам дијалог није потребно да бисмо без икакве дилеме утврдили шта је најбоље за опасни терет.

Онда, закон о становању и одржавању. Образложење о томе каква је приуштивост овог закона у Србији; у три тачке стоји образложење. Немамо скупштине станара. Ја нисам успела да нађем податак колико их имамо, нигде. Мора да буде правно лице, неће да их региструју у АПР-у, неће да ради локална самоуправа. Дакле, не можемо себи да приуштимо да дођемо да мењамо закон јер немамо довољно скупштина станара, а не знамо колико их има.

И, најдобронамерније – немојте да узимате Нови Сад као пример. То што ми умемо у нашој малој вароши, ретко ко где уме, осим што волимо да се правимо важни. Дакле, то ради због наратива друштва, те вароши. Зато постоје управници који су плаћени од стране скупштина станара зграда.

Значи, имамо образложење да уводимо принудне управнике и да уводимо управнике, а не знамо колико скупштина станара има. Оставили сте у закону одредбу да скупштина станара склапа уговор са управником. Која скупштина станара? Како ће да склопи уговор кад нема скупштине станара?! А не знате да ми кажете број. Ако има три милиона стамбених јединица, ако 500.000 није стално насељено, ако их има два и по милиона, колико је то скупштина станара? Сто хиљада, тридесет хиљада, дванаест хиљада, петнаест хиљада? Не можеш да мењаш оно што не умеш да измериш.

Не можемо себи да приуштимо више образложења која су такве врсте општости, без обзира колико ја могу да се сложим да су и министаркини сарадници и сама министарка казали – не ради нам тај систем са скупштином станара, не могу да се договоре. Недовољно добро је.

Шта значи да ће локалне самоуправе онда бирати принудне управнике? Онда нам не требају скупштине станара. Како ће нам оне онда бити образложење зато што их нема сад довољно да се формирају?

Право гласа, идентификација станара. Врло, врло пажљиво морамо с том одредбом, поготово што овде имате – ко не буде гласао неколико пута, његов глас се и не рачуна. Што га онда уопште тражите, да ли је подстанар или није? Ево, онај што сте га нашли није дошао три пута, њега бришете и не рачунате. Мање-више, на то се своде одредбе овако како су интерпретиране.

Не спадам у неког ко воли у овом закону о становању да чита намеру било кога да запошљава своје принудне управнике; то се увек показало лоше по политичку странку или идеју која је то имала. Нити спадам у оне који сматрају да ће то да буде опште, чворовићевско праћење људи шта раде по становима, шта кува комшиница и шта је после било, нити да ће бити упада у станове. Али оно што ме брине јесте што не можемо трећом изменом закона да приуштимо себи пропуштање шансе да уредимо одржавање зграда, то је проблем. Ја то у овом закону не видим. Волела бих да видим, зато што би то била заједничка корист за све нас.

Има нас који живимо у зградама са добрим искуством, поготово нас из Новог Сада, и знамо да то није свугде. Проблем овог закона је што изгледа као да је прављен на основу мало вести о једном малом добром моделу, покупљеном и мешаном, али у суштини није домишљен до краја. Ту нити кривим кога нити мислим да бих смислила боље, али оно што знам је да јавна расправа и оно што су биле примедбе из јавне расправе, да се поштује цео процес дијалога када је у питању овако важна област, да бисмо заједно дошли до бољег решења.

Говори се о одговорности, ко је одговоран за то што је пала фасада са смртним исходом. Ја то поздрављам, ја у овој скупштини питам ко је одговоран за пад хеликоптера и сматрам да је добро да се за сваку несрећу, за сваки исход, да не био он смртни, зна ко је одговоран. Да ли ће овај закон то утврдити? Ја то не видим, ни у једној одредби. Принудни управник ће бити одговоран? Професионални управник ће бити одговоран? Председник скупштине станара ће бити одговоран? По ком основу? То је лепо да се каже, али ја волим да то видим у закону. И како год да ми појасните, као и да ми покажете број колико има скупштина станара, ја ћу вам искрено рећи хвала јер то значи да смо почели да гледамо како да кроз дијалог приуштимо боља решења у закону.

Да ли ће Привредна комора, заједно са локалном самоуправом, имати најбољи могући начин да се обуче будући управници у следећа три-четири месеца, како рече министарка? Ми смо овде присуствовали размени монолога, које по мом мишљењу никада нисмо могли себи да приуштимо али смо то чинили, те сам ја слушала да ће се за три-четири месеца установити правосудна академија; па сам слушала да ће обука комуналних полицајаца бити готова за три-четири месеца; па сам слушала да ће и специјализована обука полицајаца који учествују бити готова у најкраћем

могућем року. Ништа се од тога није догодило. За то не кривим ни министарку ни њене сараднике ни ову владу.

Апелујем да почнемо да говоримо о томе шта можемо себи да приуштимо надаље. Још један круг тога да ћемо причати – може, биће, ово је супер, ништа пре није ваљало, или ћемо с друге стране причати – ово сад ништа не ваља, пре је било супер. Или ћемо заиста да пробамо, рецимо, да избројимо скупштине станара (колико то мора бити компликовано?), да знамо колико скупштина станара има у Србији тренутно, у број. Где је тај податак?

По тако једноставним стварима види се с колико проблема се сусреће свако ко хоће да у било којој области заиста уведе ред. Ја немам никакву сумњу да и министарка и сарадници желе да уведу ред у ову област. Мој је посао и моја обавеза да пробам да видим да ли ће тог реда стварно бити.

Зато је мој избор да уложим на закон о становању протестне амандмане, јер не можемо себи да приуштимо да се овде разговара, како да вам кажем, само о томе шта је све беспрекорно или шта све ништа не ваља, а да не разговарамо о контексту, са подацима сектора који желимо да мењамо.

Комуналне делатности, и у вези са јавно-приватним партнерством комуналне делатности – ја нисам против јавно-приватног партнерства, нисам против концесија, ни приватизације аеродрома, поготово нисам против строге инспекције кад је у питању превоз опасног терета, те тако нисам ни против тога да се уведе ред у комуналне делатности. На шта се своди идеја? Дакле, код опасног терета идеја се своди на то да Министарство има апсолутну надлежност. То је недостатак поверења за могућност да негде неко децентрализовано такође буде одговоран.

Други део идеје је да код јавно-приватног партнерства у ствари имате преформулисану идеју да се само са јавним средствима обављају разне делатности и да се у једној модификованој варијанти ономе ко приватно жели да се бави неким послом омогућава да тај свој ризик приватног пословања дели са јавно прикупљеним средствима у локалним буџетима или у централном буџету, свеједно. Немам ништа против те идеје. Ваша политика, ваша идеја. Моја је обавеза да пробам да скенирам све оно што не ваља и да проверим да ли је приуштиво са тачке гледишта података којима располажем, па тако и за комуналне делатности.

Детаљисали сте све комуналне делатности; ту видим намеру законописца да се у најкраћем могућем року поправи сектор комуналних услуга тако да корисници, грађани могу да имају утицај на то и да кажу своју реч о квалитету услуге.

За све ове законе мени недостаје оно што ми иначе недостаје у предлозима закона, а то је да се види да је грађанин центар свега. Не видим

га ни у центру закона о становању, не видим га ни у центру јавно-приватног партнерства, не видим га ни у превозу опасног отпада, не видим га ни у комуналним делатностима. Не видим да смо решили да реформишемо свој поглед на свет и да разумемо да су идеје са којима се слажемо и које желимо да видимо остварене у Србији идеје уређених држава Европске уније са владавином права, да је грађанин центар сваког система.

Први податак који би ми рекао да нисам у праву био би, ако срећом имате, колики је број скупштина станара у Србији, да поделите са мном. То би већ био добар почетак, да видимо колико квалитетан дијалог можемо себи да приуштимо убудуће. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министарка др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Разумем да ви предложите, из неког протеста, на 158 чланова закона о становању 158 амандмана – брише се. То могу да разумем. Не верујем баш да то разумеју грађани, којима је интерес да чују постоји ли нека додатна идеја која може да поправи закон и учини га бољим и квалитетнијим.

Када кажете да нема дијалога, ја ћу вам одмах рећи да смо ми као Влада кроз ове многе амандмане које смо добијали од опозиционих политичких партија усвајали амандмане који су заиста допринели да имамо бољи закон о становању. То је за мене дијалог, јер је било доста таквих амандмана које смо усвојили, и код социјалног становања, готово у сваком делу. Што се тиче дијалога са вама, нажалост, код вас су сви амандмани „брише се“ и ту онда дијалога нема.

На ову вашу начелну расправу, која заиста јесте по мени начелна, да ли ми себи можемо или не можемо да приуштимо – и те како себи можемо да приуштимо јасне законе, законе који имају тачно утврђене критеријуме, од тога да ће Министарство водити рачуна о превозу опасне робе зато што је то јако важно, јер велики број агенција, управа, канцеларија који се оснивао претходних петнаестак година није нам баш донео свуда, у свакој, добре резултате. Имамо искуства са Агенцијом за просторно планирање, која је као агенција укинута али унутар Министарства имамо Сектор за просторно планирање, а то је било изменама и допунама Закона о планирању и изградњи.

Према томе, мислила сам заиста да по сваком закону поново говорим, али бих рекла да нема дијалога са ваше стране па ћу то искористити када будем одговарала некој другој посланичкој групи, а не вама.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народна посланица Гордана Чомић, право на реплику. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Колико скупштина станара има у Србији?

Да ли постоји једноставније питање? Да ли постоји већи доказ да не желите да Србији приуштите дијалог и развој од одбијања да ми саопштите колико скупштина станара има у Србији? Где су регистроване?

На том броју вам се базира одбрана закона. На том броју, непостојећем, базира вам се решење да та скупштина станара, за коју не знамо да ли постоји, склапа уговоре са управницима. На том броју, непостојећем, базира се цео закон који каже – ако не може скупштина станара да се договори, онда ће локална самоуправа да има принудног управника.

Колико има скупштина станара у Србији?

Мало ствари поштујем и у мало процеса у Србији учествујем толико привржено колико у дијалогу. Не постоји реплика, увреда, непромишљена реч, било шта изречено од било кога, која ће ме икад зауставити да дијалог у Србији градим. Зато питам – колико скупштина станара има у Србији?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Имали сте пуно времена од 2000. године да утврдите све скупштине станара.

Одговорићу вам. Значи, ниједан закон који сте дефинисали није, нажалост, могао да направи списак станара. Доношењем овог закона, који спаја три закона из области становања, Србија ће коначно имати и списак скупштина станара, односно број скупштина станара и, додатно, имаће одржаване зграде.

Имали сте довољно времена не само за то, имали сте времена да никада не дође до ове ситуације да читам да падају фасаде и да умиру деца. Толико сте имали времена за свих дванаест година колико сте били на власти, директно, индиректно, како год, и нисте то урадили.

Што се тиче ваше борбе, то врло поштујем и зато ми је јако жао што сте у закону о становању, где по први пут имамо, рецимо, жртве породичног и партнерског насиља препознате у одређеној врсти социјалне помоћи за коришћење социјалних станова, на пример, и за тај члан закона написали – брише се. Тако да се та борба о којој причате некако не види на делу које се зове закон о становању.

Овај закон, пре свега, грађанима треба да помогне да живе у нормалним, одржаваним зградама и да сви коначно знамо одговоре на сва питања, које нисмо могли да добијемо док су неки други били на власти.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Поштовани народни посланици, сагласно чл. 27. и чл. 87. ст. 2. и 3. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да ће Народна скупштина данас радити и после 18 часова због потребе да Народна скупштина што пре донесе законе из дневног реда ове седнице.

Реч има народна посланица Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Хвала лепо, председавајући. Поздрављам све госте и госпођу Зорану Михајловић.

Морам да изразим своје незадовољство због тога што је толико много закона спојено у једну расправу. Покушавала сам да пронађем заједнички именитељ за све те законе – једини заједнички именитељ је министарство грађевинарства, просторног планирања и инфраструктуре. Међутим, сваки поједини од ових закона тражи достојан третман и озбиљну расправу, тако да овај пакет који смо данас добили да о њему расправљамо, шест закона, може бити само израз жеље да о њима не расправљамо превише, како би јавност о њима сазнала што мање.

Управо из тог разлога обраћам се грађанима Србије са поруком да ће Посланичка група ДЈБ учинити све у овим скупштинским неусловима како би теме које их највише интересују, јер задиру и у њихов приватни живот, учинила доступним јавности.

Поштовани грађани Србије, закон о становању и одржавању зграда почиње, такорећи, једним лирским уводом о одрживом развоју становања, унапређењу услова становања, унапређењу вредности стамбеног фонда и енергетске ефикасности, као и смањењу негативних утицаја на животну средину. Заиста сматрам да је све то у реду и да треба да имамо такав један закон. Он би савршено функционисао, такав какав јесте, у некој Швајцарској или Аустрији. Нажалост, стање на терену код нас није такво и закон није прилагођен реалним потребама и могућностима грађана Србије. Волела бих да помислим да је несвесно законодавац направио овај закон, који ми у радном наслову зовемо „закон четири неправде“. О тим неправдама које су учињене грађанима Србије, желим да обавестим грађане Србије.

Четири неправде су: неправда везана за смањивање броја признатих чланова породичног домаћинства, неправде везане за одржавање зграда, неправде везане за социјалне станове и неправде везане за заштићене станаре.

Наиме, предложеном дефиницијом овог закона смањује се круг признатих чланова домаћинства у односу на ранији закон, јер у тај круг не улазе, искључују се супружници и искључују се деца закупаца и унуци закупаца који у стану живе у истом породичном домаћинству. То изазива даље последице у структурама и квадратурама станова које тренутни закупци касније добијају за пресељење.

Неправде које су везане за одржавање зграда – сматрамо да сва три управника... Значи, имамо обичног управника, имамо принудног управника и имамо професионалног управника и не видим ниједан разлог зашто би надлежности тих управника биле различите. Они треба да обављају исти посао; значи, у закону не треба сада посебно да се назначе надлежности обичног управника и надлежности професионалног или принудног управника.

Обавезе у управљању и одржавању зграде имају само власници посебних и самосталних делова, као и закупци станова у јавној својини на неодређено време. Довољно је да управник зграде води евиденцију о овим лицима. Значи, управник зграде треба да води евиденцију о власницима посебних и самосталних делова и закупцима стана у јавној својини на неодређено време. Не постоји у одредбама овог закона установљена потреба да управник зграде води евиденцију о лицима која су закупци или други корисници станова, осим уколико се путем управника зграде не намерава вршити пореска контрола изнајмљивања станова. Уколико је пак намера предлагача закона да се путем управника зграде ипак врши пореска контрола, то би било потребно изричито законски регулисати. Волела бих да ми госпођа Михајловић појасни тај део.

Следећи део који се односи на неправде у одржавању станова, можда је нехотице дошло до тога у закону: с обзиром на то да би се одлука скупштине стамбене заједнице могла донети и без сагласности појединих власника посебних делова (члан 43. овог закона предвиђа већинско одлучивање), те с обзиром на одредбе члана 47. закона којима се предвиђа и солидарна одговорност власника посебних делова за неиспуњење уговорних обавеза стамбене заједнице, узимање кредита од стране стамбене заједнице би могло у целини да падне на терет власника посебних делова који су противни узимању кредита.

Стамбена заједница није предвиђена тако да има приходе веће од неопходних трошкова управљања и одржавања зграде, надам се да се ту слажемо. То није профитно оријентисана организација. Следствено томе, нема прихода из којих би се могао враћати кредит, те се могућност узимања кредита апсолутно мора спречити да не би дошло до тога да људи који су били власници посебних јединица враћају кредит за који уопште нису били сагласни да се узме.

У истом делу закона постоји одредба да пролаз кроз посебан део зграде може бити уставно оправдан само ако не постоји други начин да се изврши поправка или одржавање. Заправо, ми инсистирамо да тако стоји. У закону пише – када је то неопходно. Шта то значи – неопходно? Увек је неопходно да се нешто одради што може да угрози, али ако постоји други начин да се то уради а да се не наруши приватна својина, онда то треба тако да се уради. Шта то значи у пракси? Изволите, не можете да решите фасаду на други начин, поставите скелу, поставите ауто-дизалицу. Једино ако не можете то тако да урадите, онда имате право приступа кроз приватну својину власника посебних јединица.

Најинтересантнији део, оно што бих волела са пажњом да пропратите, јесте члан 61, за који сам на Одбору чула да су чланови Министарства који су се бавили овим законом врло поносни на тај део, а заправо се односи на различите висине накнада за одржавање стамбених објеката у различитим урбанистичким зонама града. То значи да ће,

рецимо, власници посебних јединица у ужој градској зони плаћати већа средства за одржавање својих посебних стамбених јединица и, због немогућности, веома тешких услова живота у овим временима, бити присиљени на принудну миграцију.

Још једном молим законодавца, јер сматрам да је ово веома далекосежна и контроверзна политичка одлука, која захтева ширу и транспарентну друштвену дебату и економску и социјалну анализу ефеката. Практично се отварају врата џентрификацији и гетоизацији насеља и дискриминацији сиромашних популација. Сматрамо да је државно суфинансирање активности на унапређењу изгледа, као и енергетске ефикасности зграде, за коју се везује овај члан, у данашњим друштвеним околностима примеренија мера јавне политике од државне принуде.

Трећа група тих неправди за које желим да сматрам да су учињене ненамерно јесу неправде које се односе на социјално становање. То је, по мени, фантомски члан 78. овог закона, фантомски члан за који је наш радни назив Савамала, односно „Београд на води“. Претпостављам реакције на ово што сам сада рекла – да смо сви ми опседнути „Београдом на води“. Међутим, власт је опседнута претходним владавинама и претходним властима, ми смо, ето, у нашим излагањима опседнути „Београдом на води“.

У том члану, где се прича о исељавању и који су разлози исељења, врло јасно стоји нешто што ја само могу да подведем под „Београд на води“. Нисам предвидела брисање овог члана јер мислим да он ипак може и хуманије да се среди, нисам предвидела, јер ту има делова члана који могу да се примене и за неке друге ствари.

У ставу 2. тачка 3) – исељавање се врши у склопу припрема за спровођење инвестиционог пројекта и уколико је претходно доказано да не постоји алтернатива за пресељење. То је део који је потпуно, могу да кажем, пилот-пројекат. Зашто инсистирам на „Београду на води“ и Савамали? Сматрам да је пилот-пројекат тај пројекат и да ће то бити модел за све друге инвестиционе пројекте ради остваривања јавног интереса. Ипак, тако не би требало да се понашамо и да то убацујемо у закон тако што ћемо рећи да решавамо питање социјалног становања. Шта је ту битно, конкретно у Савамали? Ту имамо станове који нису легализовани и објекте који су у процесу легализације. Како смо уопште могли да извршимо исељење ако нису добијена решења да је процес легализације односно озакоњења завршен?

Четврта тачка, односно моја четврта тачка, а на неки начин неправда овог закона, јесу заштићени станари. Видите, господо, држава Србија је пре 50-60 година направила неправду према власницима станова. Да ли сматрате да је потребно да се неправда коју је држава направила пре 50-60 година исправља чињењем неправде новим станарима? Сматрам, као

и Посланичка група ДЈБ, да то заиста ниједна озбиљна власт не би требало да учини.

Шта је разлог за ово што кажем? По овом новом закону повећава се закупнина за 200% плус. Људи који живе у тим становима, заштићени станари, који су у озбиљним годинама, пензионери којима су смањене пензије, такав намет, колико год неком изгледало да то није велико, не могу да издрже. Они ће се исељавати у станове, не зна се где је пресељење, и то је одложено за 2026. годину, тако да имамо још један пример присилне миграције.

Држава умањује права грађанима самим тим што ставља судбину заштићених станара у руке општинских и градских чиновника, крши Устав Србије и Европску конвенцију о људским правима који гарантују да свако има право да о његовим правима одлучи независан суд.

Дискриминација оних који наследе непокретност је такође везана за ову групу заштићених станара. Значи, ако је неко у било ком делу Србије наследио неку непокретност, која може да буде и неусељива, он нема право да добије адекватну стамбену јединицу.

Колико су те стамбене јединице адекватне, велики је знак питања јер ту је законодавац мало нејасно одредио површине, структуру станова. Мислим да би тај део закона требало да се врати на дораду.

Шта је мој предлог конкретно за ову ситуацију? Ако размишљамо као хумани људи, не можемо рећи – даћемо повољне кредите на 40 година, са роком отплате од 40 година људима који имају 80 година. Мање-више, старосна структура је таква. Предлог је следећи, претпостављам да ћете се сложити са мном: не треба да сносе последице ове неправде од пре 60 година заштићени станари, не треба да сносе власници станова, они заиста треба да добију на име закупнине адекватну вредност.

Како то може да се реши? Ту држава треба да плати рачун и прихвати то наслеђе, које заиста јесте наслеђе од пре 60 година, али морам да поручим владајућој већини, као и представницима Владе – ви сте се, господо, прихватили пројекта званог Србија, у земљи у којој континуитет живљења имају грађани Србије. Тај пројекат сте прихватили са свим његовим плусевима и свим његовим минусима. Са тим пројектом можете да изађете на крај или не можете да изађете на крај. Ако можете да изађете на крај, ја ћу то похвалити, а ако не можете да изађете на крај, онда га препустите легалним, демократским начинима, другима, али немојте да и оно од пре 60 година буде грешка претходних власти, а да због тога трпе грађани Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала лепо. Прво да вас исправим, министарство у Влади Републике Србије које тренутно ја водим, а данас

сам као министарка тог министарства, зове се Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, а не министарство грађевинарства и просторног планирања.

(Радомир Милојичић: То је јако важно.)

Да, то је јако важно.

(Радомир Милојичић: Јако је важно, најважније.)

Јесте, то је важно зато што је ово Влада која сада има свој састав, а када буде била можда нека друга влада, онда ће она можда да назове своја министарства другим именом.

Даље, када говорите о томе како почиње објашњење закона о становању, кажете, лирски смо се изразили. Све што сте набројали јесу стандарди, европски стандарди везани за квалитет становања и свега онога што сваки закон о становању у једној озбиљној и модерној држави треба да садржи.

Неправде које помињете, морам да их објасним, пре свега због грађана Србије. Да кренемо прво са управницима, па ћемо доћи до заштићених станара. Говорите о надлежностима управника и зашто се дели та надлежност управника, односно оних управника који ће бити изабрани од скупштине станара, дакле од чланова саме зграде или власника станова – они не добијају никакву надокнаду, док професионални управници, који испуне одређене услове, имају обуку у Привредној комори, самим тим лиценцу и, евентуално, уколико то жели одређени стамбени објекат, постају професионални управници у том стамбеном објекту, дакле, могу и не морају, није обавезно.

Такође, рекли сте да ће се овим вршити додатна пореска контрола. Зна се ко врши пореску контролу, то су инспектори пореске управе. То свакако није делокруг рада овог закона, нити то раде професионални управници.

Говорите о односу између заштићених станара и власника. Пре свега, да свима буде јасно, и грађанима Србије који често слушају та два појма: заштићени станари и власници – заштићени станари дуги низ година, готово 70 година и нешто мање, живе у становима у којима нису власници, дакле, живе у становима где имају врло мале закупнине. То је, просто, неправедно и нефер у односу на оне који јесу истински власници тих станова. Говоримо, пре свега, о становима и зградама у централним градским зонама. У том времену, у том периоду када су добијали те станове, то је био пре свега Београд и нешто мало неких других градова.

Прошле године смо донели закон да евидентирамо, да уопште знамо који је то број станова где постоје заштићени станари и власници. Тај закон нам је дао евиденцију да је укупан број станова закупаца на неодређено време на територији наше земље 1.489, од чега су 1.402 у Београду, и то у централној градској зони, значи, то је она прва зона, Теразије итд.

Наш интерес, колико год супротстављени интереси и једне и друге стране били, јесте да покушамо да нађемо неки заједнички именитељ, да помогнемо и онима који јесу власници станова да добију и да се врате у своје станове, али, исто тако, да они који су закупци у неком периоду, који јесте период од десет година, добију адекватан стан, који такође могу да откупе као што су сви грађани или већина грађана Србије откупљивала по неким претходним законима, по врло повољним ценама.

Када говорите о томе да је дискриминаторски однос и да је закупнина коју ће сада закупци плаћати непримерена и да ту разлику треба да плати држава, Влада Републике Србије и ја као ресорни министар сматрамо да не можемо свим стварима стално оптерећивати државу. Ово је најбољи начин да то решимо, начин који је предложен законом.

Али, због јавности, пример једног стана у Кнез Михаиловој улици од 76 метара квадратних: заштићени станар који је добио на коришћење тај стан у Кнез Михаиловој улици, у централној градској зони, данас плаћа, у складу са тренутно важећим законом, закупнину од 9.000 динара. Према нацрту закона о којем данас расправљамо, он ће је плаћати 18.000 динара и бити у процесу да локална самоуправа, град Београд, обезбеди адекватан стан који ће он касније моћи да откупљује. Када бисмо посматрали тржишну вредност закупнине, када би тај стан био на тржишту, односно када би се плаћала по тржишним ценама закупнина, тај износ би био најмање 49.000 динара.

Дакле, у претходних 50-60 година станари који су заштићени станари су, морате признати, не говоримо сада више ни чијом, да ли грешком, кривицом итд., али су дефакто имали и те какве користи од тога што се зове живот у централним градским зонама по врло, врло ниским закупнинама. Како год то било иза нас, то је ситуација која мора да се реши. Начин који мислимо да је најправеднији јесте да дамо могућност локалним самоуправама да то реше.

Водили смо се, такође, једино и искључиво стандардима у становању који постоје. То значи да се тачно знају станови које ће заштићени станари, како их данас називамо, добити од локалне самоуправе – основа је 30 метара квадратних плус 15 метара квадратних за члана домаћинства. Значи, трочлано домаћинство ће имати стан од 60 метара квадратних, који ће имати могућност да на рок од 40 година откупи и да постане његово власништво.

Када говорите о томе до кад ће живети ти људи, па, они имају своје наследнике, ти наследници такође имају право на те станове. Данас пак имамо ситуацију да се у становима где живе заштићени станари, који нису власници станова, налази један или два члана домаћинства на по 150, 200 и више метара квадратних.

Не бих се сложила са вама да је у питању дискриминација, него покушај да коначно једном решимо тај проблем који дира, практично, и једне и друге.

Рекли сте да је државна принуда то што смо ставили да је питање енергетске ефикасности јако важно и да морамо да учинимо све заједно и да то често не може да уради само локална самоуправа или само стамбена јединица, да морамо да повећамо енергетску ефикасност, и то тако што смо енергетску ефикасност посматрали кроз закон као јавни интерес омогућавајући да суфинансирање повећања енергетске ефикасности сада могу да помогну и држава али и све друге институције и органи.

Што се тиче социјалног становања и тог тзв. фантомског члана, како га ви називате, што уопште не разумем, први пут у овом закону, и то је оно где смо се такође консултовали са Европском комисијом, први пут у овом закону у Србији имамо тачно подељено и јасно одређен управо сам поступак и процес расељавања. Нама се то често дешава, рецимо, када су у питању ромске породице, имамо проблем и са бескућницима. Али, такође, први пут у том члану имамо обухваћено, у складу са свим европским стандардима, европским повељама, Међународном повељом о поштовању људских права; дакле, ниједну ствар овде нисмо ставили која је против или која није обухватила тако важне повеље о заштити људских права, јер нам је било стало да имамо тако нешто у овом закону, јер то често уме да буде проблем.

Када гледате тај члан 78, онда морате да га читате од почетка, где се јако лепо у првој реченици каже: „Исељење лица из објекта који је изграђен супротно закону којим се уређују планирање простора и изградња објеката и који се налази на земљишту у својини другог физичког или правног лица...“. Дакле, односи се, пре свега, на такве врсте објеката, иде у тај процес исељавања, који је врло јасно, до танчина одређен. Рекла бих да је то много боље него да није дефинисано тако јасно како смо желели да буде.

Мислим да су то основне замерке које сте дали на закон говорећи о неправдама. Наше мишљење јесте да овај закон, напротив, коначно уводи ред и коначно решава деценијске неправде које су постојале и омогућава да имамо једну стабилну стамбену политику коју до сада, нажалост, нисмо имали.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реплика, реч има народна посланица Соња Павловић. Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Прво бих желела да вас исправим у једном делу који нисам тако изговорила. Нисам рекла да су ваше намере да управа путем управника врши пореску контролу. Изричито сам рекла – уколико је намера, то су две различите речи, предлагача закона да се путем управника зграда ипак врши пореска контрола, то би било потребно

изричито законски регулисати. Значи, не да се провлачи као нешто што ми не можемо да разумемо, али предлагач закона и они који поштују закон, који разговарају о њему очигледно читају законе различито.

Шта је спорно код тог члана 78? Ми смо поднели доста амандмана по овом закону; нису били малициозни, желели смо да га унапредимо, а колико смо у томе успели, видећемо. Значи, исељавање; ви сте малочас прочитали први члан, ја ћу последњи: „Поступак исељења из ст. 1. и 2. овог члана не утиче на поступак озакоњења незаконито изграђених објеката, у складу са одредбама закона којим је уређено озакоњење објеката.“ Како га ја читам? Значи, не могу лица бити исељена ако није завршен процес озакоњења тог објекта. Значи, мора да се донесе решење да би лица била исељена, а не тек накнадно, кад иселимо лица, ми им дајемо решења да је завршен процес озакоњења. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народна посланица Стефана Миладиновић. Изволите.

СТЕФАНА МИЛАДИНОВИЋ: Хвала, председавајући. Уважена министарка, гости из Министарства, пред нама су заиста изузетно важни закони. Неки од ових закона директно утичу и на наш свакодневни живот и, сложићемо се сви овде у сали, захтевају пуну пажњу и нас посланика и јавности.

На самом почетку осврнула бих се укратко на два споразума која се тичу области саобраћаја. Први, мултилатерални споразум о комерцијалним правима у ванредном авио-саобраћају јесте изузетно важан; олакшаће пословање авио-превозника који обављају авио-такси саобраћај и хитан медицински превоз, ванредни чартер превоз или превоз пошиљки и терета. Ово је значајно за ове привредне субјекте будући да ће им олакшати пословање.

Други изузетно важан споразум, који заиста заслужује похвалу и подршку, јесте споразум који се односи на Централну канцеларију Пројекта Трансевропске железнице. Успостављање трансевропских мрежа предвиђено је Уговором о Европској заједници. Мало је познато да се цело Поглавље 21 при приступању ЕУ заправо односи на трансевропске транспортне мреже, трансевропске енергетске мреже и телекомуникацијске мреже. Како је од стране Економске комисије УН оцењено да Србија има капацитете да буде домаћин овој канцеларији, заиста верујем да ће допринос развоју железничког транспорта у региону сигурно бити у добрим рукама. Верујем да је ово изузетно важно не само за државу већ и за наше стручњаке, посебно из области железница.

Када је у питању закон о транспорту опасне робе, на самом почетку желим да истакнем да сам транспорт као привредна делатност представља можда најзначајнији динамички процес, неопходан и за друштвени и за привредни развој сваке државе. Организовати било коју врсту превоза, посебно превоз опасних материја, представља један

комплексан и захтеван систем, који мора да садржи јасне процедуре и правила из различитих области и одговорност и професионалност свих учесника у овом процесу, одговоран менаџмент и свакако државу која мора да одговорно врши надзор.

Савремено друштво познаје више различитих модела транспорта; то су пре свих друмски, железнички, водни и ваздушни саобраћај, свакако комбиновани, али постоји и цевни саобраћај. За разлику од друмског, железничког, водног и ваздушног саобраћаја и комбинованог, овај цевни се у контексту транспорта опасних материја изузима. Чињеница да опасне материје по својим особинама, које јесу и отровност и радиоактивност, али и по својим реакцијама, као што је експлозивност или запаљивост, могу причинити огромне материјалне штете, угрозити здравље, безбедност људи и животну средину, чини ову врсту транспорта специфичном и по много чему захтевном.

Након Другог светског рата појавила се потреба у међународној заједници да се законски регулишу и дефинишу начини на које ће се превозити опасне материје. Основни задатак био је да се обезбеди превенција, односно да се спречи неконтролисано испуштање опасних материја у животну средину. Међународне организације и њихова регулаторна тела приступили су доношењу глобалне регулативе усаглашавањем свих међународних докумената, имплементацијом ових прописа на националним нивоима. Тако је формиран једнообразни правни оквир у циљу заштите човека и животне средине од свих штетних дејстава.

На међународном плану постоји низ нормативноправних аката који регулишу транспорт опасних материја, било да су у питању конвенције, различите декларације, резолуције, међународни уговори и друга правна акта.

За нас најважнији међународни споразуми, у контексту овог закона, будући да покривају железнички, водни и ваздушни саобраћај, јесу: пре свих познат *ADR*, а *ADR* је Европски споразум о међународном транспорту опасне робе у друмском саобраћају, који представља основни међународни споразум којим се регулише целокупан транспорт у друмском саобраћају и практично се користи у читавом свету; други важан међународни споразум јесте Конвенција о међународном транспорту железницом, која је неколико пута била модификована. И, нарочито је важан међународни Правилник о превозу опасне робе железницом, познат као *RID*. Трећи споразум јесте Европски споразум о међународном транспорту опасног терета на унутрашњим пловним путевима, који је усвојен 2000. године.

На основу ова три, а и неких других међународних уговора Европска унија је донела неколико директива чијим усвајањем су сви прописи постали саставни део националних законодавстава и практично важе на територијама свих држава чланица ЕУ.

Последњих неколико година и наша законска регулатива у вези са превозом опасних материја тежи ка томе да се у потпуности усагласи са прописаним светским стандардима, па смо тако ратификацијом ових споразума, али и усвајањем новог Закона о транспорту опасног терета 2011. године и усаглашавањем других системских закона, не само из области саобраћаја, и доношењем бројних подзаконских аката започели процес формирања једног савременог система у управљању транспортом опасне робе.

Тада је закон, 2011. године, унео бројне новине. Практично, био је новина и за струку и за државу будући да се двадесет и нешто година, до 2011, држава није бавила модернизацијом ових прописа. Тако је у вршењу управног надзора тада надзор поверен и основана Управа за транспорт; уведене су различите дозволе за транспорт и процедуре њиховог издавања; уведен је институт саветника за безбедност у транспорту опасног терета. Свакако да је овај закон тражио даља усаглашавања и допуне и уклањање појединих решења, као што су биле одредбе које се тичу осигурања у транспорту јер су се показале несврсисходним. Стога је доношење новог закона за Посланичку групу СПС и оно што је наведено у образложењу, а што смо имали прилике да чујемо, свакако прихватљиво.

Овај нови закон уводи све релевантне секундарне изворе комунитарног права. Уместо појма „транспорт терета“ користи се појам „транспорт роба“, који подразумева један шири број операција у самом процесу транспорта, нешто другачију институционалну поставку. Укида се ова управа за транспорт; разумљиво је зашто она мора да буде као сектор у оквиру министарства надлежног за послове саобраћаја. Надзор над применом закона, такође инспекцијски надзор, претрпео је извесне измене. Оно што је добро и што поздрављамо јесте да су задржана и нека решења која су претходним законом била уведена и одредбе које су имале позитивну примену.

Нови закон на свеобухватан начин усклађује сва међународна документа и прописе, као што сам рекла. Верујем да ћемо овим законом заокружити систем управљања транспортом опасних роба. Сваки вид саобраћаја од сва три која су предмет овог закона има своје специфичности у односу на безбедност пошиљки, пројекција ризика зависи од низа фактора и потпуно је разумљиво груписање одредаба према видовима саобраћаја у самом закону.

Транспорт опасних материја представља врсту транспорта за коју се везују највећи ризици, са потенцијално великим, да не кажем највећим, штетним последицама не само по здравље људи, већ и животну средину, а свакако може изазвати и велике материјалне штете. Да би се постигла максимална безбедност људи, околине и саобраћаја приликом транспорта ових опасних роба и предмета са опасним материјама, неопходно је да сви учесници у процесу поштују законске прописе и

примењују превентивне мере заштите на раду. Оне морају бити у складу са природом опасне материје која се превози и степеном опасности. Ове мере се прожимају кроз цео закон и јесу у складу са директивама, а имају превентивну функцију.

Сврха свега овога јесте да се избегну евентуалне инцидентне ситуације. Иако се не дешавају често, оне могу да проузрокују, као што смо рекли, велике губитке. Битно је да се све процедуре у том смислу испоштују. Опасне материје у животну средину, по правилу, доспевају нагло и испољавају тренутно и видљиво дејство, па можемо рећи да је систем управљања транспортом опасног материјала повезан и са системом управљања заштитом животне средине.

Реакције на акциденте које за последицу имају ово тренутно дејство захтевају уобличен систем мера као одговор на инциденте и јесу неодвојиве од организационог деловања надлежних служби и у системима одбране и у систему безбедности. Одговоре на удесе регулишу и други системски закони, не само закони из области саобраћаја, а закон о транспорту опасне робе у овом смислу има искључиво превентивну улогу.

У циљу превенције и правовремене реакције на акциденте, желим да истакнем да у свету постоје унапређени савремени системи, и то системи који врше надзор возила која превозе опасне материје. Код нас, како имамо информацију, у железничком и водном саобраћају у извесној мери се ови савремени системи примењују.

Оно што нам као држави недостаје јесте дефинисана јединствена мапа којом су одређене руте којима се могу кретати возила која превозе опасну робу у друмском саобраћају. За транспорт робе у друмском саобраћају везују се највећи ризици јер је овај вид саобраћаја, рекла бих, најеластичнији и у том смислу најтеже га је, због густине путне мреже, контролисати. Поред ових мапа које доприносе ефикаснијем и безбеднијем транспорту, постоје и бројни примери појачаних контрола самих возила која пролазе кроз насељена места.

Поред националне инфраструктурне мреже, постоје различити модели праћења. Ово истичем као тему можда и за локалне самоуправе, посебно за град Београд, који јесте чвориште мрежа, путева и пруга и у њему се, сведоци смо, одвија и водни, и железнички, и друмски саобраћај. Слично је када је у питању град Нови Сад, а и град Ниш. По угледу на светске градове, верујем да би ово било интересантно градовима и да би можда у наредним деценијама могли да унапреде своје системе и да опасан терет који пролази кроз њихова насељена места контролишу.

Чињеница је да апсолутна заштита од удеса приликом превоза ових роба не постоји, али може се закључити да се безбедност постиже и повећањем опште безбедности саобраћаја, унапређењем саобраћајне инфраструктуре, стручним оспособљавањем. Важну улогу, као што сам рекла на почетку, има држава по питању строге контроле и надзора, али и

увођење нових система праћења и контроле од стране државе може умногоме допринети безбедности уопште.

На крају, када је у питању овај закон, желим да закључим да ово јесте још један корак ка модернизацији нашег система управљања овим транспортом. Сигурно је да ћемо у наредним годинама, ако ништа друго, усаглашавати овај закон са свим будућим светским стандардима.

Када је у питању закон о становању и одржавању зграда, рекла бих на самом почетку да је чињеница да је ово изузетно важна животна тема; јасна је заинтересованост коју овај предлог закона изазива и у парламенту а и у јавности. Након више од две деценије примене важећих прописа и бројних проблема, о којима су и колеге говориле, пред нама је један потпуно нови закон који треба да на свеобухватан начин регулише ову област и да на известан начин постави један ефикаснији и целисходнији систем управљања и одржавања стамбених и стамбено-пословних објеката, као и објеката јавне намене.

Предлог закона о становању предвиђа три кључне новине: свака зграда ће од следеће године имати свог управника, сви станари мораће да сносе обавезу и одговорност за одржавање зграда у којима живе, а станодавци више неће моћи да избегну плаћање пореза на изнајмљивање стана, чиме је до сада буџет Републике Србије био поприлично оштећен.

Поред овога уводе се још неке новине. Стамбеној заједници, као организацији власника станова, других посебних и заједничких делова зграде, овај предлог закона даје пуно својство правног лица како би била равноправни носилац права и обавеза у свим правним односима ради ефикаснијег управљања и одржавања зграде.

Такође, добро је да имамо регистар о зградама, односно јединствену евиденцију података о стамбеним јединицама коју ће водити Агенција за привредне регистре.

Један од разлога за доношење овог закона јесте и тај што на тржишту већ постоје физичка и правна лица која се баве управљањем зградама. Стога је добро да постоје ова решења, јер до сада је у пракси забележено да постоје физичка и правна лица која се тиме баве, али се њихове надлежности нити обавезе на било који начин не дефинишу.

Свакако, Предлог закона уводи институт професионалног управника. Поздрављамо добровољни принцип када је у питању ангажовање ових управника. Добро је што се оставља могућност стамбеној заједници да се сама организује. Сматрамо да је добро решење и то што власници станова своја права и обавезе у погледу управљања и одржавања могу уредити правилима о међусобним односима.

После седам деценија коначно се решава и питање заштићених станара, односно носилаца станарског права које се односи на грађане који су после Другог светског рата као закупци усељавани у приватну својину на неодређено време, као и оних грађана који живе у просторијама задужбина

и фондација. Треба истаћи да је Влада направила један баланс водећи рачуна о власницима станова али и о заштићеним станарима. Подсетићу да је још Закон о реституцији 2011. године предвидео да се управо нови закон о становању бави овим питањима. Приступило се озбиљно, према нашем мишљењу, овом вишедеценијском проблему, где заправо грађани немају никакву одговорност јер је сва одговорност била на држави, о чему ће нешто детаљније говорити мој колега Нађо Јовановић.

Оно што је за СПС од посебне важности јесте свакако чињеница да се овим предлогом закона посебан акценат ставља на социјално становање, односно на стамбену подршку. Сложићемо се да право на адекватан простор за становање заправо спада у основне животне потребе. Самим тим је утврђивање минимума за решавање стамбених потреба ове групе грађана од изузетног значаја. На то нас обавезују Устав, закони и бројни међународни правни акти који јесу саставни део нашег законодавства.

Такође, овде се ради о усклађивању са Истанбулском конвенцијом, коју смо ратификовали 2013. године, која дефинише и обавезе државе потписнице на стамбено збрињавање жртава породичног насиља или насиља у партнерским односима и представља одговор државе када се ради о подршци жртвама насиља.

Чињеница да се годину дана у јавности интензивно водила расправа о овом закону, да су све заинтересоване стране биле укључене у процес израде прописа, да је предлагач имао слуха, чак, почетком године први предлог је повучен из процедуре како би се усвојила још нека решења, и чињеница да је позитивно мишљење на овај закон дало 27 институција говоре да је предлагач уложио велики напор у решавање ових питања.

Уз уважавање различитих ставова заинтересованих страна и посланичких група које о овом закону данас дискутују, ја заиста желим да кажем да је ово изузетно важан закон, да га треба уредити и сигурно да ово није област која треба бити политизована на било који начин.

Још један врло важан закон, који директно утиче на живот сваког од нас и нормално функционисање локалне заједнице, јесте Закон о комуналним делатностима. Ова област јесте уређена бројним прописима. Изузетно је широк спектар, обухвата различите делатности: од снабдевања водом и грејања, организовања јавног превоза, одржавања чистоће јавног простора и тако даље.

Како би се избегла досадашња различита тумачења и различите праксе у погледу схватања садржаја и обавезе пружања комуналних услуга, овим предлогом закона се по први пут даје објашњење значења ове обавезе тако што се ове делатности не дефинишу само као поједине комуналне делатности већ и као активности на јачању капацитета и функционалности комуналне инфраструктуре, активности на праћењу квалитета комуналних услуга, као и предузимање мера за континуирано

вршење комуналних делатности у циљу обезбеђења животних потреба локалној заједници.

Досадашња пракса функционисања комуналних система показала је и неке недостатке у погледу ефикасности и рационализације комуналних предузећа али и у погледу квалитета њихових услуга. Ако бисмо питали грађане, вероватно би имали бројне примедбе на сваки део ових комуналних система. Ипак, те примедбе грађана, али и негативна искуства самих предузећа треба да буду подстицај за побољшање ових услуга. Наравно, треба водити рачуна да цене услуга морају да се формирају тако да буду прихватљиве за грађане а економски исплативе за предузећа.

Улазак приватног сектора у област комуналних услуга у неким срединама је побољшао квалитет услуга, док је, нажалост, у другим повећао само цене. Анализа ефеката важећих прописа показала је потребу за надоградњом и унапређењем законског оквира у овом сектору како би се отворила врата различитим својинским и институционалним моделима пословања. Предлог закона уводи јасније и транспарентније процедуре за поверавање комуналних делатности другим правним лицима.

Оно што је посебно важно да се каже јесте да се новим решењима ојачавају инструменти заштите животне средине и здравља људи кроз јасно прописане инструменте контроле коју ће вршити инспекција. Инспекција ће и кроз вршење надзора омогућити постепено усклађивање пословања са економским принципима и обезбедити једнаке услове за све кориснике комуналних услуга.

Поздрављамо и комбиноване власничке моделе комуналних предузећа, наравно уз апел да однос цена и квалитета буде оптималан. Од увођења приватног сектора у комуналне делатности очекујемо обезбеђивање услова за њихово дугорочно одрживо пословање, без буџетских интервенција или субвенција. То подразумева да вршиоци услуга треба да из сопствених прихода финансирају не само текуће издатке већ и капитална улагања, инвестиције у опрему и објекте комуналне инфраструктуре.

Без обзира на власнички модел, држава мора да успостави механизме за развој и коришћење поверених ресурса и инфраструктуре, односно да да шири простор за рад комуналним предузећима, која би поред основних могла да обављају и низ сродних или комплементарних делатности, што би омогућило и самостално финансирање, не само буџетско. Бројне су могућности за то, савремена пракса развијених земаља је то потврдила. Тако, на пример, градске пијаце могу бити својеврсни интегратор производње, прераде и пласмана пољопривредних и других производа који се на пијацама пласирају. Или пак могу да скупљају биљне остатке које сада односе на депоније и, уместо тога, да их рециклирају; вишкове воћа и поврћа могу да, уз мала инвестициона улагања, пакују и

пласирају сами, а од ПЕТ и тетрапак амбалажа додатно зарађују. Ако им поверавамо могућност да све ово односе на депоније, зашто им не бисмо проширили делатности, односно дозволили да своје делатности прошире.

У сваком случају, наша посланичка група је размотрила све предлоге закона. У дану за гласање ћемо их подржати, а моје колеге ће о другим законима говорити. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Миладиновић. Пре него што пређемо на редослед народних посланика према пријавама за реч, да ли још неко од председника, односно представника посланичких група жели реч, ко није искористио своје право?

Реч има Срето Перић. Изволите.

СРЕТО ПЕРИЋ: Даме и господо народни посланици, госпођо министар, на основу ваше изјаве ја имам једно релаксирано стање, наиме, ја нисам председнички кандидат као мој колега Обрадовић. Наш председнички кандидат, по жељи грађана Србије, надамо се већине грађана Србије, биће председник странке проф. др Војислав Шешељ. Пошто сте ви правили један кратак коментар да се овде износе политички ставови, па, народни посланици, највећи број њих, налазе се овде као представници одређених политичких странака, ваљда то није забрањено.

Сада бих мало говорио о спајању ових осам законских предлога. Мало ћу користити географске појмове, а ви знате о чему се ради. Осам ових законских предлога имају заједничко као надморска висина Лознице – 142 метра и једне планине код Љубовије, Торничка Бобија – 1.272 метра. Шта је ту заједничко? Заједничке су ове две речи: надморска висина. Код ових осам законских предлога заједничко је – предлог закона.

Предлог закона о управљању аеродромима и Предлог закона о потврђивању Мултилатералног споразума о комерцијалним правима у ванредном ваздушном авио-превозу у Европи – могло би се рећи да има доста заједничког основа и можда би могло заједнички и да се разматра.

Предлог закона о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и Владе Народне Републике Кине о међусобном укидању виза за носиоце обичних пасоша. Е, то је оно о чему је Српска радикална странка и пре две деценије говорила, коме треба да се окренемо, с ким треба да направимо политичку, економску и сваку другу могућу сарадњу. Тада је то било кужно и није било баш прихватљиво од стране оних који се данас залажу за успостављање добре, ја бих рекао изузетно добре, сарадње. И, то је у реду, ово је један споразум који заиста, и по оцени представника Српске радикалне странке, има своје добре особине.

Време које имам на располагању поделићу и физички на две целине и на такав начин изнети мишљење у име СРС.

Предлог закона о управљању аеродромима. Нигде не пише – приватизација аеродрома, али сте ви указивали... Напротив, неки народни

посланици су преводили као да се о томе ради или као да ми желимо да то спречимо.

У Србији постоји око 40, тачније 39 аеродрома. Неки су војни, неки су цивилни, неки су комбиновани, неки спортски. Овај предлог закона који сте упутили Народној скупштини највише се односи и третира проблем Аеродрома „Никола Тесла“ Београд и нишког аеродрома. Засигурно знам да овакав закон не би никад био донет због аеродрома у Ваљеву, односно Аеродрома „Дивци“. Рекли сте ви шта ћете да урадите, рекли сте да сте планирали, односно да је основано Јавно предузеће „Аеродроми Србије“ како би се лакше помогло и тим аеродромима. Наравно да је то добро.

Ево, ја пре свега апелујем да се убрзано приступи рехабилитацији и чишћењу остатака од бомбардовања 1999. године са аеродрома на Пониквама, иако је држава Србија одређене мере предузела, не треба се правити слеп, као да се ту ништа не ради. Тај аеродром има велики значај за комплетну западну Србију. Нешто средстава је уложено. Треба још много средстава обезбедити да би се тај аеродром могао довести у жељену функцију. Он би довео до убрзаног обласног развоја предела, односно општина и градова у Србији.

Има једна ствар, госпођо министар, у којој ћу вас потпуно подржати. Рекосте данас пре подне да су се неки закони мењали овде испред скупштинских врата. То је потпуно тачно и ту вас подржавам, али сам онда помислио – да ви нисте били случајно члан СРС. Са сигурношћу знам да никад нисте били то, али сте били члан једне странке која је имала могућност да спречи да се тако нешто дешава. Није никаква утеха што ви сад накнадно спорите неке ствари, проглашавате их врло штетним за грађане Србије, али ми смо с вама ту потпуно сагласни, и то је заиста тако и било.

Године 2013. посебна пажња се посветила већ поменутом аеродрому код Ужица „Поникве“. Чак је било и падобранских скокова, Ан-2 је био присутан ту, то је један авион руске производње који се углавном у садашње време користи за падобранске скокове.

Када сам рекао да овај закон посматра два аеродрома нисам мислио да осталим не треба посветити пажњу и да се неће радити на томе. Али видите како је то занимљиво – јавно-приватно партнерство, оно ће дати одређене резултате, колега Јовановић је говорио да се у његовој локалној самоуправи, односно код њега у општини већ виде конкретно добри резултати, а да ли је вама познато да ли има можда обрнутог процеса приватно-јавног партнерства? Ви као министар грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре знате да постоји један мост на граници, на Дрини, на граници две општине, односно једне општине и једног града, Богатића и Бијељине, у месту Бадовинци; никад онај ко је саградио тај мост није

размишљао о томе да уђе у јавно-приватни однос, односно јавно-приватно партнерство како би направио већи профит. Није, нема ни потребе.

Процес приватизације, да бисмо се разумели, јесте нешто што је кренуло, нешто што не може да се заустави и што не треба заустављати. Ми смо принципијелно за приватизацију, не свих ресурса наравно, постоје неке капиталне вредности, капиталне инвестиције и ресурси. И у земљама које су већ одавно у капитализму, одавно су приватизовале све што је имало да се приватизује, одређени ресурси остали су у државном власништву. Тако треба и овде да се уради.

Код грађана Србије реч приватизација одмах подразумева пљачку, а није увек тако било. Нажалост, мали је број, али имамо примера добро и успешно приватизованих бивших друштвених предузећа. Нажалост, њих нема много.

Због чега је сад веома занимљив за улагаче, односно људе који би желели да приватизују или да буду партнери, београдски аеродром? Сами сте рекли, госпођо министар, да је некад мање од два милиона путника користило услуге тог аеродрома, а данас преко четири милиона људи на годишњем нивоу користи услуге Аеродрома „Никола Тесла“. Онда, наравно, ту долази до експлозије у њиховим жељама да се то приватизује или да на било који начин дођу у контакт са тим аеродромом, односно да дођу у могућност да остварују своју привредну активност преко тог аеродрома.

Ваша жеља да унапредите аеродроме, односно да одговоримо захтевима који се појављују у свету је на месту, али се она могла реализовати и законом који регулише област ваздушног саобраћаја, а то је Закон о ваздушном саобраћају који већ постоји. Ми смо преплављени законима специјалне намене или специјалним законима. А можда сте ово свесно урадили и назвали га – закон о управљању аеродромима, мислећи на све аеродроме у Србији, а пре свега мисли се само на један, можда и два.

Када у члану 7. овог предлога закона кажете како и на који начин оператер, који је задужен да организује све оно што је обавеза једног аеродрома, па набрајате шта он треба да уради... Па, то се подразумева. Можете рећи да се не подразумева, али како је то било до сада, пре овог закона?

Постоји могућност, неко је данас о томе говорио, да се изврши експропријација земљишта због аеродромске инфраструктуре. Ви сте онда рекли – добро је да се праве хотели, мотели, тржни центри у оквиру аеродрома. Јесте и управо вам зато кажем – повећање броја путника са два на четири милиона отвара велике апетите људи који су желели да се овде укључе, али никада није довољна само жеља са једне стране, него мора да буде потпомогнута од стране неког ко врши јавна овлашћења. И сами сте рекли да нисте били задовољни приватизацијом, односно покушајем или нечијом жељом за приватизацијом београдског аеродрома 2003. године, јер

су били умешани или бар са стране то подржавали неки тадашњи министри. Ми не патимо од теорије завере, али смо потпуно сигурни да је и данас слична или можда чак иста ситуација.

Ако се жели изградња инфраструктуре како би ти аеродроми били успешнији, онда ви у члану 15. кажете ко све може да улаже у ту инфраструктуру, па сад, зависно ко у том тренутку располаже и управља аеродромом, али у једном моменту се каже да Влада Републике Србије, аутономна покрајина или локална самоуправа такође могу да интервенишу својим средствима уколико није довољна могућност оператера, концесионара који има амбицију или намеру да оспособи тај аеродром, односно да га учини пословно бољим и да га стави у бољу намену.

Србија има добар путни промет. Просто, налази се на таквом месту да има добар путни промет. Свакако, ваздушни је можда чак и на првом месту. Све је већи број људи који брзо живе, брзо раде, брзо стварају; искључив начин њиховог путовања је авионски превоз. Свакако да је управљати аеродромом велика предност. То не би ни било спорно ако би било све у реду. Ви ћете нама да кажете да јесте све у реду, како да није, и да нам причате и кажете да је некад неко оспоравао нешто што сте ви као Влада имали намеру да урадите, а ви сте рекли да то може и мора. Скоро све може, само се поставља питање цене.

У другом делу ћу говорити о закону о становању и одржавању стамбених зграда. Ви сте данас, сад ћу мало да се нашалим па да кажем – забранили да се помену извршитељи, али ја их видим тамо, видим их. Нисте дословно забранили, али сте рекли – тамо нигде не пише, чак ни у пред, преднацрту нацрта није нико поменуо приватне извршитеље. Видим их, јер наши грађани су у једном периоду доста дуговали по основу становања, по основу Инфостана и других јавних услуга; онда су чак и они ситни њихови трошкови које нису благовремено могли да плате уз помоћ тих извршитеља наплаћени; они су то, да не кажем десетоструко, али много скупље плаћали него што је требало и него што је било икакве могућности.

Кад нам није помогло ни десет милијарди нових задуживања, кад нам није помогло, односно Влади Републике Србије, кад није помогло ни повећање пореза, опште и посебне стопе, кад нису помогли ни судски извршитељи, односно приватни извршитељи, онда смо рекли – ајде да мало мењамо Закон о становању, хајде мало да донесемо закон о управљању аеродромима како бисмо на тај начин додатно напунили касу.

Звучи увредљиво када неко изјави – повећаћемо пензије пензионерима од 1. јануара 2017. године за 1,5%. То би значило као када бих ја посудио од Зорана Живковића неки новчани износ, 100 новчаних јединица, и вратио му 20, и кажем – повећаћу сад твој имовински конто. Такво је, отприлике, обећање које ви дајете пензионерима и грађанима Србије.

У овом делу толико, у другом делу ћемо о другим законима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да почнем од тога како ви видите у овом закону... Не пише у закону, али видите те принудне извршитеље. У овом закону ја видим нешто сасвим друго. Видим јасне одредбе које ће нам омогућити да имао уредне, чисте зграде, лифтове који раде, фасаде које су сређене, окречене, уопште једну нормалну слику какву треба да имамо у свим стамбеним објектима. То је оно што стоји као резултат чланова овог закона. Заиста, не само да се не помиње, него ни у каквом предлогу тако нешто не постоји.

Друго, кажете да ми нешто мало мењамо ове законе, због разноразних интереса, то се овако провлачи. Ови закони су важни, понављам још једанпут и поновићу колико год пута треба, да направимо ред и успоставимо систем и да учинимо, поготову кад говоримо о изменама и допунама Закона о јавно-приватном партнерству и концесијама, да сам процес спровођења концесија или јавно-приватног партнерства буде још јаснији и да обезбедимо већу сигурност, највећу могућу сигурност коју можемо, ако можемо то да урадимо, а овим законом то можемо.

Такође, кажете да се закон о управљању аеродромима односи само на два аеродрома, на Аеродром „Никола Тесла“ и Ниш – не, овај закон се односи на све – и да је могло све то да буде урађено по Закону о ваздушном саобраћају. Одмах да вам кажем, не, зато што сама делатност управљања аеродромима није била прецизно дефинисана Законом о ваздушном саобраћају. Ми хоћемо да све оно што је у овој области, а нарочито да делатност управљања аеродрома заиста буде најпрецизније могуће уређена, баш због свих потенцијалних будућих послова везаних за саме аеродроме.

Разлика између ова два аеродрома и осталих аеродрома свакако постоји зато што ова два аеродрома, „Никола Тесла“ и Ниш, имају редовни саобраћај, а ови други аеродроми немају редовни саобраћај. Наш интерес јесте да покушамо да што већи број аеродрома подигнемо, да се тако изразим, да на њима може да се обавља одређени саобраћај. Сада је то на „Пониквама“, као што сам рекла, нередован; надамо се да ћемо успети тај проблем да решимо па ће на „Пониквама“ да буде редован саобраћај. Али не само на њему, него и на осталим мањим аеродромима.

Такође сте рекли да ће се усвајањем тог закона о аеродромима, практично, потенцијално улагати додатно само у „Николу Теслу“ и Ниш, а неће се рецимо улагати у Ваљево. Опет вам кажем, наша интенција – у стратегији ваздушног саобраћаја, у стратегији саобраћаја ове владе, у Закону о ваздушном саобраћају, овим законом о управљању аеродромима – јесте управо да све аеродроме које имамо, који су могли да се користе, а

нису, покушамо да приведемо њиховој намени колико год је то могуће, јер одређена интересовања корисника свакако постоје.

Друго, Аеродром „Никола Тесла“ повећава број путника, то је тачно, и негде смо на граници капацитета. Према томе, ако се настави овај тренд, а све пројекције кажу да хоће, онда морамо да размишљамо о томе да ћемо у Аеродром „Никола Тесла“ морати много, много више новца да улажемо него што је то био случај до сада. Дакле, да, постоје размишљања и морамо да будемо спремни у законодавном оквиру за било какву врсту таквих размишљања како бисмо се даље развијали, а не да дођемо до једне црте и да ту негде останемо.

Такође, говорите да сте управо ви указивали и да немате ништа против било каквих приватизација. Видећемо како ће изгледати и како ћемо покушати да подижемо капацитет Аеродрома „Никола Тесла“. За сада ми само, још једном понављам, имамо саветника, разговарамо и очекујемо све потенцијалне варијанте да подигнемо ниво капацитета Аеродрома „Никола Тесла“ зато што, као што сте и сами рекли, од два милиона путника колико је било пре 2013. године, сада смо на 4,87 милиона путника. То је огроман напредак и огроман раст. Према томе, морамо мислити стратешки о томе како ће то изгледати у будућности.

Не бих да говорим о томе да ли сте ви говорили о уређењу, о систему и свему претходне две деценије. Сећам се неких других ствари које је говорила ваша политичка партија, али нећу их сада коментарисати. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, реч има народни посланик Срето Перић.

СРЕТО ПЕРИЋ: Да се разумемо само око ових извршитеља. Лепе фасаде, лепе објекте, лепу нашу Србију ми свакако видимо, али ви причате пет година о томе да видите. Не видимо ми још ништа, можда ћемо видети. Нећу унапред нити да вас хвалим нити да кажем да од тога неће бити, али ја видим, ваљда је моје право да видим, те извршитеље који су ту негде, природа тог закона је таква да их он има.

А ово последње што сте рекли... Рекао сам да смо се ми залагали за сарадњу, пре свега, са Русијом, Кином, Белорусијом, Бразилом, са многим другим земљама, када је то била мисаона именица и за вас и за многе друге; напротив, то је било као да смо изговарали нешто што у Србији не сме да се каже.

Због чега мислимо да ће са улагањем средстава у Аеродром „Никола Тесла“ бити таква ситуација? У време када је било забрањено запошљавање, по закону који је донела Народна скупштина Републике Србије, на Аеродрому „Никола Тесла“ примљена су 623 нова радника. Био је раст нето добити на Аеродрому 2010. и 2011. године, онда је био нагли пад, више од 100%, 130%, 2012. године, па 2013. године и онда поново,

видите, повећава се, два милиона путника, четири милиона путника. Онда се то повећава. То је оно у шта изражавамо сумњу.

И, нисам рекао, ти аеродроми... Аеродром „Дивци“, односно аеродром код Ваљева био би сад интересантан за неког пасионираног спортисту, за неког човека који се бави падобранством, моторним једриличарством, змајарством или нечим сличним. А, богами, био би интересантан и за неке пољопривреднике који би то можда узорали или за неке који би од тога направили грађевинско или неко друго земљиште.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Захваљујем, колега Перићу.

Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Мало појашњење око броја запослених на Аеродрому. Да, у праву сте, примили смо 623 радника који су, нажалост, између девет и дванаест година радили на Аеродрому „Никола Тесла“ преко омладинске задруге; дакле, радили су послове који представљају основну делатност Аеродрома, почев од безбедности итд. Преко омладинске задруге су их држали све те године, а били су саставни део радника Аеродрома, дакле, било је неопходно да ту постоје и знали су свој посао. Мислим да је страшно што су на тај начин држани радници десет-дванаест година, преко разноразних омладинских задруга, да практично нису нормално могли да функционишу.

Уз то образложење пред Владом Републике Србије ми смо, на предлог Аеродрома и предлог овог министарства, те људе примили. Они нису једини, имамо још таквих радника и гледаћемо у наредном периоду да оно што је основна делатност Аеродрома, да ти људи имају нормално запослење. Мислим да ћемо се сви сложити да је то просто основна делатност и да је то важно. То нису неки људи који су примљени по којекаквим политичким ургенцијама, него људи који су ту радили дванаест година. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По ком основу, господине Перићу?

(Срето Перић: Реплика.)

Немате право ни по једном основу.

Реч има народни посланик Катарина Ракић.

КАТАРИНА РАКИЋ: Захваљујем, поштовани потпредседниче. Поштована министарко, даме и господо народни посланици, ја ћу свој данашњи говор почети једним, могу слободно да кажем, изузетно, изузетно храбрим законом, а то је закон о становању и одржавању зграда. Могу слободно да кажем да је ово изузетно храбар корак, пре свега ове владе, на челу Александром Вучићем, да се коначно супротстави и да коначно уведе ред у нешто што се скоро две деценије урушавало. Урушавало се зато што у овој области није постојало реда иако су постојала чак три закона која су истовремено покушала да правно уреде ову област, а то су Закон о

становању из 1992. године, затим Закон о одржавању зграда из 1995. године и Закон о социјалном становању из 2011. године. Значи, чак три прописа су постојала, међутим, ниједан од њих није био довољно јасан, довољно прецизан. Баш у прилог томе можете да погледате на шта личе данашње зграде и у прилог томе можете да знате да су грађани лутали од шалтера до шалтера и тражили могуће решење за своје проблеме у области становања. Доношењем закона који се данас налази на дневном реду, ова три закона која сам навела престаће са важењем.

Данас сам чула од мојих колега да је овај закон можда пренормиран. Заиста се не слажем са тим, јер је управо то нешто што треба да се уради, да се направи један јасан и прецизан правни пропис који ће јасно и прецизно дефинисати сваки корак, све оно што би грађани требало да знају, да се не дође никад у ситуацију да не знају коме да се обрате и ко је одговоран за стање у каквом се налазе наше зграде.

На самом почетку, у првим одредбама, у првим члановима, постоје чак 44 појма која дефинише овај закон, тако да свакако нико неће доћи у прилику да дође у сумњу да не зна да ли је његов објекат стамбена зграда, зграда, кућа или на другачији начин дефинисано.

Други термин који сам данас чула, који ми се није допао јесте – приуштивост. Тачније, да ли можемо овај закон да приуштимо. Мислим да уопште није питање да ли можемо, сматрам да овакав закон морамо да приуштимо. Оно што не смемо да приуштимо јесте да останемо у стању у каквом се данас налазимо, јер овај закон, тачније ова три закона која су до сада била на снази показала су да се ова област деценијама урушавала.

Још једном ћу проћи кроз овај закон иако су моје колегинице пре мене доста о томе говориле. Рећи ћу шта је то ново што овај закон предвиђа.

Пре свега, у Србији не постоји евиденција стамбених зграда и стамбених јединица, значи, нико се до сада није бавио тиме. Сматрам да се управо на овакав начин мора увести ред. То је први корак. Значи, све локалне самоуправе биће у обавези, по овом закону, да јасно и прецизно дефинишу колико зграда се налази, односно колико стамбених заједница у свакој згради.

Такође, једна од важних чињеница које доноси овај предлог закона јесте да се овим законом заиста не стварају никакви додатни трошкови, а станари су свакако додатно обезбеђени. Значи, станари неће плаћати ништа више од онога што су до сада плаћали, само ће моћи на један транспарентнији начин да виде шта конкретно плаћају и какву услугу добијају за оно што плаћају.

Овим законом се уводи ред у зградама у којима нема слоге станара. Значи, овај закон више не оставља могућност да ли грађани, односно станари хоће или неће да плаћају одржавање. Овај закон уводи то да ће сви морати да плаћају трошкове одржавања зграда.

Такође, као што смо већ чули, уводе се управници, односно професионални управници. У зависности од тога како се станари међусобно договоре у својој згради, управник може бити неко од њих и водити одржавање зграде; међутим, могу се одлучити и за професионалног управника. Тако нешто ће коштати станаре између 200 и 300 динара по стану, а, свакако, оно што ће он радити допринеће много више од тога што ће они у ствари плаћати.

Што се тиче професионалних управника зграда, они ће морати да имају лиценцу. Евиденцију о њима водиће Привредна комора Србије и свакако ће станари моћи да изаберу неког од њих са листе из Привредне коморе Србије.

Такође, законом је даље предвиђена и ситуација када станари не могу да се договоре ни о томе да управник буде неко од њих, а не могу да се договоре ни о томе да ангажују професионалног управника. У том случају јединица локалне самоуправе сада ће имати евиденцију који су станови у згради, и када предају листу и виде да немају управника, јединица локалне самоуправе ће им доделити тзв. принудног управника. Та особа ће бити са исте листе коју ће водити Привредна комора Србије.

Такође, та ситуација, односно стање принудне управе такође ће зависити од слоге станара; она може трајати један дан, може трајати два дана, а то може бити и стално ако им се можда допадне принудни управник који им је додељен.

Овај закон се такође бави заштитом заштићених станара. Поред тога, бави се заштитом власника тих станова у којима се налазе заштићени станари. Наиме, с једне стране, нико од тих станара који се скоро 70 година налазе у тим становима неће остати на улици. Локална самоуправа овим законом се обавезује да у наредних десет година обезбеди овим људима адекватан смештај, односно смештај у власништву, уз могућност да они те станове касније откупе. С друге стране, власници станова у којима ови заштићени станари живе коначно ће моћи да уђу у своје станове.

Овим законом је такође предвиђена брига о свим угроженим групама.

Сада бих могла јако дуго да наводим шта је све добро што доноси овај закон, међутим, сама чињеница да је по овом закону обављена јавна расправа, да је Министарство затражило мишљење од 27 различитих институција и да су сви похвалили и вратили позитивно мишљење више говори о томе него што бих ја рекла. Чак су многи од њих похвалили решења која је овај предлог закона предвидео.

Једну ствар бих желела да поменем као изузетно нетипичну, а то је понашање господина Шабића, који је прво дао позитивно мишљење на Предлог закона, а касније се изјаснио са неким примедбама. Лично заиста не очекујем од Повереника за заштиту информација од јавног значаја и

заштиту података о личности накнадну памет, да тако кажем, али претпостављам да је он – просто, није једини повереник који се на такав начин понаша у Србији – претпостављам да је једноставно гласноговорник једне политичке странке.

Даље бих говорила о Закону о комуналним делатностима. Шта су комуналне делатности? Комуналне делатности су оне делатности које омогућују да у становима имамо воду, да имамо грејање, да на улицама имамо добар јавни превоз, да нам улице буду чисте, да паркови буду уређени. Све ове делатности су веома, веома важне за живот и нормално функционисање људи, тако да свакако можемо да кажемо да су комуналне делатности делатности од општег интереса за грађане Србије.

Комуналне делатности се, поред кровног закона, Закона о комуналним делатностима, провлаче кроз доста закона, кроз доста закона је сама област регулисана. Неки од тих закона су: Закон о јавним предузећима и обављању делатности од општег интереса, Закон о локалној самоуправи, Закон о главном граду, о енергетици, о управљању отпадним водама, сахрањивању, гробљима и многи други. Међутим, оно што је веома важно да се нагласи јесте да је ова област и уставно регулисана категорија. Устав Републике Србије каже да је јединица локалне самоуправе дужна да обезбеди услове за нормално функционисање комуналних делатности, а све у складу са Законом о комуналним делатностима.

Анализом закона који је до сада био на снази, Закона о комуналним делатностима, заиста су утврђене многе нелогичности и неправилности. Неке од њих су да грађани, који су у ствари корисници тих комуналних услуга, апсолутно немају никакав утицај на оно што плаћају.

Такође, приватан сектор који обавља неке од комуналних делатности није био ни у ком смислу заштићен. Самим тим, доста људи, доста приватних фирми које обављају комуналне послове није хтело да улаже додатна средства у посао. Због неизвесности око тога шта ће им се десити касније, можда је сама врста, односно квалитет комуналне услуге био лошији. Наравно да нико од приватника неће ризиковати у том лошем пословном окружењу.

Такође, закон који је још увек на снази није обезбедио никакву конкурентност. Оно што је такође јако битно јесте да постојећи закон није био усклађен са доста секторских закона које сам на почетку навела. Оно што овај закон доноси јесте управо све ово што сам прочитала, само супротно. Значи, треба да исправи све ове нелогичности и да обезбеди, пре свега, јаснију и транспарентнију процедуру којом се поверава комунална делатност, тако да више приватници неће имати стрепњу за то што раде; затим, да обезбеди боља права и услове свих оних који користе комуналне услуге и да, наравно, ову област усагласимо са осталим секторским законима.

Предлогом закона о изменама и допунама Закона о комуналним делатностима који се данас налази пред нама пре свега желимо да обезбедимо повољну пословну климу, и то за сва предузећа, небитно да ли она долазе из јавног сектора или из приватног сектора.

Што се тиче грађана, односно корисника, грађани морају да плаћају комуналне услуге, и плаћају, али мислим да би заиста било фер да за свој новац могу да изаберу да ли ће платити скупљу услугу и квалитетнију или ће можда узети неку повољнију услугу, а не да им се намеће услуга која по ономе што плаћају апсолутно квалитетом не одговара.

Управо овим законом уводи се нешто што је новина, што до сада није постојало, а то је да грађани, односно корисници комуналних услуга коначно могу да утичу на квалитет, односно ефикасност комуналних услуга, и то на начин што јединица локалне самоуправе, по овом закону, мора бар једном годишње да објави изјашњавање грађана о одређеној комуналној услузи. Јединица локалне самоуправе ће својом одлуком одредити да ли ће се грађани изјашњавати електронским или било којим другим путем, али свакако мора бити једном годишње. Уколико већина корисника не буде задовољна, јединица локалне самоуправе дужна је да изврши поступак преиспитивања тог предузећа које врши услугу.

Овај законски предлог је отишао по мишљење на 27 адреса и сви су се изјаснили позитивно, међутим, оно што бих волела да цитирам јесте мишљење Комисије за заштиту конкуренције, која је заједно са Министарством радила на изради овог текста закона. Они кажу: „Ово је најбољи пример заједничких напора усмерених на израду најквалитетнијих прописа којима ће се на тржишту обезбедити ефикаснија конкуренција, која треба да допринесе економском напретку и добити друштва, а нарочито крајњег потрошача.“ На ово заиста немам ништа да додам, осим тога да су они овде заиста све рекли, да је циљ овог закона да грађани буду задовољни квалитетнијом пруженом комуналном услугом.

Што се тиче осталих закона који су данас на дневном реду, ја ћу говорити о Закону о транспорту опасне робе. Желим да кажем да ми је изузетно драго што ће Двери подржати овај закон с обзиром на то да је један од основних разлога за доношење овог закона усклађивање са прописима ЕУ, тако да мислим да је то за њих један велик и значајан корак.

Наиме, усвајањем овог закона наше законодавство ће се ускладити са прописима и са свим променама које су настале приликом усвајања многих споразума који су потврђени, а тичу се области транспорта опасне робе у друмском, железничком, водном и ваздушном саобраћају.

Једна од новина које доноси овај закон јесте да је предвиђено решење за одређени број друмских превозника који користе возила која су добила *ADR* сертификат на основу Закона о транспорту опасност терета, али не испуњавају све захтеве прописане *ADR* споразумом.

Предлог овог закона наводи и то да ће на основу њега моћи да се донесу многобројна подзаконска акта.

Такође, једна од веома битних ставки које доноси овај предлог закона јесте да се укида до сада обавезно осигурање које је било прописано Законом о транспорту опасног терета. Наиме, обавезно осигурање је био један намет који нико у окружењу, односно нико у ЕУ није имао. Наши возачи су морали да плаћају полису осигурања, а често су морали у самој штети, односно у ризику од штете да учествују чак и до 80%, што је заиста јако пуно, тако да су наши возачи са веома великим одобравањем прихватили овако нешто, јер коначно, увођењем оваквих новина, односно усвајањем овог закона они ће бити конкурентнији на међународном тржишту.

Такође, једна од новина јесте да се овим законом укида Управа за транспорт опасног терета и да ће надлежност бити пренета на сектор који ће се налазити у Министарству саобраћаја, грађевинарства и грађевине.

Што се тиче Закона о управљању аеродромима, заиста бих желела да истакнем велике резултате које је ова влада постигла у области авио-саобраћаја. Као што већ добро знате, „Ер Србија“ је за само пар година постала лидер у региону у области ваздушног саобраћаја. Оно што бих желела да истакнем и што је један од великих успеха јесте директан лет Београд–Њујорк, који је кренуо ове године у јуну месецу. После 24 године имамо прилику да из Србије летимо, да је Србија отворена за све правце у свету.

Што се тиче самог Аеродрома „Никола Тесла“, до краја године преко овог аеродрома ће прећи скоро пет милиона путника. На основу редовности од скоро 90%, сврстан је међу најбоље аеродроме у региону. У новембру ове године забележена су 331.224 путника, што је за 11% више од броја путника који су у истом месецу прошле године прешли преко овог аеродрома. То само говори у прилог томе да ваздушни саобраћај из године у годину бележи све боље и боље резултате.

Кад бисмо се само сетили, рецимо, до четири године уназад, на шта је личио, како је изгледало то када дођете из иностранства у Србију и слетите на Аеродром „Никола Тесла“ – ја сам имала утисак као да долазим у некакав град духова, заиста је био апсолутно празан, није било путника, није било радника. Заиста, једна тужна слика.

А данас? Данас се планира да до летње сезоне буду завршени радови на још једном терминалу, где ће путницима бити на располагању чак 33 нова чек-ин шалтера. Такође се планира нови хол за регистрацију путника, као и нови систем за пријем пртљага. Оно што је по мени јако битна новина, и јако сам срећна због тога, планирано је постављање пет уређаја за самосталну регистрацију за лет. Поред тога, предвиђена је платформа површине 21.000 квадратних метара која служи за одлеђивање и спречавање залеђивања авиона; решење је предвиђено тако да у исто време

може да прими два ускотрупна авиона, а на ту платформу може се извршити пријем и највећег авиона „ербас А-360“.

Из свега што сам навела може се закључити да се у будућности планира још интензивнији развој аеродромске структуре, тако да је управо због тога потребно да се овај аеродром комерцијализује. Овим законом се управо тако нешто и постиже. Овим законом се управљање аеродромима проглашава за делатност од општег интереса, чиме се ствара законска могућност да се примењује Закон о јавно-приватном партнерству и концесијама на аеродроме у Републици Србији.

На овај начин грађани Србије имаће још боље аеродроме у Републици Србији, и то у складу са највишим светским стандардима, а свакако ће ово бити веома добар и велики успех и за саму привреду и за грађане целе Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала вам на коментарима и на томе што ћемо гледати како се, надам се, ови закони буду имплементирали и реализовали у пракси. Хвала вам што сте поменули, такође, све оно што је рекла Комисија за заштиту конкуренције, као и све институције које су добиле ове законе на мишљење.

И један и други закон, о становању и о комуналним делатностима, преко годину дана је прошао све јавне расправе; било је пуно прилика да се чују многи коментари, да све што је могуће заиста буде убачено у овај закон, са основним циљем да се уведе ред и да грађани Србији имају бољи, виши квалитет животног стандарда. То је, у ствари, оно чему сви тежимо.

Посебно је важан закон о аеродромима, и хвала вам што сте поменули пре свега резултате Владе Републике Србије, везано за ваздушни саобраћај, нарочито за Аеродром „Никола Тесла“ и за постојање „Ер Србије“.

Неколико података који су врло значајни, који говоре у прилог томе да треба да наставимо даље да се бавимо тиме како ће даље да расте Аеродром „Никола Тесла“ јесу подаци који кажу да је, између осталог, само 2014. у односу на 2013. годину раст прихода Аеродрома „Никола Тесла“ био 47% и да од неких тридесетак или нешто мање од 30 дестинација које су постојале у периоду пре 2013. године данас говоримо о 57 дестинација.

Поменули сте директан лет за САД, који је врло важан са неколико становишта. Не само са становишта развоја ваздушног саобраћаја и не само са становишта прихода и свега онога што треба да остваримо, него је, пре свега, врло важан у односу на политичку стабилност и политичке односе које Србија има са САД.

Оно што нас очекује врло брзо у наредном периоду јесте директан лет ка Народној Републици Кини. То је оно што је за нас такође веома значајно.

Врло значајан део, због чега смо толико фокусирани на ваздушни саобраћај, јесу приходи комплетне ваздушне делатности. Дакле, то се не односи само на Аеродром „Никола Тесла“, на „Ер Србију“ итд., него и на СМАТСА, Директорат, све остале авио-компаније. Тај приход је само између 2014. и 2013. године порастао за 51%, а између 2015. и 2014. године за преко 10%. Значи, просто постоји тренд раста прихода који јасно говори свакој озбиљној влади, а ми јесмо озбиљна влада, да у наредном периоду морамо да се посветимо даљем улагању у развој аеродрома.

Хвала вам још једном на свим коментарима које сте дали.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко од председника, односно представника посланичких група жели реч? (Не.)

Прелазимо на рад по редоследу народних посланика према пријавама за реч.

Реч има народни посланик Муамер Зукорлић. Изволите.

МУАМЕР ЗУКОРЛИЋ: Даме и господо, поштовани присутни, од сета понуђених закона, с обзиром на ограничено време, усмерићу пажњу на закон о управљању аеродромима и закон о становању.

Овом приликом желим указати на значај да ова земља има што више аеродрома. Пре свега, сматрам да би изградња и отварање аеродрома у Санџаку, тачније у Сјеници или Новом Пазару, били од стратешког значаја за тај регион али и за целу земљу. У том региону, односно том простору гравитира преко пола милиона људи, али оно што је посебно важно јесте чињеница да из Санџака имамо преко милион и по припадника дијаспоре, највише у Турској, а веома значајан број и у западној Европи. Тај потенцијал за сада нисмо имали прилике искористити, ни у комуникацијском ни у развојном смислу. Уверен сам да би тај аеродром био подстицај за развој, посебно привлачење инвестиција, био би од користи свим грађанима, и Србима и Бошњацима, са тог простора.

Имао сам прилике разговарати са бројним потенцијалним инвеститорима, посебно на истоку. Након првих корака и њихове воље да дођу и инвестирају, питање је било – на који аеродром могу да слетим приватним авионом? Тада бих ја слегнуо раменима и углавном би се све на томе завршавало.

Постоји могућност конверзије војног аеродрома у Сјеници у цивилни. То није нова идеја, у време Владе Зорана Ђинђића први кораци су направљени; чак смо имали прилике довести бившег министра саобраћаја покрајине Хесен у Немачкој, иначе стручњака за конверзију војних аеродрома у цивилне, и кренути са извесним договорима. Међутим, убиством Зорана Ђинђића све је то стало. Уколико то не би било

одговарајуће, изградња новог аеродрома у Новом Пазару би сигурно била од веома велике користи.

Не ради се само о делу Санџака који је у Србији, имамо и јужни Санџак, односно северну Црну Гору, градове и општине који гравитирају овом простору; мислим да би веома важно било да Министарство уврсти овај пројекат у своје стратешке пројекте, а сви бисмо се укључили да се заједнички разлетимо и тражимо потенцијалне инвеститоре.

Када је у питању закон о становању, мислим да би било важно појачано понудити заштиту хуманог аспекта код изградње стамбених зграда. За сада то имамо прилично бледо и неуверљиво. Сведок сам, у средини у којој живим, да се граде вишеспратне зграде у улицама које немају капацитета да буду ни једносмерне, које немају тротоаре, граде се вишеспратне зграде без паркиралишта. Инвеститори плаћају таксе општинским или градским управама да им обезбеде паркиралиште. Наравно, само се наплате те таксе, а паркиралишта нема. Имамо аутомобиле на тротоару, пешаци су угрожени. Углавном су то породице са троје, четворо или више деце. Дакле, имамо својеврсни хаос у погледу незаштићености и самих станара и пролазника, а посебно деце.

Такође, имамо изградњу вишеспратница у зонама у близини културноисторијских споменика. Ево, ових дана ниче зграда непосредно поред Лејлек џамије, најстарије у Новом Пазару, на свега десет метара од ограде те џамије, која је потпуно угрозила тај објекат. Имамо и друге појаве сличне врсте: најављује се да ће се у близини Гази Иса-беговог хамама, најстаријег у Новом Пазару, такође правити таква зграда.

Дакле, мислим да би било важно понудити решења која би заштитила оно што је најбитније, а то је хумани амбијент за становање и живот тих људи. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Што се тиче аеродрома у Сјеници, он има фантастичан положај, и претпостављам да је то један од разлога зашто сте га сада поменули, пошто је 60 километара удаљен и од Новог Пазара и од Тутина и од Рашке. Овај закон који ћемо, надам се, усвојити, закон о аеродромима, даје могућност да развијамо све аеродроме, не само велике него и мале аеродроме. Оно што код Сјенице мора прво да се уради, то је да морају да се склоне све последице бомбардовања које су постојале.

Оно што је такође моја порука – све можемо урадити, али све мора бити у складу са законом. Односи се, дакле, и на ову тему, а и на другу тему коју сте поменули у свом излагању.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Зоран Живковић. Изволите.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Осам закона у заједничкој расправи, јако тешко и колегама које су имале двадесет минута, али покушаћу и у тих пет минута да кажем нешто суштински о томе.

Пет закона има моју и подршку Нове странке: закон о транспорту опасне робе, закон о комуналним делатностима, о јавно-приватном партнерству, о потврђивању споразума о трансевропским железницама, споразум о лирџет летовима илити ванредном ваздушном авио-превозу. Уз неке интервенције које смо дали пре свега у побољшању текста, имате подршку за ових пет закона.

Што се тиче последњег, то је одлука о укидању виза са Кином, надам се да су надлежне службе Владе испитале подробно и све потенцијалне користи од тога и све потенцијалне проблеме које тако нешто може да нам донесе. Није случајно да нико у овом делу света нема такав споразум са Кином. Немам времена да образлажем зашто мислим да је то једна ствар која је контроверзна.

Два закона која су изазвала највећу пажњу јавности: један је о управљању аеродромима, али као припрема, то пише у образложењу, да је то припрема за давање концесије за Аеродром „Никола Тесла“ и за неке друге аеродроме. Реално, у Србији имамо два аеродрома која раде мање-више комерцијално. Тачно је да имамо велики развој авио-саобраћаја, повећан број путника, али, хајде да будемо реални, томе добрим делом доприноси и курентно стање у целом свету, свуда се повећава број летова, број људи који лете.

То је потпуно у реду, ја бих волео да то буде апсолутно онако као што сте ви рекли, само имам ту неколико питања. Прво, за концесију – да ли се зна ко добија концесију? Да ли су вам рекли, да ли ви то знате или вам још увек нису рекли? Пошто ова брзина, хитан поступак, личи ми на нешто што ме подсећа на НИС, када је НИС продаван да би нам остало Косово и да бисмо добили „Јужни ток“, па смо добили јужно Косово, о току да не говорим. Личи ми на то.

Да ли ту имамо опет нека необична пријатељства са неким нама далеким али пријатељским земљама, па се ту појављују неки чудни играчи који би можда дошли до тих концесија? Говорим о случају „Београда на води“. Али, говорим, поновићу још једном, и о случају једног бугарског бизнисмена и банкара кога домаће власти, председник државе и председник Владе (а то су све моја сазнања из МУП-а Србије), чувају ту негде на Врачару иако већ две године има црвену потерницу Интерпола. Сви знају да је он ту, он је власник параћинске стакларе, и сви знају... Или је нешто продао некоме из владајуће коалиције. Бојим се да не правимо ту брзу концесију само да бисмо дошли до неких контроверзних људи који ће прати нечији новац. Надам се да то није тачно, али се бојим да постоји та опасност.

Рекли сте за нишки аеродром да је обновљен. Тамо слећу авиони од 2003. године, када је обновљен средствима норвешке државе. Тачно је да сада има више саобраћаја, али он је од 2003. године у возном стању, што би се рекло.

Рекли сте да селите пругу из центра Ниша. Нетачно. То је прича која постоји двадесет и нешто година, и ја сам је причао као градоначелник, али се није ниједан праг померио до сада, нити постоји озбиљнији план него што је био пре двадесет година.

Закон о становању и одржавању зграда. Моје колеге из Демократске странке су узеле мој рецепт – брише се, и ја сам дозволио то без надокнаде за ауторско дело, али имам другу идеју са тим законом. Кажу неки зли језици, а можда су и обавештени, да се то у ствари спрема да када изгубите следеће изборе, посланици, одборници, људи који су у власти добију нови посао, а то су ови принудни управници зграда, да имају лиценце за то (а шта би друго могли да раде пошто ништа у животу нису радили, почев од председника Владе па наовамо), и да се то у ствари спрема. Мислим да закон треба да буде усвојен, али као стимуланс грађанима да се организују и пруже отпор тој најезди, да сви формирају своје скупштине, како се то већ зове, и изаберу своје управнике. То је прави начин да почну избори у априлу следеће године. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Морам да вам признам, негде сте ме забринули тиме што ћете да подржите закон, али позитивно је и хвала вам на томе; негде вас нисам баш најбоље разумела, а негде сте ме и насмејали. Ја ћу да пробам кроз све то да прођем па да дам одговор, пре свега због грађана Србије.

Да кренемо од овог последњег – становања и тога како ћемо изгубити изборе. Да ли ћемо изгубити или нећемо изгубити изборе, грађани Србије ће гласати о томе. Искрено се надам, као што су до сада видели колико напора, труда и енергије улажемо у то да уредимо Србију и да имамо раст, да се развијамо – то може да се види и то нису бајке и приче – верујем да ће ситуација бити повољна. Али, оставимо неким новим изборима да дају одговор на то.

Питање везано за концесије и закон о аеродромима. Мислим да то јавност зна, ја ћу сада да поновим: ми се још увек као Влада Републике Србије нисмо определили, прво, уопште у ком смеру ћемо да идемо када говорио о даљем развоју аеродрома зато што смо у међувремену расписали позив и добили свог саветника, са којим радимо на основу свих детаљних анализа које постоје на аеродрому, затим, свих аеродрома у нашем окружењу, тога што ми као држава желимо да постигнемо када говоримо о развоју Аеродрома „Никола Тесла“. Тек ако се будемо определили за концесију или неки други облик, након тога, јавно (код нас је све јавно и

прегледно), одлуком Владе, припремаће се тендерска документација за, евентуално, неки вид, да ли је то концесија или шта год то било. Дакле, ми тренутно кроз комисију коју је формирала Влада Републике Србије, са свим министрима, са саветником, са свим другим институцијама, разговарамо о томе шта је најбољи пут за Аеродром „Никола Тесла“. Дефинитивно, ми морамо да донесемо одређене одлуке када је у питању будући развој „Николе Тесле“, улагање у „Николу Теслу“, повећање његових капацитета.

Мала опаска, везано за Ниш – све је то лепо што су авиони слетали, то је одлично, само да вам кажем да је само за једну годину у Нишу слетело пет пута више авиона него од тренутка када је нишки аеродром уопште направљен, односно обновљен од стране норвешке владе.

Даље, поменули сте такође ову... Неко их зове обилазнице, ја то зовем измештање пруге из центра Ниша, пре свега за теретни саобраћај. Почела је експропријација; дакле, уређене су и буџетом за 2017. годину су издвојене паре за експропријацију. Ми имамо заједничку групу са градом Нишом, крећемо у 2017. години са експропријацијом. У међувремену смо разговарали и са Европском инвестиционом банком и са Светском банком и направили договор, дакле постоје документа која могу да се виде, о финансирању измештања пруге за теретни саобраћај из центра Ниша. Коначно, ето, без обзира на то што сте ви причали, што су многи причали, ја причам, али се трудим да то и реализујем.

Што се тиче, још једанпут, становања, управници су ту да нам помогну и не могу никако да буду ни по каквој политичкој играрији именовани будући да је у питању, заиста, уговорни однос између управника и стамбене заједнице, односно стамбеног објекта. Хвала.

(Зоран Живковић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право, колега Живковићу. Поставили сте питање, добили сте одговоре.

Реч има народни посланик Србислав Филиповић.

СРБИСЛАВ ФИЛИПОВИЋ: Уважени председавајући, госпођо министар, представници Министарства, даме и господо народни посланици, грађани Србије, данас имамо неколико закона на дневном реду, а ја ћу се фокусирати на закон о становању и одржавању стамбених зграда.

Добро је што смо имали прилику да видимо да неки не мисле да се доживотно баве политиком. Доћи ће избори за неколико месеци, или за три године редовни парламентарни, биће прилике да се добије лиценца, да се проба да се ради као управник у некој од стамбених зграда. Нажалост, ти велики стручњаци нису успели да управљају ни виноградом, па чисто сумњам да ће моћи да управљају стамбеним зградама. Али, вреди покушати, можда су у међувремену нешто научили да раде.

Закон о одржавању стамбених зграда и становању је добар закон. Добар је, јер после низа деценија решава велике проблеме. Оно што желим посебно да истакнем јесте проблем оних људи који су власници

станова, који су власници приватне својине, којима су ти станови одузимани пре 60 или 70 година и који нису имали могућност да управљају својом имовином на начин на који су желели. Овим законом се омогућава, у року од десет година, да се власници станова врате у своју приватну имовину а да у међувремену управљају њом на онај начин на који сматрају да треба.

Добро је да се уводи ред. Ово јесте влада која уводи ред у Србију, јесте влада која уводи законе, влада која се не води тиме да се доносе одлуке по виноградима, да се доносе одлуке тако што се упада у приватне поседе, тако што се пљачка и отима. Ово је влада која се залаже за поштовање закона и уверен сам да ћемо тако и наставити да радимо наш посао.

Имао сам прилику да разговарам са представницима Удружења заштићених станара. Они су такође веома задовољни решењима која се у закону нуде. Поготово су истакли да су задовољни (желим да вам пренесем њихово задовољство) тиме што ће имати прилику да откупе станове који су у јавној својини и тиме, да кажем, да ће бити правде и на једној и на другој страни. Они нису били криви у то време када су неки улазили у те станове, добијали их од стране државе, отимањем нажалост, у таквом се времену тада живело. Имаће прилику да откупе стан у јавној својини. Такође, мислим да су праведна решења и за једне и за друге што се тиче квадратуре која је предвиђена по једној особи.

Овај закон је добар, заслужује подршку и видим, хвала Богу да је тако, да ће добити велику подршку у парламенту Србије. Желим вам да наставимо даље да радимо за добробит грађана, добробит друштва.

Уверен сам да ће они који су малопре напустили ову салу подржавајући овај закон наћи неко ново радно место. Вероватно ће то бити место управника неког минорног дворишта, након следећих избора. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председавајући. Поштована министарко са сарадницима, наравно, у времену које имам тешко је систематски говорити о свим предлозима закона који су данас на дневном реду где је поново, без мени стварно јасног разлога, спојена расправа о законима који немају никакве везе и чија међусобна решења нису повезана. Тиме се наставља лоша пракса у парламенту.

И саме ове чињенице падају у воду, и ваши аргументи како су ови закони били на јавној расправи, да је било довољно времена да се о њима све каже. Очигледно да није било довољно времена ако смо морали по овој процедури да их усвајамо. Очигледно да није било довољно времена када је Предлог закона, конкретно говорим о закону о становању и одржавању зграда, дошао у парламент са једним решењем и неколико

чланова који дефинишу откуп станова у којима бораве службена лица или су по неком другом основу додељени на коришћење. Тада сте под притиском јавности сами обрисали те чланове. А данас у дискусији критикујете посланике који предлажу амандмане којима се поједини чланови бришу. Мислим да је то у најмању руку некоректно, јер су први амандмани на овај закон били амандмани – брише се, одређени чланови. Ја вас питам – ако је све толико добро продискутовано, зашто је онда дошло до овога, зашто су дошла та решења на која Влада није имала никакав други одговор сем да их обрише из закона? А онда, зашто хитан поступак и све друго?

Исто се односи на ове законе који припремају, практично, давање концесије на аеродроме у Србији. Неколико пута сте данас поновили, али мене нисте убедили, да Влада још није донела одлуку о томе на који начин ће се развијати аеродроми у Србији. Мени, овако како читам ове предлоге закона, измене и допуне закона, то говори да Влада врло јасно зна ко ће бити купац, односно концесионар, будући, за аеродроме у Србији и да припрема законе, уподобљава их захтевима тог концесионара.

То је суштински лоше, што ова влада ради годинама уназад. Значи, ви не правите инвестициони амбијент у коме ће неко доћи, сагледати какав је законски оквир, каква је политика, какви су планови и онда донети одлуку, на основу тога, да ли ће инвестирати у Србији или не. Ви тражите инвеститоре, што не мора да буде тако лоше, али онда правите један лош корак, а то је да њима уподобљавате законе Србије. Тиме шаљете лошу поруку другима који гледају и размишљају да ли да дођу да инвестирају у Србији. Тиме шаљете поруку да постоје подобни инвеститори и они други. Ако је неко добар са Владом, онда ћемо изменити закон за њега, изменити уредбу, изменити све што треба. Али ако није добар са Владом, неће моћи да оствари своју инвестицију. Зато Србија каска; без обзира на то шта ви причали, статистика јасно говори да Србија каска за земљама у окружењу у страним инвестицијама.

Да, авио-индустрија расте, расте свуда у свету; то је једна од грана привреде са највећим растом, 4–7% у Европи; у свету је тај проценат много већи зато што авио-летови постају све јефтинији, зато што се развијају мали аеродроми. Зато је ситуација и број летова из Ниша толико увећан, јер данас су, са развојем лоу кост компанија, ти мали аеродроми, да кажем, тражени на тржишту. Ако бисмо правили поређење како су неке друге земље искористиле, видели бисмо да и ми ту каскамо.

Ви нисте овде дошли после два месеца мандата и сада нам говорите о својим плановима и о томе како нешто није рађено у претходном времену; ви долазите овде као члан Владе већ пету годину. Били сте, додуше, у једном другом министарству прве две године, а сада већ трећу годину водите овај ресор. У најмању руку, некоректно је да ви сада говорите како је прошло, како ништа није рађено у претходном времену, јер

сте ви одговорни за велики део тог времена које је прошло. Мислим да са таквим начином не можете да очекујете подршку у Скупштини ван овог круга посланичких група које подржавају Владу.

Ми смо дали значајан број амандмана. Видим, нажалост, да је цео овај пакет амандмана за ових осам тачака дневног реда... Тај број је нешто преко 800, тако да, сасвим сигурно, због пословничких ограничења нећемо моћи да расправљамо о свим амандманима; значи, можда ћемо успети да расправљамо о прва два закона. Сви остали амандмани на те законе неће стићи на дневни ред на расправу у Скупштину, Скупштина ће се само на крају о њима определити. То је још један показатељ зашто је лоше овако спајати оволики број важних закона који треба да отворе нове развојне шансе привреде у Србији. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Неколико коментара. Да почнем прво од закона за који смо прихватили амандман Посланичке групе СНС да чланови 152, 153. и 154. буду склоњени из тог предлога закона. То није био притисак јавности. Верујте, могла сам, односно могли смо сви као Влада да оставимо такве чланове, али је наше мишљење у односу на све оно што смо пре овог закона припремали да управо све буде јасно, прегледно и да свима буде јасно шта кроз одређени закон или члан закона радимо. Ово није било јасно и није било добро дефинисано. Ја сам то неколико пута рекла и немам проблем никада да кажем кад сматрам да негде нисмо на прави начин спровели нашу идеју. Наша идеја је била потпуно другачија и била је везана за породице настрадалих полицајаца или рањених полицајаца.

Иначе, да вас информишем, од ваших 56 поднетих амандмана 16 амандмана је прихваћено, поготово амандмани који су били везани за закон о становању.

Зато ми у том смислу није јасно када коментаришете да ли смо ми вас убедили или нисмо да ли ће да се приватизује аеродром или неће. Закон о аеродромима који је данас испред вас је врло јасан. Он унутар себе, чл. 16. и 17, прво дефинише да се јасно мора донети национални програм развоја аеродрома. Дакле, овај закон не говори о томе да се сада врши приватизација аеродрома. Оно што сам рекла и раније, уколико се будемо одлучили, ова влада то ради јасно, прегледно и транспарентно. Све одлуке Владе, осим оних које су под ознаком поверљивости, могу да се виде и о њима се зна. Када будемо одлучивали и долазили у ситуацију уопште да на основу неколико варијанти одлучујемо како идемо даље стратешки са аеродромом „Никола Тесла“, јавност ће о томе да зна. Све што се буде радило, било да је у питању стратешко партнерство или концесија, биће на транспарентан, јасан начин представљено и биће уређено и одређено конкурсном документацијом и јавним позивом за такав процес. Дакле,

ништа неће бити урађено на други начин. Некад раније многе ствари су се очито тако радиле, али да се сада не враћамо у ту давну прошлост.

Када говорите о томе да је све ово намештено, да због тога постоје неки подобни и мање подобни инвеститори, знате шта – наш статус, ове две године, на Дуинг бизнис листи, то што смо у десет топ реформатора управо по условима пословања (оцене нам дају инвеститори, а не неке институције) говори да нисте баш у праву, него да максимално чинимо да уредимо амбијент за инвеститоре. Нема тога, да ли је неко подобан или је мање подобан инвеститор, него пре свега постоје интереси наше земље, наши планови, наше стратегије које покушавамо да спроведемо тако што долазе инвеститори и улажу код нас.

Нисте у праву да сви други иду брже, а да ми идемо спорије, напротив. Кад су у питању стране директне инвестиције, кад је у питању раст аеродрома и броја путника на аеродромима, и пре десет година је растао број путника на свим аеродромима, само није на нашим, и пре десет година су се свуда аеродроми много брже и више развијали, само није наш, ни „Никола Тесла“ ни Ниш. О Нишу нећу ни да говорим, дакле, 2014. године нишки аеродром је имао испод 1.000 или 1.500 путника; данас причамо о 100.000 путника, данас причамо о 2017. години, о 200.000 путника. Значи, ипак се нешто урадило.

Наравно, са ваше позиције опозиције ви имате ваш коментар, али моја дужност и обавеза је да кажем да нисте у праву када говорите о томе да ми сада каскамо. Напротив, мислим да смо покушали, бар у одређеним ресорима у саобраћају, да ухватимо тај корак и да смо сада много бољи у односу на цео регион. Рекла сам, наш статус на Дуинг бизнис листи и то где смо сада показује да сам у праву. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику.

(Марко Ђуришић: Реплика. Говорила је о посланичкој групи и амандманима.)

Само је одговорила на питање које сте поставили, ништа више.

Реч има народни посланик Марко Благојевић.

МАРКО БЛАГОЈЕВИЋ: Хвала, председавајући. Даме и господо народни посланици, поштована министарко, уважени гости, чињеница да ће Србија једина у Европи имати безвизни режим са Кином говори о томе да односи двеју земаља стално напредују те да се дугорочно планирају. Србија, као земља која утемељује своје место у модерном свету, очигледно има великог пријатеља у Кини, а Кина у Србији поузданог и поштеног пријатеља у овом делу света. Захваљујући блиским односима, од изузетног је значаја активирање сарадње са Народном Републиком Кином као потенцијално највећим емисионим туристичким тржиштем на свету.

Кина је водећа светска сила у емисионом туризму. Према подацима кинеске националне туристичке администрације, у 2015. години 120 милиона кинеских држављана путовало је у иностранство; потрошили

су око 15 милијарди долара, и то је у односу на 2014. годину око 16% више. Чињеница да се број туриста који путују у иностранство из Кине повећао 13 пута од 1998. године сама по себи говори о развоју најдинамичнијег туристичког тржишта на свету. Осам милиона туриста посети Нови Зеланд у току једне године. Предвиђања кинеске националне туристичке администрације су да ће у наредних пет година око шест стотина милиона кинеских туриста посетити стране дестинације.

Главни покретачки фактори овако великог раста путовања били су визна либерализација и повећање куповне моћи кинеских држављана. Тамо где иду њихови туристи, Кинези улажу у инфраструктуру, хотеле и привреду. Укидање виза за грађане Кине само по себи представља историјску шансу, као и огроман потенцијал за туристичку понуду Србије и препород туристичке привреде. Ако додамо томе прогнозе да ће регион 16 земаља централне и источне Европе до 2018. године бележити раст кинеских туриста од 46%, можемо рећи да овим законом Србија иде догађајима у сусрет.

Данас смо могли да чујемо да смо се добро сетили да направимо Споразум о међусобном укидању виза за носиоце обичних пасоша Републике Србије и Народне Републике Кине. Нисте у праву, нисмо се сетили, ово је резултат једног вишегодишњег постепеног процеса који нам говори да наша влада планира и промишља, да брине о грађанима.

Могу да вас подсетим на то да смо 2014. године донели Одлуку о уласку без виза носилаца страних путних исправа који поседују важећу „шенген“ визу, визу Велике Британије, осталих држава чланица ЕУ или визу САД.

Такође, јуче смо на Одбору за спољне послове могли да чујемо забринутост дела опозиције, у смислу безбедносних и економских миграната. То смо могли и данас да чујемо од колеге Живковића. Нас је јуче амбасадор Ђуришић, који је и данас овде, упознао са тим да су сви стандарди и безбедносне процедуре испоштовани и да ће Министарство унутрашњих послова Републике Србије заједно са Министарством унутрашњих послова Републике Кине строго надзирати и реаговати на било какве изазове и бити у сталном контакту.

Да у овом смислу та пракса није никаква новост, подсетићу вас на Споразум о узајамним путовањима грађана две земље. То је уговор из 1979. године који је потписала СФРЈ са Народном Републиком Кином.

Већи проток кинеских држављана оснажиће могућност сарадње на пољима културе, економије, трговине, спорта, науке, образовања и тако редом.

У том смислу, туристичка привреда Србије мора да предузме хитне кораке како би се адекватно припремила да не пропусти овако јединствену прилику за свој развој. Тренутно Србија у односу на земље централне и источне Европе има нижи проценат туристичких посета и

приход од туризма је на доста ниском нивоу, испод 3% БДП-а, што је у односу на земље Европе око три пута мање. Према подацима Светске туристичке организације, Србија у поређењу са земљама сличних капацитета, Мађарском и Словачком, има знатно мањи број ноћења. Надамо се да ћемо постићи већи број посета.

У вези с овим, увођење директног лета између Београда и Пекинга биће велики и значајан корак како би Београд даље учврстио свој положај као регионални центар и регионално чвориште у авио-саобраћају, те прерастао у аеродром који би сустигао развијене аеродроме у Европи. Овде можемо да додамо слободно и железницу чија се изградња планира, такође луку Пиреј и преговоре око луке Бар, о чему смо јуче исто чули од колега из Министарства спољних послова.

Кина, као најмногољуднија земља света, последњих година бележи не само вртоглав раст броја туриста који одлазе у иностранство већ и туриста који доста троше. Истраживања показују да кинески туристи потроше око 1.500 евра по особи на путовању. То је одговор на бојазан о економским мигрантима коју су неке колеге овде изразиле, а треба приметити и то да је Кина (некада можда располажу старим информацијама) од земље која је била извор миграната данас постала дестинација пожељна за економске мигранте, нарочито из јужне и југоисточне Азије и Африке.

Такође, неке смо данас могли да чујемо да подржавају овај споразум, иако им Кина није нарочито важна, због прилике, како они кажу, да се узме неки новац. Овакве навике нећу да коментаришем, али поред материјалне користи важно је истаћи да су за нас суштинска нематеријална добра, као друштво. Наша два народа, народи Србије и Кине, имају узајамно поштовање, уважавање, подршку, заједничка сећања, а подсетићу вас, даме и господо, и на заједничке жртве које смо имали током злочиначке агресије НАТО-а. Резултат овог споразума биће боље упознавање два народа и јачи међудржавни односи. Културна, научна и сарадња у образовању за мене лично су најважније вредности на којима земље могу билатерално да раде и које могу да развијају.

На крају, можемо да цитирамо филозофа Лао Цеа који је рекао да један пут од хиљаду миља почиње првим кораком. Надам се да овај заједнички корак Србије и Кине може да нас доведе до тога да почнемо заједно да корачамо са нашим партнерима, међу којима су најмање две земље које су међу најјачима и најразвијенијима у свету. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Зоран Живковић. Изволите.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Мислим да колега није баш најбоље схватио оно што сам хтео да кажем. Наравно да је важно за сваку државу да има добре односе са САД, Кином, Руском Федерацијом, ЕУ. То је питање које напросто увек има исти одговор – да. И Северна Кореја и Лихтенштајн

и сви између желе да имају добре односе са те три државе и европском интеграцијом. Питање је само да ли је добро промишљено то да ми будемо једина земља у Европи која нема визни режим са Кином. Да ли је то у складу са политиком коју води актуелна влада, бар јавно, бар на речима, а то је да ми идемо ка Европској унији?

Наравно, ни за туристе из Кине, нити за челичане из Кине, нити за било шта из Кине није циљ тржиште туристичко, тржиште челика, тржиште прехрамбених производа или тржиште не знам чега Србије, или та пруга наводна од Београда према Будимпешти, него је циљ Кине да изврши економску пенетрацију у Европу, у Европску унију. То је јасно као дан, и то је легитиман циљ.

То је легитиман циљ, само је питање, ако то Европска унија не види као нешто добро, него мисли да треба продужавањем царинске и визне заштите да спречи ту активност Кине, да ли је добро да ми на путу ка ЕУ будемо саучесник у, понављам, легитимним циљевима Народне Републике Кине. Питање је само – које је наше место у том процесу? Зато сам изразио сумњу да ли је довољно промишљено ово са укидањем виза за носиоце обичних пасоша, као што се колоквијално каже.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, Марко Благојевић.

МАРКО БЛАГОЈЕВИЋ: Хвала, председавајући. За колегу претходног говорника одговарао сам само у делу где је он изразио бојазан за безбедносне аспекте, неке импликације које би могле да настану увођењем безвизног режима, а нисам у другим деловима одговарао њему на питања која је опозиција постављала.

У овом другом делу могу само да изнесем своје мишљење и оно како разумем. Ми смо често у праћењу и испуњавању разних стандарда који су сада највише познати у вези са европским интеграцијама, и то је добро да прихватамо, да одлучимо и да видимо да ли можемо да применимо нешто што је боље и корисније од онога што тренутно радимо, или је потребно због тржишта са којим сарађујемо итд. Дакле, то унапређивање поздрављам, али нешто што је Србија имала, морам да кажем, до промене власти, до доласка Српске напредне странке и Александра Вучића на чело Владе Србије, то је да смо пратећи и јурећи најчешће за западним стандардима често заборављали ко смо и шта смо.

Ми смо у неким стварима често били први у свету, најугледнији; помињемо сада Михајла Пупина, Николу Теслу итд. У спорту, можемо да објаснимо ономе ко ме не разуме као Новака Ђоковића, наше ватерполисте, који су прваци у свету, и они су из нашег народа, из наше земље. Својом одлуком су постали први у томе, зато су постали први у свету; препознали су нешто пре осталих, упорно радили, тренирали и намећу стандарде осталима. Дакле, остали који хоће да буду прваци у тим делатностима морају њих да прате као узор и да се њима баве.

Исто тако, сматрам да ми први у Европи препознајемо визну либерализацију и отварање тога са Кином, и то је стандард који ми уводимо Европи. То је моје мишљење и мој став.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Нада Лазић. Није ту.

Реч има народни посланик Вера Пауновић. Изволите.

ВЕРА ПАУНОВИЋ: Поштовани потпредседниче, поштоване колеге народни посланици, поштована министарко са члановима Владе, питање становања и стамбених односа требало би да представља један од најважнијих сегмената социјалне политике с обзиром на то да право на стан означава задовољење основне људске потребе, а признато је и као неотуђиво људско право. Овим питањима се код нас, нажалост, већ дуже време не поклања одговарајућа пажња, па није ни чудо што су се овде нагомилали бројни проблеми, нерешена питања и правне празнине с обзиром на то да је постојећа законска регулатива стара и више од двадесет година.

Нови предлог закона о становању и стамбеним односима покушаће да реши те проблеме. Најпре морам да истакнем да сматрам да је позитивно решење то што ће нови закон објединити материју која се тренутно налази у три одвојена закона: о становању, одржавању зграда и социјалном становању, те ће сада грађанима бити знатно лакше да се непосредно упознају са прописима из ове области, што је веома важно ако желимо да овај закон заживи у пракси.

Највећа новина коју доноси нови закон је давање правног субјективитета зградама за колективно становање. То ће у пракси значити да ће свака стамбена заједница, како ће се убудуће звати скупштина станара, у једној згради или заједничком улазу дела зграде морати да има свој матични број и рачун у банци, да ће моћи да закључује разноврсне уговоре који су везани за послове одржавања и сервисирања зграде.

Познато је да је одржавање зграда и заједничких просторија код нас на веома ниском нивоу. Ретки су изузеци да постојећи кућни савети и скупштине станара добро раде и одржавају у исправном стању инсталације, фасаде, кровове и околину зграде. Нажалост, код нас доминирају примери да због неслоге и личних зађевица не постоји никакав договор међу комшијама, па се поједине зграде и буквално распадају, а да за то нико није одговоран нити показује забринутост због тога.

Предлогом новог законског решења настојаће се да се такво стање драстично промени. Наши грађани који живе у стамбеним зградама морају да схвате да становање у згради, под истим кровом са собом повлачи и заједничку одговорност за одржавање заједничких просторија, фасада, кровова, инсталација и околине зграде. У циљу подизања значаја те одговорности, предвиђа се да ће свака зграда обавезно морати да формира

скупштину стамбене заједнице и изабере управника као лице овлашћено за заступање зграде и организацију послова везаних за заједничко одржавање.

Овим законом се хтела нагласити менаџерска улога управника, који је у ствари један од наших комшија, али ако нико од станара не жели да се бави управничким послом постоји могућност да се унајми професионални управник, који ће за тај посао бити плаћен. Професионални управници ће морати да имају посебне лиценце за обављање овог посла и биће уписани у јавно доступне регистре.

Увођење оваквог система, наравно, претпоставља и континуирану месечну обавезу учешћа у финансирању трошкова одржавања заједничких делова, коју ће власници станова или других делова зграде бити у обавези да уплаћују на рачун стамбене заједнице. Мислим да је то такође добро решење, јер је до сада пракса била да се за велики део поправки и одржавања траже средства из буџета јединице локалних самоуправа, односно она средства која кроз порезе дају сви грађани, па и они који не станују у стамбеним зградама.

Предвиђено је да ако нека стамбена зграда не формира своје органе, уместо њих то ће урадити општина, поставити принудног управника и прописати износ средстава који ће се уплаћивати на име накнаде за одржавање зграде. На другој страни, предвиђа се обавеза да се тако прикупљена средства стриктно наменски троше, као и да свако од станара у сваком моменту може да има увид у фактуре и стање рачуна стамбене заједнице.

Како би се ове одредбе спровеле у дело, Предлогом закона се предвиђа и обавеза органа локалних самоуправа да начине регистар стамбених заједница на својој територији.

Значајан део закона посвећен је социјалном становању. У њему се разрађује која лица имају право на стамбену подршку, под каквим условима је могу добити и начини на које је могу остварити: закупом, унапређењем услова становања или становањем у посебно намењеним зградама.

На послетку, прелазне и завршне одредбе овог закона су од ништа мањег значаја јер се њима предвиђа решавање стамбеног питања носилаца станарског права над становима који су у својини приватних лица, задужбина и фондација. Нема потребе наглашавати колико за друштво представља проблем тај сукоб два основна људска права, права на стан и права на мирно и неометано уживање своје имовине. Овим законом препознаје се да овај проблем постоји и задају се оквири за његово решавање.

Предвиђа се да се најпре у управним поступцима утврди ко су све носиоци станарског права, да се евидентирају потребе за пресељењем, како би општине одмах по настајању могућности биле у стању да носиоцима станарског права обезбеде прелазак у станове у јавној својини.

План је да се сви закупци раселе у року од десет година, тј. до краја 2026. године, и да се у том року коначно разреши овај проблем и ликвидира станарско право као бреме ранијих тешких историјских околности.

У циљу што бржег решавања овог проблема јединице локалне самоуправе биће у обавези да из својих буџета на годишњем нивоу издвајају средства за изградњу станова за пресељење, а у трошковима изградње тих станова Република ће вршити суфинансирање 50% трошкова.

Поштовани народни посланици, Посланичка група ПУПС сматра да је доношење овог закона од великог значаја за сређивање међуљудских односа у нашим зградама, за почетак процеса њиховог сређивања како би наше улице и градови изгледали лепше, за отварање могућности да један број људи добије запослење на пословима одржавања зграда, да се реши проблем људи са станарским правима, те ће у дану за гласање дати своју подршку овом законском предлогу, као и свим осталим законима који су данас на дневном реду. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Радослав Милојичић. Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала, господине председавајући. Свашта смо чули у дебатама и расправама у данашњем дану, чак и то да господин Зукорлић улаже примедбу и жали се на дивљу градњу у Новом Пазару, али добро.

Што се тиче концесије, аеродрома и закона о аеродромима, то је јасан став да припремате неку закулисну радњу и да припремате продају аеродрома неком вашем тајкуну или финансијеру Српске напредне странке, као на пример Звонку Веселиновићу.

Што се тиче закона о становању, СНС припрема да грађанима Србије оштети буџет за 200, 300 или 500 динара како би запослила своје партијске послушнике, оне који им лепе плакате или су у служби Српске напредне странке. Но, добро, како радите тако ће вам се и вратити.

Што се тиче закона о транспорту опасне робе, кажете у образложењу – а слажем се да је то озбиљан закон и да је то потребно – да желите да овај закон буде компатибилан са европским законима. Ми то, наравно, подржавамо.

Желим да ми министарка, која је већ пет година у Влади Републике Србије, одговори, што је такође повезано за законом о транспорту робе, шта се то дешава на само 70 км од Смедерева. Надам се да сте упознати с тим, а тиче се управо овог закона. То се дешава од 2013. године. Противправно, без икаквог папира, без икакве дозволе у Смедереву је изграђено складиште ТНГ од 3.000 метара кубних. Изграђено је поред парка, поред шеталишта којим се сваког дана или сваке вечери шетају деца. Тај ТНГ се превози поред најважнијих институција града Смедерева и кроз сам центар тог града.

Привремена дозвола је издата од града Смедерева, сигуран сам да сте упознати с тим, иако Закон о планирању и изградњи каже да то није у складу са поменутим законом. Нису испуњени услови за издавање ни локацијске ни грађевинске дозволе. Поступање града је супротно члану 57. Закона о планирању и изградњи. Сигуран сам да ћете ви, као људи од струке, то и потврдити.

Онда почиње и бесправна изградња пристаништа на обали реке Дунав. Законом је прописаном да дозволу издаје Министарство грађевина уз претходну сагласност Агенције за управљање лукама (та дозвола није издата, колико сам упознат), а претпројектне услове Дирекција за пловне путеве, што инвеститор није добио. Урбанистичким плановима развоја воденог саобраћаја није предвиђена изградња пристаништа.

Наше је питање – да ли сте, министарка, упознати са оваквим дешавањима на само 70 км од центра Београда? Да ли ће овај закон о транспорту опасне робе забранити да се овакве ствари дешавају? Ако сте упознати са оваквим дешавањима, да ли кријете, и ако кријете, кога то држава штити?

Преко стотину пријава, преко тридесет написа у дневним листовима имамо поводом овог случаја, и нико није реаговао. Нико из градске управе, нико из полиције, нико од надлежних министарстава није реаговао док се овај пројекат изводио, а за то су била потребна три месеца, то није могло преко ноћи да се заврши. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Муамер Зукорлић, реплика.

МУАМЕР ЗУКОРЛИЋ: Разумем господина Милојичића, који вероватно осећа проблем што не може да буде политички препознатљив и онда је смислио да помене мене. Сада ће сви у Народној скупштини, а можда и понеко од грађана које смо исцрпли овим маратонским расправама, да га политички примете. У том смислу га схватам. Не желим се сукобити, чак могу да му кажем – нек ме замоли, кад год му треба мало популарности, има дозволу од мене да ме помене. Оно што ми није јасно јесте зашто ови „унучићи“ Зорана Ђинђића и после његове смрти настављају да га сахрањују на овај начин.

Дакле, установе које сам ја подизао последњих двадесет година, поготово ове просветне које се још граде, заправо су биле уз велику, велику подршку њиховог вође, а мог тада великог пријатеља, Зорана Ђинђића. Док су демократе биле са мном, онда су им и птице певале. Оног тренутка када су кренули другим путем и када се настоје одрећи онога што је Зоран Ђинђић успостављао, градио и оснивао, ево, видимо како им иде – веома лоше. Мени је жао, јер ту има и мојих бивших пријатеља, али шта могу. Не могу да им другачије помогнем осим да им допустим да моје име и презиме могу користити у подизању или покушају враћања своје популарности. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Радослав Милојичић. Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала. Господине председавајући, овде се не ради о најбољем премијеру којег је Србија имала, др Зорану Ђинђићу, овде се не ради ни о каквом препознавању или о некаквим личним анимозитетима, овде се ради једино о поштовању закона.

Демократска странка је већ двадесет седам година државотворна странка, која се залаже за слободу медија, владавину институција и владавину права. Госпођа Михајловић је унизила владавину права тиме што није срушила нелегални објекат, а премијер је рекао да тај објекат не може да буде срушен из политичких разлога, па ја питам – да ли ми поштујемо владавину права, да ли постоје људи у Србији који су изнад закона или је овде, како је то у свим европским земљама, закон једнак за све?

Демократска странка се нада, због будућности грађана Србије, да је овде закон једнак за све, мада Српска напредна странка и њени сателити сваког дана показују да то није тако, нажалост, у 2016. години.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Шта исприча посланик за тако кратко време! Све ово што сте ви испричали до сада, све то је радила Демократска странка дванаест година, све. Значи, ви сте правили тендере за унапред познате купце. То што ми данас највећи број приватизација зовемо пљачкашким, нажалост, зовемо их зато што сте их ви спроводили; нису их спроводили ни Српска напредна странка ни Александар Вучић. Значи, правили сте, прво, тендере за унапред познате купце. То је радила Демократска странка.

Затим сте, што сам већ једном рекла, поновићу – зато сада људи имају страх када хоћемо да уведемо један прегледан ред – у комуналној полицији запошљавали чланове Демократске странке и ваших сателита, који год они били. Због тога сте на ивици цензуса и због тога као политичка партија имате проблем.

Према томе, кад говорите о концесијама, запошљавању СНС-а, ми то не радимо.

Још нешто да вам кажем, вас су грађани казнили. Грађани Србије су на последњим изборима показали: након прве владе у којој је била Српска напредна странка имали смо парламентарне изборе и, колико знам, освојили смо више од 50%. То је било мишљење грађана Србије о политици Александра Вучића и Српске напредне странке, а мишљење грађана Србије о вашој политици је да сте ви и дан-данас на ивици цензуса. То је истина.

Конкретан проблем који сте изнели... Два пута је инспекција писала прекршајне пријаве. Већ годину и по дана се на суду налази тај

случај, дакле, то је сада у домену правосуђа. Грађевински инспектори, уопште инспекција Министарства и водног саобраћаја је изашла и два пута наложила затварање градилишта и два пута подигла прекршајну пријаву, у складу са свим важећим прописима и законима.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Горан Ћирић. Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Поштована госпођа министарка је поново поменула Демократску странку. Мислим да се овде само очекивао одговор на питање које је поставио колега посланик Милојичић. Мислим да је потребно одговорити овде.

Оптужујете Демократску странку за приватизације. Знамо и сами да су те двадесет четири приватизације обављене од 2004. до 2007. године, у Влади ДСС-а, Коштунице и Динкића, Г17, са мањинском подршком СПС-а. Сами знате да сте учествовали и да сте били део Г17, и ту одговорност носите делом и ви својим ангажовањем. Нема потребе оптуживати Демократску странку за све што се дешавало у Србији од 2000. године као да је наследила сјајно стање у држави, а и сами сте били део тог процеса после 2000. године.

Овде се само очекује одговор о поштовању закона у случају бесправне градње у Новом Пазару. То је питање које смо сви овде чули. Вероватно све нас посланике интересује тај одговор, онако како интересује и јавност Србије, а интересује нас свакако и стање, транспорт и складиштење опасних материја, посебно када се транспортују кроз насељена места.

Говорили сте, и то је за похвалу, о потреби да се реализује пројекат измештања теретног транспорта кроз град Ниш. Знамо да је покренута иницијатива и да су многе одлуке донесене од 2011. године. Ево, чекамо неко време, чека се дуго времена и није то искључиво ваша одговорност. Добро је да се реализује и измести тај транспорт, али смо, нажалост, сведоци онога што се десило у Бугарској пре неких недељу дана и велике трагедије која угрожава насељена места. Питање је било јасно, са најбољом намером – како заштити грађане Смедерева од онога што може да се деси?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Потпуно сте у праву. Ево, сада ћу да одговорим таксативно по свим овим тачкама које је посланик рекао. Дакле, каже овако – припремате концесију, овај закон о управљању и концесија припремају се због тога да бисте направили неке закулисне радње и продали аеродром неком вашем тајкуну који вас финансира, из СНС. Мој одговор таксативан је – не, ми то не радимо, то је некада радила Демократска странка и тако продавала предузећа у Србији.

Друга тачка је била запошљавање чланова Српске напредне странке као управника стамбених јединица. Одговор је – не, ми то не радимо, то је радила Демократска странка запошљавајући своје активисте, пре свега у комуналној полицији, а богами и на свим другим местима.

Треће питање је било питање пристаништа и уопште Смедерева, на шта је добијен јасан одговор да ова влада користи све инструменте које може да користи да заустави све могуће проблеме који се појављују, а они се дефакто појављују када говоримо о том делу пристаништа и уопште том делу Смедерева.

Даље, питање је било за бесправну градњу. Мој одговор је – закон ће се увек поштовати, сваки закон, поготово онај закон који смо донели да решимо десет година бесправне градње којом се бавила пре свега Демократска странка.

Потпуно разумем да нисте могли да доносите квалитетније законе зато што сте се бавили градњом и тражењем најбољих локација по целој Србији како бисте зарађивали новац. То је у реду и то је ваше право, али ја вам кажем шта ради данас Влада и чиме се данас Влада бави.

Што се тиче мог чланства у било којој политичкој партији, да, ја имам 26 година радног стажа; да, ја сам била члан Г17 плус до 2005. године, након чега сам изашла из странке и нисам била ни у једној политичкој партији до 2010. године када сам дошла да радим са Александром Вучићем. Част ми је да будем у влади у којој је он председник владе зато што резултати ове владе не могу да се мере ни са једним резултатом владе Демократске странке, рецимо, од 2004. године када је Борис Тадић био председник државе и обављао очито десет функција, свих могућих, од премијера па до свих осталих. Хвала.

(Радослав Милојичић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Настављамо даље са радом. Нема нико право на реплику.

(Радослав Милојичић: Реплика.)

Немате право на реплику.

(Радослав Милојичић: Како немам право?)

Зато што сте изазвали реплику.

Реч има народни посланик Александар Марковић. Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем. Господине председавајући, даме и господо народни посланици, слажем се да је данашњи дневни ред врло обиман, неколико различитих закона повезаних са саобраћајем, неколико споразума, али морам да признам да нигде у предлогу дневног реда нисам прочитао да данас расправљамо о Закону о планирању и изградњи. Зашто то говорим? Зато што је претходни говорник, претходни говорник са листе говорника, две трећине свог излагања посветио Закону о планирању и изградњи. Мислим да је требало да му на то укажете.

(Радослав Милојичић: Да ли сада имам право на реплику?)

Други део његовог излагања односио се на нешто што наш народ каже да неко нешто уради и остане жив. И јесте, претходни говорник је нешто урадио и остао жив. Дакле, ја му желим да буде још дуго жив и здрав, али не бих се сада бавио њим и његовим пословима. Његовим пословима се иначе баве надлежни државни органи. Оно што је симптоматично, свуда где је власт вршила Демократска странка, на крају државни органи имају пуне руке посла.

Него, да пређемо на законе. Дакле, ја бих се у свом излагању осврнуо на неколико закона, пре свега на Предлог закона о становању и одржавању зграда. Веома је ретка прилика да се један законски текст односи баш на сваког грађанина Србије, као што је овај закон, закон који се бави становањем, јер сви ми, и ми посланици и сви грађани, сви смо станари и као станари сви смо у ситуацији да нас овај закон дотиче, да нас овај закон третира. Веома је ретко и да се пред једним законом нађе толико међусобно супротстављених интереса које је потребно решити, толико запуштених односа и питања, толико урушених фондова, а да се приликом разрешења свих тих проблема мора водити рачуна и о економским и о социјалним могућностима наше државе да све те интересе успешно усклади.

Овим законом Влада Републике Србије несумњиво чини један значајан искорак у обезбеђењу људских права у стамбеној области. Закон о становању и одржавању зграда интегрисао је све елементе стамбених права утврђених релевантним одредбама међународних конвенција о заштити људских права. Оваквим законодавством Република Србија тежи остваривању високих стандарда заштите људских права утврђених међународним правним актима које су прихватиле земље чланице ЕУ.

Лични утисак ми је – као да је постојала намера да се толико дуго чека на овај закон, као да су странке претходног режима чекале годинама и годинама да се реши један овако значајан сегмент, једно овако значајно питање, да се уведе ред у постојеће прописе који, сложићете се, нису били уређени на најбољи начин. Поставља се питање зашто је тако. Вероватно нису желели ни транспарентност ни ефикасност.

Ова влада, влада на чијем челу је Александар Вучић, жели транспарентно и ефикасно да реши ово питање. Зато смо, после тридесет година, одлучили да уредимо ову област. Да нисмо то урадили, бојим се да бисмо дошли у ситуацију у каквој је, рецимо, општина Врачар тренутно, да из фонда општине Врачар нестану стотине станова.

Дакле, провером документације садржане у збиркама исправа и увидом у базу података Републичког геодетског завода утврђено је да од укупно 421 стана градска општина Врачар није у могућности да користи чак 160 станова. Неки су, један мањи део, откупљени ко зна како, ко зна под каквим условима, ко зна под каквим околностима, неки су враћени у

поступку реституције, то је један мањи број, неки се налази у фонду пословног простора Врачар, али непостојећих станова је 70; дакле, 70 станова за које немамо документацију како су испарили. Некад су постојали, сада их више нема. Дакле, ишчезли, 70 станова!

Зато апелујем и надам се да ће овај закон, између осталог, унети додатан ред у функционисање стамбене политике и да нећемо долазити у овакву ситуацију да надлежни органи након вршења власти једне странке истраже и дођу до податка да је нестало 70 станова.

Када је реч о Предлогу закона о изменама и допунама Закона о комуналној делатности, желим само да истакнем неколико најзначајнијих циљева који се постижу доношењем овог закона, а то су: стварање услова за управљање комуналним делатностима и обављање комуналних делатности; оно што бих посебно апострофирао, то је јачање одговорности и ефикасности јединица локалне самоуправе и вршилаца комуналне делатности, као и повећавање улагања у комуналну инфраструктуру и усклађивање принципа обављања комуналних делатности са најбољом међународном праксом.

Зашто сам малопре истакао као најбитнији део ових циљева јачање одговорности и ефикасности јединица локалне самоуправе када је реч о комуналним делатностима? Зато што из ревизије (гле случаја!) једне локалне самоуправе (гле случаја!), управо претходног говорника који је малопре говорио, а у питању је Смедеревска Паланка, долазимо до невероватних злоупотреба. Данима смо слушали овде, док смо усвајали буџет, од министара колики је укупан дуг, колика је укупна штета у тој општини. Она износи, да поновим, три милијарде динара. Морам да поставим питање – шта човек треба да уради да оштети буџет за три милијарде? Понављам, малопређашњи говорник је у једној реченици тек, када се дотакао закона о становању, рекао како СНС жели да оштети буџет за 200, 300 или 500 динара, што је наравно апсолутна неистина, а он је оштетио буџет за три милијарде динара!

Дакле, ја сад не бих, због времена које је преостало посланичкој групи, читао све из државне ревизије пословања Смедеревске Паланке, али морам неколико примера да истакнем. Дакле, приходи од наплате комуналне таксе за коришћење простора на јавним површинама у износу од милион и по динара; затим, комуналне таксе за коришћење простора за паркирање друмских, моторних и прикључних возила на уређеним и обележеним местима у износу од седам, заправо ближе осам милиона динара; накнаде за коришћење грађевинског земљишта у износу од седам милиона динара; приходи од давања у закуп јавног земљишта на одређено време за привремене објекте у износу од нешто више од два милиона динара; приходи од давања у закуп гробног места у износу од 209.000 динара, које је остварило Јавно комунално предузеће „Паланка

сервис“, нису уплаћивани на рачун јавних прихода. То је само једна од неправилности.

Без спроведеног поступка јавне набавке преузете су обавезе и плаћене услуге, без икаквог писаног уговора. Како сте се то договарали, усмено, ја теби, ти мени? Да ли сте се талили притом? Дакле, без писаног уговора, у износу од 24 милиона динара.

Ово све потпада... Председавајући, видим да ми сугеришете на неки начин да можда излазим из домена дневног реда, али све ово потпада под комуналне делатности.

Дакле, без спроведеног поступка јавне набавке, без икаквог писаног уговора, више од 24 милиона динара. И он нама данас спочитава да имамо у плану да оштетимо буџет грађана за 200, 300 или 500 динара, како је рекао, цитирам шта је рекао.

Молим вас, из свих ових разлога које сам навео желим да вас позовем да у дану за гласање подржимо предложена законска решења. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Радослав Милојичић.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Реплика.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Тражили сте Пословник.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Тражио сам прво реплику.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не, тражили сте Пословник.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Господине Арсићу, рекламирам чл. 104, 107. и 108, а вама као председавајућем нека је на част, после свих ових лажи, неистина и увреда на рачун Демократске странке и мој лично, да не дате народном посланику реплику. То нека је вама на част.

Од претходног говорника нисам ништа паметније ни очекивао када је њему Александар Мартиновић идол и он му шапуће. Нисам могао ништа боље ни да очекујем.

Хвала вам што нисте дали реплику два минута на све ово… (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Милојичић је раније тражио право на реплику, а не у вези с излагањем.

(Радослав Милојичић: Нисам.)

Не, махали сте овде Пословником, тражили да вас погледам; рекао сам, у реду је, добићете право на рекламирање Пословника, тако да не видим у ком делу сам ја …

(Радослав Милојичић: Нисам пре тога тражио реплику.)

Пре тога јесте, али тада још није ни говорио господин Марковић.

(Радослав Милојичић: Ја знам, имам интуицију, он не може ништа паметно да каже.)

Значи, постали сте и баба гатара, господине Милојичићу?

Реч има народни посланик Марковић, по повреди Пословника.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Хвала, господине председавајући. Мени није нарочито важно да ли је у питању реплика или Пословник, реаговао сам само зато што је рекао да сам изнео неистину итд.

(Председавајући: Али мени је важно.)

Дакле, у питању је извештај о ревизији финансијских извештаја завршног рачуна буџета и правилности пословања општине Смедеревска Паланка.

(Председавајући: Наведите члан Пословника који рекламирате.)

Дакле, молим вас, због грађана Србије само, извештај државног ревизора је у питању, никаква лаж, никаква неистина.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Два минута од времена посланичке групе.

Реч има народни посланик Владимир Орлић, по Пословнику.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући. Члан 103, управо у вези са мером коју сте применили малопре, а тиче се директно онога што је малопре урадио господин „Кенојчић“, изађе сада. У сваком случају, сматрам да је било простора да реагујете на исти начин и након његовог излагања.

Свима је овде јасно шта се догодило. Устао је човек са неконтролисаном жељом да нешто каже, притом не довољно сигуран шта ће да уради, обраћа се вама. Вама образлаже некакву повреду Пословника, а желео је пошто-пото да нешто добаци, онако ружно и примитивно како једино уме, да добаци нама. То није адекватно рекламирање повреде Пословника, ви то знате. Разумем и ширину и толеранцију, али дрскост и неваљалство не треба дозвољавати. Мислим да је било потребе да реагујете на исти начин, па одузмете два минута његовој посланичкој групи. Можда делује сурово с обзиром на то да их нема баш пуно, али колико год небитни и мали били, увек могу да имају и два минута мање.

Толико на тему овог члана 103. Искрено се надам да неће бити потребе да реагујемо на исти начин сваки пут када једни те исти људи дају себи мало више луфта него што је нормално, да би се за телевизију сликали, да би имали шта да „твитну“, што је, верујем, управо сада отишао да уради. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Орлићу. Вероватно бих тако и урадио, али господин Милојичић је на половини свог излагања сам себи искључио микрофон, нисам ја.

Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Господине Марковићу, хвала вам на коментару везаном за закон зато што је и наша дилема била да ли је то била намера претходних влада, или је то било немање храбрости или је то било немање жеље да уреде овако важну област становања.

Никад ми неће бити јасно зашто неко сматра да је увреда ако поменемо оно што се стварно дешавало у претходном периоду и те сумњиве приватизације, где баш нећемо рећи да није било уопште Демократске странке.

Но, кроз овај закон о становању ми смо покушали да направимо такав систем да кроз стратегију стамбене политике, коју ћемо усвојити наредне године, никад више не дођемо у ситуацију да не знамо где је 70 станова и да немамо не 70, него један, да немамо документацију о становима по свим локалним самоуправама, а самим тим и на нивоу државе. Хвала што сте покренули то питање, ово је врло важно за нашу земљу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Саша Радуловић. Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Да ли сте сигурни да имам реч вечерас пошто ми јуче нисте дали? Данас, изгледа, могу и ротације и све је у реду, је ли, а јуче је кажњавање?

(Председавајући: Имате чисту десетку, под тим редним бројем.)

Немам ја никакву десетку, него ви не поштујете Пословник. Ово је невероватно што сам чуо малопре, како казасте ви – зато што сте изазвали реплику, не дајем реплику. Значи, ви овде заиста пишете Пословник, како ствари иду.

(Председавајући: Хоћете ви о теми, господине Радуловићу?)

Данас разговарамо о осам тачака дневног реда које су згуране у једну, значи, пет закона, три споразума. Да прочитам законе: закон о управљању аеродромима, закон о становању и одржавању зграда, закон о транспорту опасне робе, закон о изменама и допунама Закона о комуналним делатностима и Закон о јавно-приватном партнерству и концесијама. Какве везе ових пет закона имају један са другим, то ни сам предлагач не зна, а сигурно ни онај ко је предложио да се ове тачке споје у једну.

Да би грађани знали зашто се тачке спајају у једну – дискусија по једној тачки дневног реда, по једном закону, типично траје два-три дана; толико је потребно да се прође кроз закон, да се дискутује прво у начелу, после по амандманима, да бисмо онда могли заиста да расправимо закон. Међутим, пошто владајућој већини расправа не треба, они се и не припремају за ове седнице пошто на тим седницама, као што смо чули претходног говорника, о свему је говорио, само не о овим законима...

(Председавајући: И ви се нисте, колега Радуловићу, припремили за седницу јер не причате о законима, па вас молим да се вратите на тему дневног реда.)

Нама је било јако важно да сазнамо... Ако је могуће да наставим своје излагање, пошто је претходни говорник, нисте га прекинули

ниједном, причао о 70 станова на Врачару, о буџету Смедеревске Паланке; не знам како вас није срамота да се мени мешате.

(Председавајући: Да немате ви неки од тих станова на Врачару?)

Значи, ако имате 70 станова на Врачару, треба да поднесете кривичну пријаву, да људи који су отуђили станове заврше у затвору. Ако је неко у Смедеревској Паланци, треба да заврши у затвору, а не да овде малтретирате Скупштину и грађане говорећи о стварима које немају никакве везе са дневним редом.

Ови предлози закона... Скупштина је заказана у петак предвече, да би седница била заказана у понедељак, да би скратили време да уопште посланици могу да се спреме и да озбиљно дискутују о овим законским предлозима. Уместо да о сваком од ових закона расправљамо два-три дана и да заиста видимо шта се тачно у њима налази, они су сви згурани у једну расправу од два до три дана. Да поновим: аеродроми, становање и одржавање зграда, транспорт опасне робе, комуналне делатности, јавно-приватна партнерства и још три споразума. Ово је крајње неприхватљиво.

Кад погледамо сам закон ...

(Владимир Ђукановић: Седи доле.)

Хвала вам за добацивање. Имате ли још нешто да кажете? Нисам чуо, још једном.

Када је закон о становању у питању, наравно да је потребно увести ред у област становања. Закон који је данас на снази, прва верзија је била 1989. године, па након тога 1992. године и до данас је ту, уз пар измена у међувремену. Онда се појављује овај закон, који је, благо речено, лош, имаће катастрофалне последице. Јако је важно да грађани знају да ово утиче на све грађане Републике Србије који живе у стамбеним зградама, на све грађане, неке драконске мере које су стварно потпуно неприхватљиве и у уређеним земљама на које се тобоже ово позива. Ја сам живео и у Немачкој, и у Канади, у Америци, овакви закони тамо не постоје.

Имао бих једно питање. Пошто је оног тренутка када је овај закон о становању ушао у Скупштину, а то је било 22. новембра 2016. године, у том закону био и један члан 153, интересује ме где се денуо тај члан и како се уопште нашао у том оригиналном предлогу. „Блиц“ је имао једну насловну страницу о овоме и онда је то повучено. Иначе, од миља је ово звано „кумов закон“, односи се на кума премијера.

Тај члан је говорио о праву на куповину стана у јавној својини који се користи по основу уговора о закупу на одређено време. Значи, практично сви они који су закупили државне станове, поготово Дипосове виле и станове, по том члану требало је да добију право да их откупе, и то да могу да плаћају 20 година у динарима, без камате. Интересује ме, да нам

министарка каже, како се овакав члан уопште нашао у Предлогу закона, зашто су ово уопште предлагали, а онда на крају и зашто су ово повукли.

(Александар Мартиновић: Где то пише у закону?)

Посланици Српске напредне странке нон-стоп добацују, па бих их замолио да прекину.

(Владимир Ђукановић: Нећемо.)

Значи, нећете, тако кажете. То нам водитељ Ђукановић говори да неће.

Законом о становању уводе се неке стварно драконске мере, уводе се управитељи зграда. Начин на који је закон конципиран је да онај ко је управник зграде, ако га бира скупштина станара, има велике обавезе, законске обавезе, тако да је јако мало вероватно да ће се људи из зграда уопште прихватати тог посла зато што је велики посао, велика одговорност, а нема никакве накнаде. Тиме је отворен простор за приватне управитеље. Интересантно, Привредна комора Србије, једна паразитска институција, биће та која ће лиценцирати управнике зграда и одузимати лиценце.

Ово вам је пример како партократија себи гради простор за узимање рекета. Као код нотара и као код извршитеља.

Онда, имамо и део где општине уводе принудну управу, где ће саме постављати те управнике зграда и практично тиме намештати својим људима да то воде.

Да ли смо, рецимо, у закону уопште видели колико зграда има и на колико људи се ово односи када је направљен овакав систем? И, зашто Привредна комора Србије? Привредна комора Србије, то је једна парадржавна институција у којој су натерани привредни субјекти да буду члан, а то је тема посебне дискусије.

Затим, имамо гомилу казни у самом закону који прописује шта ће се десити ако се не направе правна лица за сваку зграду. Да би грађани знали шта ово значи, у свакој згради у којој имате два власника, две стамбене јединице, мораће да направе правно лице, да оно добије ПИБ, матични број и рачун у банци. Тако да очекујемо да након овога вероватно дође и неки закон о порезима на те стамбене заједнице, па и неко запошљавање у њима, јер ко ће водити књиговодство, ко ће се бавити свим тим пословима и како ће ти људи за то бити плаћени? Ништа законом није предвиђено, а предвиђено је морање.

Иначе, на западу постоје ове корпорације, али оне нису тако конципиране да морају сви да их имају, него су конципиране тако да кад неко гради нову зграду може да направи такву корпорацију (може, наравно, и касније), па људи кад купују станове у таквој згради знају на шта се обавезују, а не оваквим мерама наметнути нешто што заиста нема апсолутно никаквог смисла.

С друге стране, има смисла наметнути обавезе власницима станова, власницима зграда, доносити прописе који се на њих односе. Али

терати све да праве корпорације, да праве правна лица која ће онда бити одговорна, која ће имати своје трошкове, која морају да воде књиговодство, потпуно је бесмислено. Биће велики револт због овога. Кад грађани схвате шта им се дешава, биће велики револт. Посебно код принудних управника. Не знам како ће се то спровести, кад општина пошаље некога ко хоће да од станара у згради узима податке и да им намеће било шта. Значи, ово је једно накарадно решење, које не би требало да постоји.

За крај да додам део око ових заштићених станара. Министарка је овде објаснила како, је ли, постоје ти заштићени станари негде у Кнез Михаиловој, имају станове од неких седамдесетак квадрата; до сад су плаћали девет хиљада динара месечно, а сад ће држава, као, да поправи позицију па ће то бити осамнаест хиљада динара, а у ствари тржишна цена је четрдесет девет, или како је већ министарка отприлике рекла. Сад, моје питање је – ако су то приватни станови, откуд држави право да захтева од приватних власника да води социјалну политику па им намеће цену од 18.000 ако је тржишна цена заиста 49.000? Значи, имамо један велики раскорак око тога.

И какве везе има социјална политика са питањима власничких права у становима? Ако хоћемо да решимо социјалну политику, то мора социјалним картама, морамо да знамо ко су социјално угрожени грађани, а не да се то ради на овакав начин и поново даје рок од десет година. Подсетићу предлагаче да је претходни закон из 1992. године налагао општинама да у року од десет година реше статус свих тих заштићених станара, па се ништа није десило. Ево, сад ингениозно Влада поново решава исти проблем на исти начин, дајући рок од десет година.

Да се вратим назад на ово питање где неста онај члан 153 – зашто сте га уопште стављали у закон – по коме би они који су закупили виле Дипоса и друге државне станове и виле могли да их откупе на 20 година, без камате, у динарима. Зашто сте то уопште предлагали и зашто је нестао тај члан закона?

Овај други део, да ли сте свесни колики ћете револт изазвати код грађана? Јер, ово није увођење реда, ово је увођење намета и прављење хаоса.

За крај, било је пар примедаба око тога, тобоже, било раније партијско запошљавање, сад га нема. Заиста не знам одакле вам образ да тако нешто кажете. Па, грађани Србије јасно знају на шта то личи. У Србији не можете да дођете до посла без партијске везе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем. Даме и господо народни посланици, ево још једног разлога... Само да ме ови гимнастичари ... да напусте. Ови што имају дуже ноге, они иду напред. Ево видите како

луткари и лутке нас оптужују да смо лутке неког луткара, а он кад пуцне овако прстима, сви за њим, а он на челу колоне.

Још један од разлога, зато што су ме ометали док сам рекламирао овај пословник.

Иначе, ја разумем празне људе пуне себе, али немају право да крше Пословник. Дакле, претходни говорник је особа која нас често овде упозорава да смо кршили Пословник, односно да се нисмо држали теме дневног реда. Мени лично не смета... Рекламирам члан 106. Мени лично не смета што је више од пола свог излагања промашио, он углавном промаши, што је промашио тему. Али, с обзиром, морамо имати у виду, да та посланичка група која се зове, чини ми се, „никад им доста није било“ пречесто рекламира Пословник говорећи да ми то чинимо, да не говоримо о теми дневног реда, ја сам у обавези, колега ради и гледалаца ради, да укажем на ову повреду Пословника.

Вама, господине председавајући, не замерам што сте допустили да колега, са својим следбеницима је изашао, да колега може мало да заобиђе тему. Ценим што сте ви попустљиви према тој групи која се упорно жали да су њихова права ограничена. Посебно је дирљиво кад се жале у директном преносу да их нема на РТС-у. Из тих разлога, убудуће треба да мало поведете рачуна о томе да се иста правила примењују и на ове који се стално жале када они учине оно о чему се тако пречесто жале. Иначе, имам разумевања за вашу толеранцију и не тражим да се гласа о овој повреди Пословника. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Ристичевићу. Управо сте све рекли, разлоге зашто сам био толерантан – зато што се стално жале како немају право да дискутују. Нека дискутују, нека грађани виде шта имају да кажу, да понуде и нека оцене њихов рад.

По Пословнику, Миљан Дамјановић.

МИЉАН ДАМЈАНОВИЋ: Господине председавајући, прекршили сте члан 109. јер се господин Саша Радуловић непосредно прва два минута обраћао посланику режима Александру Марковићу и указивао да није говорио о теми. Тема је становање, Александар Марковић је износио податке везане за станове који су, макар како он тврди, нестали без икаквог трага. Чак, ако се не варам, реч је о 70 станова на општини Врачар.

Е, сад, ја разумем да га је он с друге стране упитао, ако већ има те податке, зашто као посланик не поднесе, или општина или јавни правобранилац или ко већ, тужбу против одређених лица. Ми смо у прошлости баш у овом парламенту имали прилике да гледамо да су поједини доносили овде затворске кошуље, а да су их затим узимали за своје саветнике, па се плашим да ће Александар Марковић једног дана узети за саветнике исте оне које данас оптужује да су нешто покрали. Значи, у том смислу Саша Радуловић је то могао да говори, а не видим разлог зашто би прикривао било чију крађу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Дамјановићу, ви сте рекламирали члан 109. који се односи на опомене. Колико је мени познато, господин Марковић је касније образложио да је читао налаз ДРИ. То је независан државни орган. Немам разлога да сумњам у истинитост дискусије.

А сада, што се тиче тога да ли се обраћао директно или није, јесте, обраћао се директно и колеги Ђукановићу, који ће добити сада право на реплику, обраћао се директно и колеги Марковићу. Не знам посланичку групу која је више рекламирала Пословник, а мање га се придржавала, али то је њихово право.

Право на реплику, народни посланик Владимир Ђукановић. Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала, председавајући. Реплика зато што сам директно поменут да сам добацивао, а нисам, постављао сам му питање. А знате зашто се смеје овако цинично? Зато што не зна ни на једно да одговори. А знате зашто не зна да одговори? Јер није ни прочитао закон. А знате зашто није прочитао? Зато што се у ово не разуме. То је стравичан показатељ некомпетентности ових људи.

Да смо примењивали његову економску логику где је тражио да предузећа дају личне карте, ми бисмо економски колапс овде доживели. Да смо његове пореске реформе које је предлагао примењивали, ми бисмо били два милиона најмање у минусу. Тако су то израчунали људи који су ипак од неке струке.

Људи који немају у својој посланичкој групи ниједног правника. Можете ли да замислите посланичку групу без иједног правника? Па то је застрашујуће!

Ако већ причамо о партократији, па није наша потпредседница странке, него ваша будућа, у Савету за борбу против корупције. Мајка једне посланице је у Агенцији за борбу против корупције. Да не причамо о томе што је свуда по дубини позапошљавао своје другаре, кумовима давао послове – кум му је, између осталог, у посланичкој групи – и њиховим женама, односно својој и кумовој жени намештао послове тамо где су били стечајни управници. Они причају о партократији! Па то је најгоре могуће лицемерје.

Убудуће, када крену да причају о закону а не држе се реда, а нама овде држе придике, ја вас молим да их опоменете зато што немају право никоме да држе лекције, посебно не они који апсолутно никакву компетентност у овој области немају. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Саша Радуловић. Изволите.

САША РАДУЛОВИЋ: Хвала. Захваљујем се посланику што ми је омогућио реплику, изнео низ неистина. Наравно, у Посланичкој групи

Доста је било нема мог кума, тако да је то једна измишљотина његовог шефа, заједно са свим осталим стварима које је казао.

Међутим, чињеница јесте, што је стварно поражавајуће, да је СНС усавршио партијско запошљавање и довео га до потпуног апсурда, тако да нема нигде простора ни за кога осим ако не пролази кроз њихове партијске комисије и добије партијске послове. Онда се ти неспособни кадрови постављају на најодговорнија радна места и праве огромну штету држави. Ако погледамо, рецимо, овај Суперхик буџет који је донесен, у њему се лепо види да је за губитке јавних предузећа која воде неспособни кадрови одвојено 47 милијарди динара. Четрдесет седам! Пензионерима је отето 20 милијарди на годишњем нивоу. Можемо да видимо колико кошта та неодговорност СНС-ових кадрова.

Што се тиче личних карата, да су оне уведене, грађани знају, то је увођење реда, знали бисмо и имовину, знали бисмо и обавезе, имали бисмо финансијске планове, економске планове, систематизације радних места. Неке би од њих можда и преживеле, а не овако, да је све уништено практично. Имамо Железару Смедерево, која је направила 270 милиона евра губитка у две године, 2014. и 2015. године, за 2016. годину још не знамо. Не бисмо имали „Ер Србију“ који из године у годину прави огромне губитке, много веће него што их је правио „Јат“ пре тога. Ово је цена неодговорности, цена партијског паразита који убија Србију.

Драго ми је да могу на овакав начин да обавестим грађане о томе шта се заиста дешава и замолио бих посланика Ђукановића да нам још једном омогући да о овоме попричамо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Ђукановић. Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Знате, о вашој компетентности ће вам рећи радници у предузећима где сте били стечајни управник, највише вас по злу помињу. За разлику од мене и свих нас овде, ви имате пресуду од Трговинског суда. Вас су казнили, а не нас. Према томе, немојте ви да причате о компетентности.

Једна је заиста застрашујућа ствар овде, ви сте се сад мртви хладни у вашој реплици одрекли кума и супруге. Како бисте се тек народа одрекли? То је језиво. Мртви хладни сте рекли да је то измишљотина, да немате ни кума, ни супругу, нити било кога. Замислите када бисте ви водили народ.

О компетентности, па, ваша будућа потпредседница је лагала да је финансијски стручњак, а завршила је геолошки или геодетски факултет. О чему ви причате? Лагали сте јавност да имате стручњака у Савету за борбу против корупције, а она завршила геологију или геодезију, шта ли је већ завршила. Како вас није срамота?

Морам да приговорим нашем правосуђу, господине Арсићу. Знате зашто? Да је ово мало више правна држава, а требало би да буде, тек

се успоставља, овај господин би био у затвору, а не у посланичким клупама. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Орлић, реплика на помињање странке.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући. Свакако би било добро да онима који сада гласно негодују неко једном објасни како тачно гласе пословничке одредбе које регулишу право на реплику. То кажем у принципу, сада се обраћам вама, господине председавајући, јер није ретка сцена да ти неки машу некаквим папирићима којима се позива на тему док трају реплике. У најмању руку, то је смешно, ви то добро знате и примећујете, али када неко не може за пар месеци да прочита Пословник и да га разуме, то је већ више проблем тих неких.

Хтео сам да прокоментаришем само пар ствари, а ви, господине председавајући, водите рачуна, молим вас, прецизно, да ли ћу да дам основ за реплику спомињањем имена или било које странке. Водите рачуна прецизно, јер сам сигуран да ће онај који је ову реплику изазвао да тражи реч поново. Ако не буде имао основа, сигурно ће да се жали на сва уста како је нешто страшно прогоњен и како су му нека права ускраћена. Зато вас молим за вашу пажњу, господине председавајући.

Што се тиче Српске напредне странке и партијског запошљавања, поменули смо то већ данас али није лоше подсетити се, у најмању руку је комично да било какав коментар у том смеру долази од оних који су директно са партијског прешли на породично запошљавање, који су директно злоупотребљавали могућност да одреде ко ће бити сарадник одређених предузећа и давали те послове свом брачном другу. То је пример пар екселанс, од тога горег нема.

Што се тиче приче о буџету, ви бисте, господине председавајући, или неко од народних посланика можда могли да препознате чије су ово речи, а ви пратите да ли сам било чије име изговорио. На тему субвенција, 2013. година, он објашњава да ова мера постоји и у другим државама и да је јасно да мора постојати нешто због чега ће се улагачи определити баш за Србију, па су субвенције потребне. Шта мислите ко би то могао бити? Да није можда баш онај који данас о тим субвенцијама говори све супротно? Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар Зорана Михајловић.

(Саша Радуловић: Реплика.)

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прво, овако, када кажете …

(Саша Радуловић: Реплика.)

Молим вас, немојте само да побегнете, јер бих хтела да вам одговорим на све оно што сте тражили…

(Саша Радуловић: Нећу нигде да побегнем. Реплика, председавајући.)

Значи, молим вас да се задржите…

(Саша Радуловић: Реплика.)

… Да замолимо господина Радуловића да остане овде. Молим вас, останите да вам објаснимо пошто то не знате, јер ово нису стечајни управници, него професионални управници. То је разлика.

(Саша Радуловић: Реплика.)

Молим вас, господине Радуловићу, останите у сали да вам објасним.

(Саша Радуловић: Реплика.)

Зашто нећете да останете у сали?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: „Председник Владе и чланови Владе добијају реч када је затраже и на њих се не односи ограничење у погледу трајања излагања“, члан 96. став…

(Саша Радуловић: Реплика, председавајући.)

Господине Радуловићу, макар мало будите…

(Саша Радуловић: Реплика, председавајући.)

Господине Радуловићу…

(Саша Радуловић: Господине Арсићу, реплика.)

Даме и господо народни посланици, погледајте посланика Радуловића колико је неваспитан, не дозвољава ми да завршим реченицу и мисао.

(Саша Радуловић: Господине Арсићу, реплика.)

Господине Радуловићу, молим вас да прихватите да треба…

(Саша Радуловић: Господине Арсићу, реплика.)

Реч има министар Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала.

(Саша Радуловић: Страх од реплике.)

А да ме пустите, господине Радуловићу, да вам одговорим на питање?

(Саша Радуловић: Ја имам право да говорим.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: У складу са чланом 109. Пословника Народне скупштине, народном посланику Радуловићу изричем опомену. Став 1. алинеја... прва, друга, трећа... четврта алинеја.

(Саша Радуловић: Срам вас било!)

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Не желим да се мешам, али заиста није у реду да ви кажете било коме овде – срам вас било. Дозволите да вам барем одговорим на много речи које сте изговорили о овом закону, не због вас него пре свега због грађана Србије, јер не бих волела ниједног тренутка да помисле да је све у хаосу, како ви кажете, да је све згурано итд.

Оно што је јако важно јесте да сте помешали појмове. Дакле, стечајни управник није исто што и професионални управник у зградама. А ви професионалне управнике посматрате као стечајне управнике. Значи, овде није у питању никакав бизнис, нико неће зарадити стотине милиона

динара, као што сте ви као стечајни управник; овде су професионални управници који треба да нам помогну да нам зграде буду уређене.

Помешали сте у још једној ствари. Професионални управници, истина је, полажу испит, као што треба да полажу и стечајни управници, али мало озбиљнији испит од оног једног који сте ви положили у једном дану и постали стечајни управник. Дакле, то је велика разлика, па бих молила да још једном погледате закон, па да онда коментаришете. Нема овде никаквих вила, зграда, Дипоса, ничега у овом закону. Није било ни у чл. 152, 153. и 154. Односило се на породице погинулих полицајаца и рањених полицајаца у ратним дејствима…

(Саша Радуловић: Како можете толико да лажете?)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Укључио сам вам микрофон, господине Радуловићу, да сви грађани у Србији чују како министру добацујете да лаже. Због тога сам вам укључио микрофон, да сви грађани чују како добацујете, како сте неваспитани и некоректни.

Наставите, госпођо министар.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: За ово што сам рекла постоје докази. Као што постоје докази везани за посао стечајног управника. Али, све оно што ће бити уређено овим законом, понављам још једном, није стечајни управник, него професионални управник. Потпуна разлика у односу на оно што сте ви радили. Богами, оно што сте радили налази се очито на суду, што нисам ни знала, и то је стварно страшно.

Друго, говорите о партократији, кажете – зашто Привредна комора Србије, парадржавна институција. Привредна комора Србије је једна озбиљна институција. Ми смо усвојили и закон који омогућава да Привредна комора Србије заједно са привредницима ствара амбијент да се ради. Нормално је, ваљда, да се управо ту одрже обуке. Све оно што ви нисте прошли као стечајни управник, ови професионални овде, за зграде, мораће да прођу и да добију лиценце да би уопште могли да раде овакав посао.

Говорите такође, у вашем закону, да је то наравно потпуно неприхватљиво за вас... То је ваша ствар, имате пуно право да не гласате или да будете против, али не можете да говорите да ће овај закон довести до хаоса међу грађанима Србије. Због тога је моја обавеза да кажем да оно што сте рекли није тачно и да вас замолим да бар погледате закон пошто у односу на све што сте рекли рекла бих да ви заиста закон нисте ни читали.

Када говоримо о заштићеним станарима, да, посао је требало да се заврши до 2000. године. Неке владе га нису завршиле. Ми ћемо, као што све завршавамо, завршити и овај посао који се тиче односа између заштићених станара и власника станова. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: У складу са чланом 112. Пословника, одређујем паузу у трајању од десет минута.

(После паузе – 17.45)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Настављамо даље са радом. Реч има народни посланик Марко Атлагић. Изволите.

(Саша Радуловић: Реплика.)

Опомињем народног посланика Сашу Радуловића да институт члана 112. јесте да се седница врати у нормалне токове. То је требало да научи, посланик је већ девет месеци.

Реч има народни посланик Марко Атлагић. Изволите.

МАРКО АТЛАГИЋ: Поштовани потпредседниче Народне скупштине Републике Србије господине Арсићу, поштовани народни посланици, поштована министарко са сарадницима, драго ми је што вас и у овом мандату врло често виђамо у овом високом дому, заједно са вашим сарадницима, што говори о вашем преданом раду. Како вашем, тако и вашег министарства и Владе у целини. Моја маленкост неће говорити о сету ових закона јер сте то боље учинили ви у уводном делу, боље него ја, и наш представник посланичке групе колегиница Катарина Ракић.

Дозволите само да кажем неколико реченица о Закону о комуналним делатностима. Овај закон, као и многи други, има своје упориште у експозеу председника Владе Републике Србије господина Александра Вучића, који је презентовао нама народним посланицима а и грађанима Републике Србије приликом избора Влада Републике Србије 9. августа господње 2016. године.

И, да не заборавимо, дајем на знање вама, господо народни посланици, а и грађанима Србије, да је експозе председника Владе Републике Србије Александра Вучића најтранспарентнији, најконкретнији, највећи (260 страна) и најбољи од свих претходних (73) експозеа председника влада Републике Србије, почевши од првог експозеа председника Владе модерне Србије Проте Матеје Ненадовића 1805. године до данас. Уједно вас обавештавам, даме и господо, да је експозе председника Владе господина Александра Вучића цитиран у једном међународном часопису који се налази на *SCImago* листи. То је први пут у модерној историји Србије да је један експозе председника Владе цитиран у једном престижном међународном часопису.

На страници 56 експозеа пише, цитирам: „У прецизној расподели надлежности између Републике и локала, која мора да се поједностави и изоштри успостављањем чврстих граница дозвољеног понашања...“, завршен цитат. То се односи, поред осталог, и на овај закон о комуналној делатности. Ви који сте га прочитали врло добро знате да је разграничена надлежност између локала и Републике.

Господо народни посланици, тако то ради наш председник Владе, по систему ретко виђеном у новијој политичкој култури Србије. Ја вам саопштавам тај систем, а ви га проверите сваки пут када узимам реч. Тај систем је: написано, изречено, остварено. Написано, како видите, на страници 86 експозеа, изречено 9. августа господње 2016. године у овом

високом дому Народне скупштине Републике Србије и остварено, ево господо, вама на клупама данас ти закони заиста стоје.

Господо народни посланици, овај предлог закона је веома важан за даљи економски, привредни и укупни друштвени напредак нашег друштва. Зато је његово усаглашавање са неким одредбама законодавства ЕУ изузетно важно. Он има изузетну важност између осталог и због тога што се Влада Републике Србије одлучила, и већина грађана Републике Србије и посланика у овом високом дому за модернизацију Републике Србије. Ови закони данас чине саставни део модернизације Републике Србије.

Нећу много о њему говорити, али ћу покушати одговорити неким народним посланицима који су данас изнели одређене примедбе. Једна од примедаба јесте била од једног народног посланика који је председник једне минорне политичке групе, а познат је по томе што је силазио кроз оџак у овај високи дом и из поткровља овог високог дома претио Републичкој изборној комисији. Пошто је читаво јутро и дан, како видите, заговарао економски национализам, велики, као, Србенда, познат је по томе што се 2004. године за време погрома на Косову и Метохији сакрио у једну библиотеку и као миш између књига тако дочекао тај погром.

Грађани ме питају зашто увек прича неистине, као што сте видели данас, зашто лупета, кажу. Пошто је професор српског језика и књижевности, ја сам им одговорио да је измислио осми падеж – лупетив.

Поштоване даме и господо, дозволите да кажем на примедбу пошто је рекао да није био на јавној расправи. Иако је госпођа министарка то оповргла, дозволите само да неколико субјеката кажем, да наведем ко је све расправљао о овом закону. Поред осталих, представници ресорних министарстава, и то четири министарства. Пошто је примедбу изнео председник једне минорне политичке групе, верујем да је прочитао овај закон, или се прави да није прочитао, не знам о чему се ради. Даље, представници локалних самоуправа, представници синдиката запослених у комуналним делатностима, Привредна комора Србије, Стална конференција градова и општина и републичка комунална инспекција, која је изузетну улогу одиграла поводом концепције овог закона.

Немојте се чудити, госпођо министарка, што су неки представници политичких странака у овом високом дому вас и председавајућег извређали. То долази од једног бившег премијера, нажалост и министра, који је познат само по две ствари грађанима Србије: у првом реду због тога што је узео незаконито из буџета Републике Србије 530.000 евра за субвенције, само зато што је калемио винову лозу на траву и, друго, што је вакцинисао кокошке у селу Пуковац и правио вакцину од јогурта и воде. Кокошке су угинуле, он је узео паре и побегао. Дозволите да кажем да је познат и по винограду у месту Чоки и винарији које никада није било.

Изнели су још једну примедбу – да се наша странка, Српска напредна странка, користила комуналним предузећима и да смо своје кадрове користили и, малтене, нечасне радње радили.

Цитираћу извештај ревизорске комисије овде у Београду. Представници бившег режима су у тзв. ђубретарској мафији у Београду за време свог владања оштетили буџет за 319 милиона динара и осуђени први пут на 73 године, поново поништили, други пут 73, чини ми се да још није процес завршен. На крају, уништили су нашу прошлост, будућност наше деце, а нас криве. Нашу садашњост. А да су остали на власти само годину дана, пошто је 78 дана остало до банкрота, уништили би и наше корене. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Срђан Ного, по Пословнику.

СРЂАН НОГО: Поштовани председавајући, члан 104. који даје право на реплику када се помене посланичка група, члан 106. који каже да говорник може да говори само о тачки дневног реда о којој се води претрес и члан 107. који се тиче достојанства Народне скупштине и прописује каквим би тоном и језиком колеге требало да се обраћају једни другима. Ви сте пропустили да опоменете уваженог претходног говорника да мало поведе рачуна о Пословнику када дискутује о својим темама.

Међутим, хтео бих и да му се захвалим овом приликом, јер заиста је задовољство слушати господина Атлагића како говори. Позивам Српску напредну странку да што чешће даје реч народном посланику Атлагићу, јер опозиција од тога може да има само користи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не разумем ваше рекламирање Пословника. Колега Атлагић је говорио у претходном мандату па смо добили више гласова.

Реч има народни посланик Миљан Дамјановић. Изволите.

МИЉАН ДАМЈАНОВИЋ: Што се тиче закона о становању и одржавању, члан 60, заиста је криминално што није дозвољено да се предлажу амандмани, из следећег разлога. Став 4. каже: „Уколико лица из ст. 2. и 3. овог члана не организују одржавање у складу са овим законом, надлежни орган јединице локалне самоуправе повериће посао одржавања зграде организацији...“ итд. Када говоримо о јединици локалне самоуправе, по Закону о главном граду јединица локалне самоуправе је град Београд и у читавом овог закону, ако се не варам, општина се само јавља у члану 131. Овде се поставља питање да ли ће се ово о чему сте говорили данас, о чему се води расправа, опет све свести само на град Београд. Јер, као што знамо, у претходном периоду је сваке године, како се режим мењао, све више ингеренција град преузимао од општина. Тренутно имамо ситуацију да општине имају ингеренције као некада месне заједнице, а месне заједнице постоје само на папиру.

Члан 61. каже: „Јединица локалне самоуправе може донети одлуку којом предвиђа бесповратно суфинансирање активности на инвестиционом одржавању..., у ком случају јединица локалне самоуправе обезбеђује средства у буџету за учешће у пројектима финансирања ових активности и доноси одлуку којом прописује поступак доделе средстава, проценат учешћа и услове под којима јединица локалне самоуправе учествује у финансирању ових активности.“

Шта овде не ваља? Имате ситуацију, и раније, а и сада није решено овим законом... Овде је морало да се донесе, а у граду не постоји таква одлука, морала је да се донесе одређена одлука. Ако је град Београд јединица локалне самоуправе, онда не може да се дозволи градоначелнику, као што је ишао Синиша Мали и обећавао само део фасада које ће град потпуно обновити зато што је тако неко донео одлуку, заправо селективно, а да, с друге стране, други грађани морају сами да сакупе средства за одржавање својих зграда. Или, ако говоримо о томе, онда је град требало да донесе одлуку да за све зграде важи једно исто правило, а то је 30%, 40%, 50%, у зависности од тога колико има средстава у буџету града Београда, а да остало сакупе станари зграда.

Даћу вам пример да су станари и те како задовољни када им се понуде таква решења. У претходних пар година имали сте акцију, ако се не варам, „Заједно за вашу фасаду“. Општина Стари град је расписала конкурс и јавило се 166 зграда. Нажалост, они су издвојили средства само за осам, и то није добро. Свих 166 је било спремно да учествује са 70%. Али, онда је општина с једне стране направила дискриминацију, јер осам зграда је решено, а 158 других зграда није решено, у најбољој намери. Негде су учествовали са 25%, негде са 20%, негде са 35%. Али ми сада имамо ситуацију да су одузете надлежности општинама, да немају довољно финансијских средстава. И, у најбољој намери, ако су и желели да изађу у сусрет станарима свих зграда, значи 166, које су се пријавиле, они су у том моменту могли да реше само осам.

С друге стране, имамо ситуацију, цитирам, баш због фасада, градоначелника Београда Синишу Малог, каже – у току је обнова девет фасада, Синиша Мали је најавио да ће до краја године још 25 фасада бити решено у центру града, а у 2018. години биће реконструисано више од 200 фасада итд. Те фасаде везане су за улице: Трг републике према Славији, Булевар краља Александра према Правном факултету, Кнеза Милоша и Немањина улица. Поставља се питање да ли јединица локалне самоуправе, град Београд, поштује само грађане у центру Београду или је она надлежна за 17 општина колико укупно има под овом локалном самоуправом.

С друге стране, да причамо како то иде у пракси: пошто општине немају ингеренције да то саме раде, онда су оне у обавези да се обрате Градском стамбеном, па онда они њима одговоре... Узмите од свих председника општина, чланова већа, да видите како то функционише. А они

одговоре – ми немамо средстава, ако ви нађете спонзоре или средства, ви то решавајте. Тако да од тог улепшавања нема ништа, биће опет селективно, биће за оне у центру. Немојте да заборавите да је Београд и Барајево, и Сопот, и Сурчин и Вождовац, онај рурални део, као и друге општине које припадају граду Београду.

Даље, чл. 126. и 127. говоре о правима и обавезама грађевинског инспектора и његовим дужностима. Значи, ту нема ништа спорно. Шта је спорно? Спорно је да сте ви као министарка тражили да се попишу нелегални објекти. Од 700.000 нелегалних објеката, тада, последња информација која је била у јавности, било је пописано свега око 200.000 и тада је речено – жалиле су нам се све општине, јединице локалне самоуправе да имају мали број грађевинских инспектора. Надам се да се ту слажемо. Шта ћете урадити по том питању? Да ли ћете коначно почети да запошљавате младе, амбициозне људи који су завршили факултете, који су способни да раде тај део посла?

Члан 131. каже: „Против решења комуналног инспектора јединице локалне самоуправе може се изјавити жалба општинском, односно градском већу...“. Чему сада општинском већу? Какве има везе општинско веће ако говоримо о јединици локалне самоуправе? Шта може да уради члан општинског већа? Да прими, да саслуша и да некоме преда папир. Говоримо о ингеренцијама. Не можете спајати бабе и жабе, негде вам је јединица локалне самоуправе, где је у основи закона члан 60, а да онда у неком наредном члану кажете – не, може то да ради неко други.

Пошто се пуно говорило о задужбинарима и заштићеним станарима, ја ћу се само држати члана 141, о исељењу. У закону се не каже шта ако задужбинар поднесе захтев за исељење кориснику, а корисник локалне самоуправе у овом тренутку нема да додели стан. Ви сте говорили о пројекту од десет година, и сада решавамо проблем људи који је настао пре седамдесет година. Исто тако питам – што не решавате проблем који настао, на пример, од 1997. и 2000. године, када је нестало преко 700 станова на нивоу града Београда? Зна се чија је то власт била. Па затим о овим другим стварима о којима се говори.

Друго, шта је проблем? Ви кажете, јединице локалне самоуправе. Значи, ако овај из Кнез Михаилове треба да врати стан од 76 квадрата, јединица локалне самоуправе је и Барајево, онда му понуде 76 квадрата у Барајеву, Падинској Скели или Крњачи, не знам већ где. То нисте регулисали законом.

Још једна круцијална ствар, у закону пише – до 86 квадрата. Заиста не знам, мислим да има око две-три хиљаде тих станара и станова који су остали, не знам тачну бројку, али шта уколико и да ли има неко ко има више од 86 квадрата? Зашто онда одређивати да морају по тржишној вредности више од 86 квадрата? Нису они насилно узели, то је неко давно

њима доделио. И сами сте рекли, у закону каже, кад говоримо, пре 60-70 година.

Оно што је заиста апсурдно, што сте убацили у закон, само делимично за управника, али је било доста речи, члан 53, ст. 2. и 3. Став 2. каже – надлежност професионалног управника је да прима пријаве кварова или других проблема (непоштовање кућног реда, бука и други штетни утицаји у згради) сваким даном у недељи у периоду од 00 до 24 часа. Онда каже став 3 – на основу примљене пријаве из тачке 2) овог става обавештава надлежни орган о проблему, односно захтева предузимање одговарајућих мера од надлежног органа.

Хајдемо сада опет практично, шта ако у једној згради има само један који је ментално заостао или има неки намерно проблем са комшијом и зове га у два-три ујутру, бука, шта год? Значи, то је заиста смешно да се у закон стави да неко ради од 00 до 24 часа. Ви можете махати рукама, али то је заиста смешно. Онда кажете да истог момента он треба да обавести надлежни орган. Да ли ће у три ујутру управник обавестити град Београд о проблему да је црклa сијалица у згради? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Ђорђе Милићевић): Захваљујем. Реч има министарка др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала на коментарима, али нисте поднели ниједан амандман. Ако имате толико дилема и предлога, жао ми је што то онда нисте урадили, да размотримо те амандмане. На овај закон о становању нисте поднели ниједан амандман. Можда сте на друге законе, ја причам о овом.

Хајде да кренемо од заштићених станара. Разумем да ви посматрате ту сад само једну страну, а то су заштићени станари, али обавеза државе и Владе јесте да посматра и једну и другу страну, и власнике станова и заштићене станаре. Сви се слажемо, десило се некада, али сада је могућност и начин да то једном заувек решимо. Дакле, дали смо рок од десет година, дали смо могућност да се нађе адекватан стан. Тачно су прописани критеријуми за тако нешто и то пише у члану 90, да сад не читам који су то критеријуми. То свакако неће значити, на конкретном примеру, како ви кажете, да ће неко из центра, рецимо са Теразија, да оде у Овчу, или како сте већ рекли. Свакако ће се водити рачуна о томе, али то такође не значи да ће добити стан у самом центру на Теразијама.

Дакле, постоје неки критеријуми који ће условити то како ће локална самоуправа, у овом случају град Београд, који има највише таквих заштићених станара (укупно их је 1.490, а Београд их има нпр. 1.100)... Значи, град Београд ће направити програм, дужан је да направи план и програм, да се то лепо усвоји на Скупштини града и да крене полако да решава та питања.

Друго, када овде помињете то да ли је јединица локалне самоуправе град Београд, прво, ви знате да јединица локалне самоуправе

јесте и општина и град итд. Када говоримо конкретно о граду Београду, град Београд је то уредио својим статутом. Наравно да он може да повери неке делатности општинама, али је град Београд тај који ће, ево на примеру принудне управе, бити тај који ће, ако не повери тај посао, свакако јединицама типа Вождовац, Стари град итд. евентуално доделити принудне управнике уколико за тим буде постојала потреба.

Значи, ствар је града и статута како ће да уреди своје односе. То може нама да се свиђа или не свиђа, али онда морате да будете део Скупштине града и да утичете на неку другачију врсту одлуке. Скупштина града Београда је доносећи статут сматрала да ово ради на најбољи могући начин јер ће тако једноставно да реши озбиљне и горуће проблеме који свакако постоје у граду, а који се полако, из дана у дан решавају.

Једна главна порука из свега јесте да нико неће остати без стана, односно без крова над главом. Мислим да је важно да се то каже још једанпут, просто да неко не би мислио да ће заштићени станари остати без станова, да власници станова неће добити своје станове или да ће неко кроз деловање управника итд. имати, што смо имали преподне у расправи, принудне извршитеље. Значи, тога нема. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По Пословнику реч има народна посланица Наташа Јовановић. Изволите.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Господине председавајући, јављам се по члану 107. Пословника, а може и по члану 27, јер ви сте упознати, господине потпредседниче, а поред вас је и заменик секретара, да једноставно није истина ово што говори госпођа Михајловић.

(Александар Мартиновић: То је већ било.)

Господине Мартиновићу, будите само мало стрпљиви и чућете о чему се ради, пошто сте и ви учесник ове завере, ако тако могу да је назовем. Подсетићу вас да то тако раније није било, али ви сте се сада извештили у тим скупштинским и пословничким манипулацијама, што мислим да је крајње некоректно и није добро, једног дана ће то да вам се обије о главу.

Наиме, госпођо Михајловић, ради се о томе да смо ми поднели 29 амандмана на закон о становању јер имамо велике примедбе; господин Дамјановић је говорио о некима. Немате их зато што је скупштинска већина одлучила 4. децембра да ваш захтев, захтев Владе Републике Србије да се закон нађе по хитном поступку, не буде изгласан по хитном поступку. Ми смо, у покушају да то урадимо, јер нисмо били о томе обавештени... Раније је, а тога се врло добро сећа господин Мартиновић, Скупштина, односно посланичка група увек добијала у писаној форми да Народна скупштина није прихватила владин захтев да се неки закон нађе по хитном поступку, што сте ви сада престали да радите, него ето... Као што сада не знамо до

када се ради, ни како, ни шта, ни када ће да буде Колегијум Народне скупштине, који ће се закони наћи на дневном реду.

Тако се десило, госпођо Михајловић, а велике замерке имамо. Госпођа Радета, посланик Српске радикалне странке, која је један од, ја бих слободно рекла, бољих правника када је у питању ова област, урадила је, као и ми други посланици, многобројне амандмане. Ето, то је разлог због чега се нису нашли у скупштинској процедури.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Јовановић.

Сматрам да нисам у овом тренутку прекршио члан Пословника на који сте указали.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника? (Не.)

Право на реплику, народни посланик Миљан Дамјановић. Изволите.

МИЉАН ДАМЈАНОВИЋ: Хвала, председавајући. Министре, нисте одговорили на две-три кључне ствари. Хајдмо да поновимо, прво, ниједног тренутка нити сам било кога бранио, ни једну ни другу страну, него сам говорио о мањкавости, шта ако, и да ли град Београд, пошто говоримо о 1.100 таквих случајева, за десет година има стратегију да направи станове и зграде које ће моћи да тим људима омогући сутра да изврше откуп?

Друга ствар, говорио сам о грађевинским инспекторима. Нисте ми одговорили, врло је битно. Нон-стоп говоримо о томе да имамо пуно младих који одлазе, факултетски образованих, који су спремни да гризу. А и те како добро знате да су и те како потребни за ове послове јер не могу да постигну, врло их је мало.

С треће стране, говорили смо о општинама и граду, конкретно питање сам вам поставио за фасаде. Да ли то значи да ћемо имати, ако градоначелник самостално донесе одлуку, јер овај то закон омогућује, да ли је тако или није, да иде Београдом и каже – ових 200 фасада ми решавамо, ви не плаћате ништа, а за остале ћемо видети како се будемо договарали. Зато што негде имамо случај да грађани, станари нису дали ни 1% за поправку својих фасада, а с друге стране имамо да су давали 30–35%. То је угњетавање оних који поштују закон ове земље и који желе да помогну. Значи, апсолутна дискриминација људи који плаћају.

Пошто сте ресорни министар, када говоримо о дискриминацији, то је као када нон-стоп захтевате да се сруши објекат у Сурчину на Лединама, а, с друге стране, викендице Томислава Николића, апсолутно, сва јавност је упозната, не желите да срушите. Воде се на његове синове: једна се води на Бранислава, на три је парцеле, а друга на млађег сина, на једној парцели.

Разумем да је господин Стојмировић добро обликовао Томислава Николића можда у овом научном делу, али нисам знао да…

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Дамјановићу. Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Заиста не знам зашто би био проблем да и локалне самоуправе, градови и држава помогну у сређивању фасада. Мислим да то сви можемо да поздравимо и подржимо, је л' тако.

Овај закон... Нико ништа не ради својевољно, постоје одређене... Ви сте поменули једну општину и јавни позив и велики број стамбених јединица, практично, представника који су се јавили да се фасада уреди. Оно што је била суштина у томе, пошто сам тражила информацију, видећемо до детаља, јесте да се гледало шта је најургентније или најхитније. Баш зато, у односу сада, рецимо, на усвајање оваквог једног закона, ми ћемо имати ситуацију да хитним радовима мора да се бави јединица локалне самоуправе, односно град, а они подразумевају оне фасаде где заиста постоје озбиљни проблеми.

Када говорите о грађевинским инспекторима, ми имамо забрану запошљавања, то је тачно, али постоје заиста градови у Србији који имају једног, а имали смо чак два града која нису имала ниједног грађевинског инспектора. То смо у међувремену решили. Моје мишљење је да треба да их буде више, потпуно сам сагласна. Као што смо Законом о озакоњењу омогућили да се на спровођењу закона запосле људи на одређено време са Националне службе за запошљавање, дакле, ни на један други начин, тако верујем да у наредном периоду, ако хоћемо стварно да имплементирамо све законе и да имамо резултате закона, морамо да имамо много више људи у инспекцијама, па и грађевинској инспекцији.

Када помињете објекат на Лединама – то је било ваше посланичко питање и добили сте одговор од Министарства, али само ради јавности да се зна, пошто ту има доста лицемерја, можда чак, да се не нељутите, и ваше политичке партије – Закон о озакоњењу је пре свега направљен управо да помогне људима који су долазили из других крајева тадашње Југославије у тренуцима који јесу били јако тешки и настањивали се у одређеним деловима наше земље, у околини Београда, да им помогне да могу да озаконе своје објекте, своје куће које су градили, због тога што они другог дома немају. Али објекат који ви помињете, тај за који је грађевински инспектор с Новог Београда дао решење о рушењу, јесте објекат који је почео да се гради након доношења Закона, значи након новембра 2015. године.

Само да направимо разлику, да не стављамо неке ствари у исти кош, пошто се по разним изјавама појављује како Министарство хоће, под знацима навода, да не звучи ружно ово што ћу рећи, јадним људима који су дошли да руши објекте. Не, напротив, ми њима хоћемо да озаконимо објекте, али они који су градили после новембра 2015. године не могу да озаконе своје објекте након доношења Закона о озакоњењу. Само мало објашњење, везано за вашу реченицу о Лединама.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Колега Стојмировићу, ви јесте поменути у излагању колеге Дамјановића и имате основа за реплику. Изволите.

ЉУБИША СТОЈМИРОВИЋ: Поштоване колегинице и колеге, не могу да разумем младог колегу Миљана Дамјановића, за кога сам и ја сматрао да је збиља један млади човек који ће се доказати у свом послу, да нема никаквих других проблема у животу осим Томислава Николића као мог студента. Ако је Српској радикалној странци, радикалима и младом колеги Миљану највећа мука то што Томислав Николић више није њихов председник, заменик председника, претпостављам да у Председништву постоји нека за притужбе, жалбе, јадиковке итд., па нека оду тамо да се жале.

Томислав Николић јесте полагао код мене испит и својим знањем показао је да заслужује оцену коју је добио. Томислав Николић је био коаутор са мном на једном раду и ја то не кријем, и то је у реду. Али, Српска радикална странка је Томислава Николића промовисала на сајму књига. Он је аутор двадесетак књига, научних дела, како они овде кажу, које је пласирала Српска радикална странка, где је рецензент био уважени колега Шешељ.

(Наташа Сп. Јовановић: Прочитајте како се зову књиге.)

Како да не, све за вас: „Агресија се наставља“, „И Бијељина је Србија“, „Достојанство и Косово“ итд. Има их много, да не читам све.

(Наташа Сп. Јовановић: И задња „Шешеља за председника“.)

Не, та није задња, та је прва, претпостављам, за вас. Та је прва за вас.

Ако сте већ припремали Томислава Николића, с обзиром на оволико књига, за кандидата за Нобелову награду, ја вам желим да то успете, али немојте да се хватате стално за то што је човек полагао код мене испит и положио испит. Па много вас из Српске радикалне странке је полагало код мене, и положило; нема проблема никаквих, јер ви сте својим знањем показали да сте заслужили те оцене.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Колега Дамјановићу, дао сам вам малочас додатна два минута, имали сте прилике да појасните и да додатно поставите питања.

Сада ћу искористити своје право из члана 104. став 3. и наставити даље са радом с обзиром на то да смо се превише удаљили од онога што јесте тачка дневног реда.

Дајем реч следећем говорнику, реч има народни посланик Марко Гавриловић.

МАРКО ГАВРИЛОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо посланици, поштована министарко и гости, ако се осврнемо на период од 2000. до 2012. године, чега можемо да се присетимо? Можемо да се присетимо лошег стања у привреди, велике незапослености – до 25%,

лоших приватизација и још многих других проблема у овој земљи, које не бих сада да помињем и да отварам неке друге реплике. Не смемо то никада да заборавимо и морамо увек да се сећамо тога што се десило у том периоду да бисмо спречили да се то поново догоди.

У том периоду, када сте покушавали да одете на неки пут из ове земље, авионом нисте могли јер се летело на две-три чартер дестинације до Црне Горе и до неких околних главних градова бивших република старе Југославије. Ако сте хтели негде да одете железницом, воз би се покварио негде успут. На крају, остало вам је да кренете колима, али успут бисте ударили у неку ударну рупу, дошло би до неког дефекта и ту би се завршило ваше путовање. Е, то је била Србија у периоду од 2000. до 2012. године. То никад не смемо да заборавимо и морамо да спречимо да се понови.

Када је народ указао поверење Српској напредној странци и Александру Вучићу и када је Александар Вучић довео стратешког партнера „Ер Србије“, „Етихад“, шта смо добили? Добили смо да „Ер Србија“ има нову флоту „Ербасових“ авиона, да данас годишње има пет милиона путника, да се путује према 57 дестинација у свету, да имамо директан лет за Њујорк и да ће се ускоро лет према Кини договорити и, надам се, бити реализован.

Какво је пре 2012. године било стање у држави, такво је било и на аеродрому. Данас је потпуно друга ситуација. Аеродром „Никола Тесла“ се сада убраја у аеродроме који су лидери у региону. Већина транзитног саобраћаја, робног, прелази преко нашег аеродрома, а и путничког. Такође, имамо нове терминале урађене, који могу да приме и највеће авионе. Даље улагање у овај аеродром омогућиће овај нови закон. Што се тиче аеродрома, можемо да кажемо да ће овај закон допринети да се улагања остваре на аеродрому у Нишу, а и на овом аеродрому на Златибору.

Енергију коју је Александар Вучић, са Владом, уложио у ваздушни саобраћај, такође је уложио у друмски саобраћај и друмску инфраструктуру, где је имао велику помоћ министарке. Улагањем у инфраструктуру завршили смо коридоре према Бугарској и завршићемо коридор према Румунији, према Грчкој, и Коридор 11 према западном делу Србије.

Тиме ћемо Србију уврстити међу најпожељније земље у региону за улагање и привући инвеститоре, који су у протеклом периоду отворили велики број фирми и запослили у Србији 120.000 радника. Самом количином радних места повећаће се стандард у Републици, повећаће се потрошња, доћи ће до раста у привреди, до протока робе, а повећаће се и стандард грађана. Улагањем у инфраструктуру ваздушног саобраћаја и друмског саобраћаја нови инвеститори ће доћи, постојећи ће отворити нове погоне, а до 2020. године се планира запошљавање до 200.000 радника.

Влада, на челу са Александром Вучићем, има визију да Србија постане модерна и напредна земља и да до 2022. или 2023. године будемо пуноправни члан у европској заједници. Надам се да ће народ, као што је указао поверење и дао скоро два милиона гласова ове године, то учинити на наредним изборима и омогућити Србији и Александру Вучићу и Влади да све ово што је зацртала у овом периоду испуни и да још више од тога у наредном периоду учини и испуни. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Господине Алексићу, ви сте по редоследу пријављених народних посланика, присутни сте у сали, моја је обавеза да вас прочитам, имате само једну секунду.

Хвала вама.

Реч има народни посланик Иван Манојловић. Изволите.

Молим вас, реч има посланик Иван Манојловић.

ИВАН МАНОЈЛОВИЋ: Поштовани господине председавајући, уважена госпођо министарко са сарадницима, даме и господо народни посланици, ево, данас је пред нама овде неколико закона, нећу рећи важних, јер за нас у Српској напредној странци не постоје закони важни или они мање важни, али добрих предлога закона, тј. предлога закона о изменама и допунама закона.

Предлог закона који се односи на комуналне делатности јесте нешто на шта ћу се ја овом приликом осврнути, а представља заиста један логични наставак важећег закона до овог тренутка, који је, признаћемо сви, био прилично штур. Нови закон разрађује детаље, прецизира међусобне односе, права и обавезе свих учесника у вршењу комуналних делатности.

Данас смо, ето, у току расправе чули потребу појединих представника опозиције да онда када их ми подсетимо на неки њихов минули рад крену да се одричу једни других, али у истом тренутку и да их бране. Тачно је да су неки од њих први пут у овом парламенту, али морају да знају да то што су променили одело и сели у ове клупе не може да их оправда за оно што су радили на локалном нивоу.

Такође, подсетићу на речи Теодора Хојса, који је рекао: „Ко говори истину, тај има право да буде заборaван.“ Судећи по томе, опозиција овде и те како нема права да буде заборавна, па ћу, не због њих већ због грађана Србије, подсетити само на неке ствари тј. на неке чињенице које су се дешавале на локалном нивоу у Трстенику, а које се и те како односе на овај Закон о комуналним делатностима.

Ево само примера како је ЈКСП „Комстан“ из Трстеника, а под слоганом „стручност изнад политике“, радило у периоду до доласка Српске напредне странке на власт. Године 2008. ондашња власт поставила је директора, који је врло брзо након почетка мандата тј. након постављења ухапшен, и то због злоупотреба службеног положаја тј. због малверзација приликом чишћења акумулационог језера на извору Звездан.

(Председавајући: Колега Манојловићу, надокнадићу вам време, али вас молим да се вратите на дневни ред, на оно што је тема дневног реда.)

Ово је везано за комунално предузеће, желео бих само да повежем како је то текло у протеклом периоду.

(Председавајући: Молим вас да се држите дневног реда.)

Заиста, ја сам све време у теми.

Двадесет милиона динара је ово јавно комунално предузеће тада потрошило. Том приликом нестало је девет хиљада метара кубних песка. Тада та иста бивша власт запошљава другог директора, који након одређеног времена такође бива ухапшен јер је, замислите, негде изгубио камион смећар; такође, због јавне набавке, тј. због избегавања расписивања тендера и јавне набавке за набавку камиона. Онда та иста бивша власт у Јавно комунално предузеће уводи трећег директора, који је „Комстану“ оставио дуг од четрдесет милиона динара и пуне фиоке непрокњижених рачуна.

Једино што је било заиста редовно у том јавном комуналном предузећу за време те бивше власти биле су рестрикције воде, које су наравно, као и све остало, решене када је Српска напредна странка дошла на власт, тј. када је преузела тај ресурс за комуналне делатности. Такође, враћени су данас сви дугови према Дирекцији за воде, сви порези и доприноси, као и исплата на основу тужби радника. Данас се раде пројекти попут магистралног цевовода који ће воду одвести у село Почековину које се такође налази у општини Трстеник.

Желео сам да кажем да је управо због оваквих случајева али и због изузетног значаја комуналних делатности за живот грађана Србије јасно да је затечене проблеме потребно што хитније решавати, али на добро осмишљен, целовит начин, на дугорочно одрживим основама, што сматрам да овај предлог закона о изменама и допунама Закона и предвиђа. Хвала пуно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Повреда Пословника, је л' тако? Народна посланица Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Да ли сте заиста, господине Милићевићу, зачуђени што хоћу да вам укажем на то да сте повредили Пословник?

Члан 98. јасно прописује којим редоследом народни посланици говоре. Претходни говорник се на списковима које смо добили и скинули са е-парламента, у загради, тамо где пише на који начин се одређујемо према законима, налази на броју 81 као неопредељен. Овде се сада нама обраћа уместо народног посланика који се изјаснио да подржава закон. Молим вас да објасните како то народни посланици у току расправе могу да мењају не редослед него опредељење и начин на који ће се определити према предлогу закона, и да нам кажете да ли је то и нама дозвољено. Ја знам да

ми евентуално, ако се умилостивите, можемо међусобно да се заменимо, и то некада можемо а некад не можемо, а овде видимо да посланици Српске напредне странке могу да мењају чак и опредељење у току седнице. Ако је то истина и неко може од неопредељеног да пређе у то да подржава закон и да се као такав појави на списку који је одштампан неколико сати раније, онда нам реците па да и ми то радимо.

Видим да СНС има намеру да одређени посланици увек говоре после одређених посланика. Очигледно је претходни говорник имао намеру да говори нешто о Трстенику. Није баш био нарочито успешан па не можемо да схватимо шта је желео да каже, али не може то да ради кршећи Пословник.

Молим да укажете колегама из Српске напредне странке да то раде мало пажљивије. Нека мало поразмисле, нека виде како иде та пријава за реч, нека виде како се ми пријављујемо, па нек онда у складу са тим планирају како ће пријавити своје говорнике. Ово је апсолутно у супротности са Пословником и молим вас да не дозволите убудуће да народни посланици мењају опредељење у току расправе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника?

(Александра Јерков: Желим да ми образложите.)

Образложићу вам, наравно.

(Мирослав Алексић: Реплика.)

Немате основа за реплику, али сам прво у обавези да дам образложење.

Дакле, да ли имате могућност и да ли желите да мењате своје опредељење, то је на вама, то је ваше легитимно право. Што се тиче конкретно места и редоследа пријављених посланика, знате да је то пракса и да се дешавало у оквиру посланичке групе. И вама је то било дозвољено током протеклих дана.

Дакле, овде је ствар потпуно јасна, колега Манојловић је говорио 15. по редоследу народних посланика према пријавама за реч. Као петнаести требало је да говори посланик или посланица из СНС; колеге су се у оквиру посланичког клуба СНС договориле, направиле одређене измене и колега Манојловић је говорио испред посланичког клуба СНС, што је њихово легитимно право.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди? (Да.)

Захваљујем, колегинице Јерков.

Господине Алексићу, ви сматрате да имате основа за реплику тиме што је поменут Трстеник?

(Мирослав Алексић: Пословник.)

Не можемо се играти, колега Алексићу. Рекао сам да немате основа за реплику.

(Мирослав Алексић: Морате да ми дате повреду Пословника.)

Изволите.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Захваљујем, господине председавајући. Рекламирам члан 106. Пословника: „Говорник може да говори само о тачки дневног реда о којој се води претрес.“

Дакле, претходни говорник је говорио о неком периоду од пре седам, осам, десетак година у Трстенику. Мени је занимљиво зато што је он из Крушевца, откуд он да говори о Трстенику. Зато ме не чуди оволико глупости и небулоза које је говорио.

Што се тиче изнетих ствари о Трстенику, замолио бих говорника да се боље упозна следећи пут када буде желео да говори о Трстенику, јер човек кога је оптужио да је нешто проневерио у Јавном комуналном …

(Председавајући: Разумео сам...)

... Дозволите, завршавам, немојте ме прекидати, јесте човек који сада чини локалну власт са Српском напредном странком у Трстенику. Такође, господин из Крушевца који је мене лично желео да прозове у Крушевцу је познат по… (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Указали сте на повреду Пословника. Нећу вам дозволити да кроз указану повреду Пословника реплицирате.

Да ли желите да…

(Катарина Ракић: Одузмите им време.)

Одузео бих да имају, али немају времена.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни? Захваљујем.

Колега који је малочас говорио долази из Крушевца, али он не представља у Народној скупштини само грађане Крушевца већ грађане Србије и наравно да има потпуно право да говори о свим општинама и градовима на територији Републике Србије. Његово излагање сам схватио у контексту ефеката лоших и добрих примера када је реч о Закону о комуналним делатностима и не видим да сам тиме повредио Пословник.

Реч има министарка др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала. Поштовани господине Манојловићу, хвала вам што сте се дотакли закона који је јако важан, о коме се мање говори, а то је Закон о комуналним делатностима.

Ви сте изнели одређене примере. Мислим да је пуно таквих примера на територији целе Србије, где имамо потпуно урушена комунална предузећа баш због тога што су се у неком претходном периоду председници општина понашали као неке газде тим предузећима уместо да су улагали у развој тих предузећа. Имамо ситуацију да је настао веома велики број дугова у разним комуналним предузећима, а то је толико важно за грађане сваког града, сваке општине.

Влада Републике Србије, на челу са господином Вучићем... Ми смо све те дугове због грађана Србије платили. То нису мали дугови локалних самоуправа – за воду, смеће, разноразне ствари. Али није ствар у томе што смо то платили, ми сада морамо да учинимо све да подигнемо комунална предузећа, да она заиста могу квалитетно да испуњавају своју делатност и дају квалитетне услуге. То није лак процес будући да су најмање десет година уништавана. Сетите се, између осталог, и топлана и предузећа која се баве водоводом и канализацијом, било је свега на територији Србије.

Хвала вам што сте ставили акценат на тај закон, мислим да је врло важан, али некако га је закон о становању мало поклопио. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народна посланица Маја Виденовић. Изволите.

МАЈА ВИДЕНОВИЋ: Хвала вам, господине потпредседниче. Поштујући време и поштујући важност закона, који су нажалост обједињени, говорићу неколико минута о закону о становању. Морам на почетку да кажем да сматрам да је однос…

Министарка, верујем да и ви знате, гледају нас цео дан грађани, узнемирени су, имају различите информације и важно је оно што долази из овог дома. Нажалост, током читавог дана дискусија је све само не о ономе што грађанке и грађане Србије највише мучи. Обраћамо се, причамо о свему само не о ономе како ће овај закон који уређује свакодневни живот грађана, који се буквално тиче и задире у њихова права и обавезе… Сваки закон је посвећен животу људи, али закон о становању, који уређује начин на који користимо наше заједничке просторије и наше приватне станове, однос државе према томе, јесте нешто што забрињава сваког грађанина. Нажалост, ове дискусије које су 90% посвећене премијеру Србије не препознају и ругају се забринутости грађана који нас слушају и очекују од нас решења.

Поднели смо велики број амандмана. Нису сви „брише се“, неки су веома конкретни, иако не сматрам да су амандмани „брише се“ ирелевантни, они су и више од става.

Морам да кажем да однос Владе према Скупштини, према народним посланицима опозиције није само однос према посланицима опозиције. Када ми имамо два дана да спремимо осам важних закона, то је однос према грађанима Србије, јер ми овде заступамо њих. Ми смо дужни да прегледамо све законе, да припремимо амандмане и да заступамо њихов глас, тако да то није однос према опозицији – много горе, то је однос ове владајуће странке и коалиције према грађанима Србије. Дакле, овај закон утиче на свакодневни живот грађана. Начин на који говоримо о њему је лош.

Намера, госпођо министарка, да се уведе ред у закон о становању, уопште у ову област, добра је. Немам никакве сумње да су ваше

намере добре, међутим, у тренутку када своје намере преточите у овакав предлог решења престају да буду релевантне. Решења која су предложена у овом закону су лоша. Она дубоко угрожавају неколико ствари.

Пренормиран, данас смо чули тај аргумент – апсолутно јесте. Овим законом практично уводимо неколико нових органа, пренормираност неких обавеза које су већ нормиране у неким законима. Рестриктиван је. Важније од тога, његов дух је потказивачки, да пријавимо комшију у чијем стану живи закупац, да пријавимо Пореској управи. Ми данас имамо, 2016. године, у Србији, кандидату за чланство у ЕУ, Пореску управу која има кампању – пријави комшију, пријави подстанара, зови на овај број телефона, пошаљи мејл на овај мејл и пријави да у неком стану на трећем спрату живи неко лице које није пријављено.

Дакле, задире се у приватност грађана, о томе ћу нешто више да говорим, удара се на неповредивост стана и поново се чини неправда тзв. заштићеним станарима, који су оваквим решењима све само не заштићени.

Члан 153, иако је амандмански повучен, и чл. 152. и 154, мене не спречава да о њему кажем неколико речи зато што је то поновљена намера да урадите нешто што и пре неколико година; председник је одбио да потпише закон који је овде усвојила ова већина, закон о продаји државних непокретности. Ви сте ту намеру да се повлашћеном кругу лица која живе у луксузним вилама... Она те виле откупе на 20 година, без камате. Ваше образложење врло је интересантно, зашто то повлачите. Надам се да ће се због онога што сте рекли у образложењу за породице погинулих полицајаца и војника наћи решење врло брзо у подзаконским актима или у предлогу неког другог закона.

Грађанима се уместо сигурности овим законом о становању утерује страх. Уместо одговорности, њима се утерују нове процедуре, нови трошкови, нови органи, нове компликације са бирократијом. Простори за злоупотребе у овом закону, а наши амандмани се односе углавном на то, односно 90% њих, невероватно су велики, молим вас да их детаљно погледате.

Увођењем професионалних управника и принудних управника, када локална самоуправа једној згради уводи принудну управу, практично уводимо нови политички орган који је негде испод месне заједнице, па месна заједница, па општина. Грађани данас имају проблем са остваривањем права.

Ви сте колегиници Чомић, која вас је неколико пута данас као овлашћена представница питала колико има регистрованих скупштина станара... Нисмо успели да добијемо тај одговор. Како мислите да ће се данас станари организовати, како мислите да ће данас успети између себе да се договоре да се неко од њих, комшија које познају, прихвати обавеза када овим предлогом закона уводимо невероватно више обавеза него што су имали у претходним законима?

Само неколико, власник посебног, везано за прикупљање података... Образложење које је стигло и мишљење на наше амандмане је све само не задовољавајуће, повереник за заштиту података о личности нам је на то скренуо пажњу. Не само да је управник дужан да прикупља евиденцију о томе ко живи у ком стану, него ви у овом предлогу закона обавезујете власника стана да када закључи уговор о закупу са станаром који је код њега, то мора да да управнику. Шта ће управнику ти подаци? За шта их он користи? Коме их даје на увид? Када буду полагали те курсеве, добијали лиценцу Привредне коморе, да ли они знају шта смеју, односно не смеју да раде са тим подацима? Где овде пише да они никако неће те податке поднети Пореској управи? Шта гарантује, не мени, не нама, него грађанима, да ти подаци, укључујући јединствени матични број грађана, неће завршити код Пореске управе или других?

Када говоримо – смањи порез, повећаће се кирије, о томе сам говорила, да ће људи једни друге пријављивати где станују станари, спорно је правити од управника зграда некакве порезнике аматере и њима наметати обавезу да прикупљају такве податке.

Када говоримо о неповредивости стана, у претходном нацрту који је био крајем прошле године, видим да сте изменили, ублажили те одредбе, али оне су данас, по мом дубоком уверењу, потпуно противуставне. Неповредивост стана је уставна категорија, а ви у члану 14. говорите да власник посебног дела... Ви обавезујете сваку грађанку и сваког грађанина да су дужни да пусте у свој стан, због некаквог мишљења, некаквог грађевинског инспектора. Искључиво по одлуци суда, не по одлуци и мишљењу грађевинског инспектора, може се ући у стан.

Морам да кажем неколико ствари о томе. Градски менаџер, у паузама када се не брине о фонтани која ће певати у центру Београда, каже Београђанима да ће бити обавезни да пусте некога у свој стан; између осталог, да ће брига о фасадама, лифтовима, крововима сада постати и обавеза локалне самоуправе и да ће оне имати право да наметну ту обавезу скупштини станара, односно управнику из следећих разлога: уколико фасада на згради није безбедна, уколико су делови склони паду или је једноставно ружна. Молим вас, погледала сам детаљно закон, ово не стоји у закону, па вас молим да кажете да ли градски менаџер Горан Весић не говори истину, или је ово заиста могућност – да локална самоуправа због тога што неко процени да је фасада једноставно ружна, цитирам менаџера, спроведе такву обавезу.

Дакле, када општина пропише да је одређена зграда дужна да спроведе некакве радове, ту информацију добија само управник. Управник има обавезу, врло нетранспарентну, да прикупи некакве три понуде и да изврши радове на тој згради. Након тога, он даје рачуне свим станарима, који нису упознати с тим, нису одлучивали о тој одлуци. Уколико немају да плате, њима ће се блокирати рачуни или ће им се практично ставити

хипотека и немогућност располагања станом у коме живе, која ће бити задужена за износ који су неки управник и нека локална самоуправа проценили око тога.

Неколико речи, поштујући време, да оставим и колегама, о заштићеним станарима. Ја разумем, ово није ваша одговорност, да се одмах разумемо, ово је нешто што је наслеђен проблем свих влада, вишедеценијски, једна неправда која је учињена станарима који... Не желим више ни да их зовем заштићени станари зато што су због предлога овог закона они све само не заштићени, цинично је да их тако зовемо. Они једини нису имали право, када су све грађанке и грађани имали право 1992. године, да откупе станове који су им додељени. Нису они бирали да живе у тим становима. Ова решења, нажалост, доводе их у још неправеднији положај – ем што им се повећава кирија, оставља им се неизвесност да ли ће добити квадратуру какву заслужују, отвара се једна нова неправда.

Молим вас да погледате амандмане, који су врло детаљни, који су у сарадњи са више од 10.000 људи, превасходно Београђана, који имају овај проблем, детаљи су врло конструктивни и предлажу се одређена решења да их поновите.

На крају, уместо да поједноставимо грађанима живот и да кажемо Влада Србије вам нуди, народним посланицима, на разматрање закон који ће да нам олакша живот, који ће да нам олакша свакодневне проблеме када говоримо о становању, ми нудимо грађанима нешто што им компликује живот, нешто што уводи додатну бирократију, додатне трошкове и велики простор за злоупотребе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министарка др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Мислим, потпуно је нормално, ваше је право не само да имате пуно критика него да будете потпуно против закона који је Влада Републике Србије усвојила на својој седници, и то на основу 27 позитивних мишљења, и то чак мишљења оних институција где нисмо ни имали обавезу да имамо мишљења, да будете против закона који је годину и по дана у процедури, годину и по дана се прави, да будете против закона који је прошао најмање седам јавних расправа где смо заиста слали закон на све могуће адресе управо у жељи да добијемо што више коментара. То је ваше потпуно право.

Оно због чега сада реагујем јесте да ако неко плаши грађане овим законом, онда сте то управо ви из Демократске странке јер водите кампању против закона говорећи људима да ће да им улазе приватни извршитељи у станове, да ће неко да их шпијунира, да ће неко да их потказује, како кажете, итд., што апсолутно нема никакве везе ни са једним јединим чланом овог закона. То сте радили и на неким другим законима и у неким другим ситуацијама, али овде сада конкретно говоримо о закону о становању.

Дакле, све што сте изговорили, прво, да ће заштићени станари да буду поново, како ви кажете – поново се чини неправда према заштићеним станарима... Разумем да желите да оставите утисак према заштићеним станарима, али, напротив, морам да кажем, оно што је требало да се уради давно, и до 2000. и после 2000. године, што није урађено, овај предлог закона, верујем, када буде био усвојен, сигурно ће решити.

Друго, говорите о којекаквим политичким органима. Чак и не разумем шта говорите. Овај закон, ако се прочита, чак да ставимо са вашим политичким програмом, како год то да гледате, просто је невероватно да можете да читате да унутар овог закона постоје неки политички органи и да ће принудни управници или професионални управници бити било какви политички органи. То заиста није тачно.

Такође, говорите о злоупотребама које су могуће. Помињете чланове, и, као Демократска странка, видите виле и Дипос у овом закону. Нити у овом закону има, нити је било у члановима 152, 153, 154, апсолутно нема везе, та три члана немају никакве додирне тачке са вилама и Дипосом. Дипосом управља Републичка дирекција за имовину, дакле нема никакве везе с овим законом, чак ни та три члана која сте помињали и објашњавали колико се бринете за грађане, јер, ево, неко је хтео да нешто стави у закон.

Да вас подсетим, уредба на основу које је радна група желела да стави та три члана донета је 2002. године и обновљена 2009. године. То нису године када је Српска напредна странка била на власти. Једина намера је била, подвлачим, да се реши питање породица чији су чланови погинули на ратишту или су рањени. Могу да вам доставим списак тих породица и тих људи из Министарства унутрашњих послова. Ја ћу увек да поновим, немам проблем, по десети пут – да, неспретно је написано и због тога је повучено.

Понављам још једном ради истине, нема никакве везе са Дипосовим вилама, што ви наравно знате, али је то одлично да се каже сад кад грађани гледају, да мисле како смо ми нешто желели да урадимо. Не, ми се тиме не бавимо. Понављам још једном, виле, зграде, куће и Дипос налазе се у ингеренцији Републичке дирекције за имовину и немају везе са овим законом.

Понављам још једну ствар, врло важну, везано за шпијунирање и потказивање – немојте, заиста немојте да уносите немир тамо где нема потребе, где нема ниједног разлога, где апсолутно није тачно. Заиста не знам како можете да сматрате... Да ли ви мислите да сада председник кућног савета шпијунира своје чланове у згради или их потказује? Дакле, то неће радити ни ... Евентуално, уколико станари зграде, власници станова одлуче да имају професионалног управника, што није обавеза него могућност, то неће ни он моћи да ради. Он је ту да помогне да се управља том зградом. Само то и ништа друго.

Поменули сте Шабића. Понављам још једном, 27 позитивних мишљења. Овај закон не би био на седници Владе да је повереник, господин Шабић, имао негативно мишљење. Ни овај, ни било који други закон који смо предложили. Господин Шабић је погледао закон па је дао одређене сугестије; ми смо то преправили у односу на сугестије господина Шабића, добили ново мишљење господина Шабића, које је потпуно позитивно, и постоји, може да се види, може да се стави на сајт да би се видело. Ни овај, ни било који други закон.

Када говорите нешто, у реду, неке ствари можда нисте знали, али, с друге стране, још једном подвлачим, немојте да водите кампању која плаши грађане. Разумем да сте против, то је скроз у реду, али немојте да плашите грађане зато што то није коректно. Пре свега, није политички коректно, ако ћемо тако да кажемо, а није коректно ни према грађанима Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На помињање Демократске странке, право на реплику, овлашћени представник Демократске странке народна посланица Гордана Чомић. Изволите.

(Љубиша Стојмировић: Које Демократске странке, има их осам.)

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем. Захваљујем и народном посланику Љубиши Стојимировићу на пажљивом праћењу процеса којима Демократска странка оставља неизбрисиве трагове у реакцијама људи. Наставићемо тако.

Да ли вас кампања Демократске странке плаши или не, то је ваш доживљај. Мени би било жао да вас плаши, јер мислим да нема разлога. Најмање три аргумента стоје да нема разлога. Прво, ДС је опозиција, и нема чиме опозиција да вас плаши јер бити опозиција значи не бити на позицији моћи као што је то министар, председник Владе или председник државе.

Друго, Демократска странка има став и добро би било да не приписујете Демократску странку народној посланици са којом разговарате у реплици, односно у одговору. Она се зове Маја Виденовић, има свој став, има интегритет, има право, као народна посланица, да свој став изрази.

И, треће, чак и ако се плашите Демократске странке, чак и ако, као народни посланик Љубиша Стојмировић, нисте сигурни да ли се плашите или вам се свиђа, немате права да одређујете каква ће бити кампања Демократске странке. И немате права да са позиција моћи процењујете да ли је та кампања Демократске странке добра по вас или није. Ако мислите да није добра по вас, мени је драго, то значи да је кампања добра. То је посао опозиције, да има кампање којима указује на недостатак кредибилитета оних који су на власти и на позицији моћи. Али мислим да нема никакве потребе да се у репликама позивате на

Демократску странку кад пред собом имате народну посланицу са именом и презименом.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала. Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Апсолутно се не мешам, никад се нисам мешала, нити ћу се мешати у кампање било које политичке партије осим своје, а далеко од тога да се мешам у кампању Демократске странке, али имам став. Као што посланица, ви или било ко други има став, дозволите да ја имам став. Или не смем да имам став?

Да, мој став је да плашите грађане Србије. Не мене, ја стојим овде поред закона, ја ћу да причам сваки дан о закону и свако од нас ће о томе да говори, али плашите грађане Србије причом која апсолутно не постоји и никада, ниједног тренутка није постојала, ни у преднацрту овог закона. Моје мишљење је да плашите; можда ви тиме некога храбрите, не знам, али то је мој став, да плашите. Дозволите само да кажем своје мишљење, сигурна сам да се нећете љутити на мој став.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Госпођо Чомић, изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Немам ја разлога да се љутим на став министарке, али надам се да сте и ви грађанка, тако да не знам које грађане браните од нас, који су то грађани који ће се, сматрате, наћи погођеним и препаднутим кампањом Демократске странке. Ако не утиче на вас, кога браните, и од чега, у кампањи Демократске странке која дели информације, са ставом, исто као што и ви имате став?

Ви можете да имате, наравно, и став и процену о томе шта ДС ради или не, али са позиције моћи, са позиције власти, а ДС са позиције опозиције. И, ако власт са позиције моћи каже да она брани грађане од опозиције, ми имамо много већи проблем него да ли ја имам нешто против тога да ви имате став, или немам. Наравно да немам. Али, друштво у коме се власт позива на право да брани неке грађане, а да сама не учествује у осећањима тих грађана, страха од опозиције, то друштво има проблем. Што пре то разумемо, пре ћемо разумети да је време да престане ругање владавини права, изокретање стварности и измештање улога власти и опозиције када им место и време није.

Грађани немају разлога да се плаше ниједне кампање Демократске странке. Све кампање Демократске странке од 1990. године до данашњих дана биле су кампање које су у сржи имале модернизацију, европеизацију и реформе друштва у Србији. Мени је драго што су неке странке прихватиле идеју, а богами и кампању и слогане Демократске странке, а богами и кадрове Демократске странке.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Врло кратко. Прво, информације могу да буду тачне и могу да буду лажне. Нажалост, информације које пуштате о овом закону су лажне, и ја то морам да кажем. Друго, за мене

грађани никад нису неки грађани, то су грађани и грађанке Републике Србије; веома их поштујем, јер сам ја такође грађанка Републике Србије и имам право и став да то кажем.

Када говорите о томе да је модернизација, да је све уређено, да су такве биле кампање, онда не знам зашто су нам такве фасаде и зашто нам се дешава да нам фасаде падају када је све било дивно у претходних 15 година. Није, али зато смо ту да то поправимо.

Нема разлога да говоримо оно што не стоји у закону. У закону је све врло јасно. Неке ствари које говорите заиста нису тачне, односно, да кажем, информације су лажне, које пуштате према грађанима Србије. То сам рекла.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Затварамо круг реплика. Настављамо са редоследом народних посланика према пријавама за реч.

Реч има народна посланица Ана Ћирић.

АНА ЋИРИЋ: Поштовани председавајући, поштована министарка Михајловић са сарадницима, даме и господо народни посланици, данас је пред нама сет закона. Ја ћу се због ограниченог времена ограничити само на закон о становању и одржавању зграда Републике Србије.

Ово је закон који се тиче сваког грађанина наше земље и због тога је важно да то објаснимо на практичан начин кроз примере из праксе. Овде бих се осврнула на рад градске Општине Вождовац где сам била члан већа у претходном мандату, како бих на најбољи начин објаснила који су били проблеми са којима смо се сусретали, као и која су решења која ће овај закон донети.

На територији Вождовца налази се само 35% стамбених јединица где постоје формиране скупштине станара. Сложићемо се да је то веома низак проценат и да они други станари, који се не налазе у зградама где су скупштине оформљене, заиста немају правни основ, односно теже се боре за своја права. Одговорна општинска власт Општине Вождовац уложила је велике напоре да превазиђе ове проблеме до усвајања овог закона. Због тога је заједно са „Градским стамбеним“ средила 300 улаза у зградама. Али, то се односи само на оних 35% где се налазе скупштине станара.

Овај закон је добар зато што ће сада омогућити и другим грађанима да дођу до лепших улаза, лепших фасада, лифтова који раде.

Због потребе да се грађани информишу на једном месту и због потребе регистрације стамбених заједница на једном месту, овај закон предлаже једношалтерски систем, што ће такође представницима власти општинских, односно локалних самоуправа омогућити много лакше решавање проблема грађана.

До сада је Општина Вождовац показала велику вољу у решавању проблема грађана, како кроз састанке које је одржавала са

скупштинама станара (где их је било), кроз састанке представника месних заједница са грађанима који нису били чланови скупштина станара, тако и преко одборничких група и одборника који су увек били ту за грађане Вождовца.

Овај нацрт закона омогућава да ми овде донесемо једно системско решење, да утврдимо права и обавезе станара, да утврдимо ко ће бити управници тих зграда који ће на најбољи начин заступати права тих грађана. Грађани морају да знају да овај закон не доноси никакве нове намете, да се добија адекватна услуга за новац који плаћају, као и да је овај закон подједнако добар и за државу која ће знати где улаже тај новац, као и за грађане који ће живети у лепшем окружењу.

Због до сада непрецизираних надлежности скупштина станара, доста парцела око зграда било је несређено, уколико нису биле у надлежности јавног комуналног предузећа. Због тога бих такође навела пример Општине Вождовац која је организовала службу еко-патроле, која је сређивала парцеле око зграда и на тај начин увек излазила у сусрет грађанима Вождовца.

Оно што бих посебно похвалила што се тиче овог закона јесте то што је унет систем социјалног становања. Као жена, посебно бих похвалила збрињавање жртава породичног насиља које је у овај закон сада уврштено, због чега смо заиста корак даље у поштовању људских права.

Мени је потпуно јасно зашто овај закон донекле обухвата и принудну управу која се уводи у зграде, јер омогућава да се једноставније доносе одлуке тамо где постоје проблеми. Ово су неки негативно коментарисали, а ја бих на једном практичном примеру објаснила зашто је овај начин ефикасан, упоредила бих га са скупштинским пословником који примењујемо овде. То ћу урадити на једном практичном примеру са којим смо имали прилике да се сусретнемо претходних дана.

Наиме, осврнула бих се на једну колегиницу која је пре неки дан поделила твит у коме тврди да је веома компетентна и каже како ја не умем да читам; не само то, још неке ствари, не бих се сад даље у ову тему удубљивала. У ствари, увредила сам је само из разлога што се нисам сложила са тим да буџет за социјално најугроженије треба усмерити у друге сврхе.

Као што станари некада не могу да се сложе па нам због тога и треба та принудна управа, тако нама овде треба Пословник. Ми не можемо увек сви овде да се сложимо. Неки посланици су овако, неки онако васпитани. Мој став је да се овде изнесу аргументи и да неко каже зашто жели да та средства за социјално угрожене усмери негде другде. Међутим, неко има став да, уместо да буде пристојан и културан, са својим колегама не прича као са људима, већ прича о њима и, уместо да дебатује, омаловажава, како на Твитеру тако и у овој скупштинској сали.

Да се вратим само на тему. Као што је ефикасност Пословника, тако ће и ефикасност овог закона бити спроведена у дело, како у општини Вождовац тако и у другим општинама Републике Србије.

Само бих још додала, кад смо већ код социјалних давања и теме одузимања, односно недавања најугроженијима од стране одређене опозиционе странке, коју предводи већ добро познати „краљ стечаја“, показали су недавно на седници Скупштине Општине Вождовац када су постали једина опозициона странка која није желела да да своје дневнице у корист оснивања хуманитарног фонда, тако да је грађанима Србије све јасно. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народна посланица Јасмина Николић.

ЈАСМИНА НИКОЛИЋ: Захваљујем. Уважена скупштино, поштовани представници предлагача, ја ћу говорити кратко о закону о транспорту опасне робе.

Закон о транспорту опасне робе примењује се на транспорт опасне робе у друмском, железничком и унутрашњем водном саобраћају на територији Републике Србије. Дакле, то му је подручје примене. Тако каже члан 1. Предлога закона. Реч је о копненом саобраћају, што је и логично, пошто се закон доноси да би се домаће законодавство ускладило са директивом Европског парламента и Савета о копненом транспорту опасне робе. Предлагач тако и наводи у образложењу закона на страни 58, први пасус разлога за доношење закона; ја га нећу читати да не бих трошила време, али то је лако пронаћи.

Шта ја сада постављам као питање? Зашто се у овом закону и у образложењу закона налазе одредбе, и то важне, које се тичу ваздушног саобраћаја када он није подручје примене овог закона? Ево о чему се ради: у делу 5 закона, који дефинише надзор, у члану 61. предлагач дефинише надлежност над спровођењем одредаба овог закона и прописа донетих на основу овог закона и каже у ставу 6. на 48. страни да ће „надзор над транспортом опасне робе у ваздушном саобраћају вршити организација надлежна за цивилно ваздухопловство“. Исто каже и за инспекцијски надзор у члану 62 – да ће инспекцијски надзор над транспортом опасне робе у ваздушном саобраћају вршити организација надлежна за цивилно ваздухопловство.

Ваздушни саобраћај се недоследно помиње и у образложењу на истој страни на којој се као подручје примене овог закона дефинише копнени саобраћај, дакле, друмски, железнички и унутрашњи водни путеви, да би тек у петом пасусу, дакле свега четири пасуса касније, предлагач проширио подручје примене и укључио и ваздушни саобраћај. Рекла бих да је ово остало из неке претходне верзије нацрта закона, која је укључивала и ваздушни саобраћај. То могу да закључим на основу радног материјала на сајту Министарства. Нацрт закона на сајту Министарства 12. новембра

2015. године, када је почела јавна расправа, види се јасно да је у односу на то избрисан ваздушни саобраћај из члана 1. и затим редом из осталих одредаба, неких двадесетак одредаба, осим ове две на које указујем.

Табела коју предлагач прилаже уз закон носи датум 12. децембар 2015. године. Дакле, то је нешто мало пре него што је почела јавна расправа, дан-два. У тој табели такође као подручје примене стоји да је укључен и ваздушни саобраћај, дакле, оно што је експлицитно чланом 1. Предлога закона овде искључено. Дакле, ваздушног саобраћаја нема у члану 1. овог закона, а има га у овим одредбама о којима сада говорим.

Дакле, моје питање је да ли се закон односи и на ваздушни саобраћај или је у питању пропуст или постоји неко друго образложење? Била бих склона томе да поверујем да је одредба о ваздушном саобраћају стављена у члан 61. или члан 62. из неких разлога који можда могу да помогну томе да се надзор врши у неком делу транспорта који се тиче ваздушног саобраћаја, међутим, моје очекивање је изневерено чињеницом да се у образложењу закона експлицитно каже да ће се у делу пет дефинисати надзор и инспекцијски надзор над копненим саобраћајем. Дакле, нема нигде назнаке тога да ће се дефинисати надзор над ваздушним саобраћајем.

Оно чега нема у члану 61, а што сам очекивала да ћу наћи на основу образложења закона, јесте да ће се дефинисати које тело врши надзор над транспортом радиоактивног материјала. У образложењу стоји јасно да ће члан 61. дефинисати да ће то бити надлежност министарства задуженог за јонизујуће зрачење, међутим, те одредбе у закону нема. Одавде закључујем да предлагач није регулисао питање инспекцијског надзора над транспортом радиоактивног материјала иако је имао намеру то да уради, што закључујем из образложења.

Ја бих поднела амандман да сам ово видела раније, то морам да кажем. Дакле, није ми намера да о овоме сад говорим, нисам видела раније, то сам видела јуче. Поднела сам неколико амандмана, од којих је један усвојен. Намера ми је најбоља те стога предлажем да се евентуално ове одредбе закона уподобе с оним што јесте подручје примене закона тако што би се одбор који је надлежан за питање овог закона састао, на шта има право по Пословнику Народне скупштине. То је члан 157. став 6. који каже: „У времену између завршеног начелног претреса и отварања претреса предлога закона у појединостима, надлежни одбор може да поднесе амандман на предлог закона.“

Дакле, предлажем да се одбор састане и да се ове одредбе уподобе, да се у члану 61. ваздушни саобраћај, ако је у њему остао случајно, избрише, и да се унесе одредба која регулише надлежност за инспекцијски надзор над превозом радиоактивног материјала. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Није направљена никаква грешка. Дакле, помињање ваздушног саобраћаја је у овом закону била потреба будући да ова материја није третирана у Закону о ваздушном саобраћају. Ми ћемо то сигурно урадити изменама и допунама Закона о ваздушном саобраћају. Док то не будемо урадили, биће у овом закону.

Иначе, у ваздушном саобраћају се примењује и као споразум. То ће бити имплементирано кроз Закон о ваздушном саобраћају, измене и допуне, тако да није никаква грешка.

Кад помињете радиоактивни материјал, ту је Агенција за заштиту од јонизујућег зрачења, она води рачуна о томе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Николић, немате основа за реплику, добили сте веома конкретан одговор на питање које сте поставили.

(Јасмина Николић: Нисам.)

Јесте, наравно.

Пре него што наставимо са радом, даме и господо народни посланици, желим да вас упознам са садржајем дописа који смо добили од Јавне медијске установе Радио-телевизије Србије: „Обавештавамо вас да данас, у среду, 14. децембра 2016. године, нећемо бити у могућности да од 20 часова и 35 минута пратимо заседање Скупштине Србије у директном преносу на Другом програму РТС-а због раније уговорене обавезе преноса утакмице Србија–Француска, Европско првенство у рукомету за жене. По завршетку емитовања, наставићемо са преносом заседања Скупштине Србије, а снимак дела седнице који није био емитован у директном преносу емитоваћемо у наставку програма.“

Реч има народна посланица Марија Јевђић.

Молим вас да се пријавите. Изволите.

МАРИЈА ЈЕВЂИЋ: Хвала. Поштовани председавајући, поштована министарко са сарадницима, колегинице и колеге народни посланици, на самом почетку желим да истакнем да ће Посланичка група Јединствена Србија у дану за гласање подржати предложене законе о којима данас расправљамо, као и остале предлоге закона који су на дневном реду ове седнице.

Предложени закон о становању и одржавању зграда привукао је велику пажњу јавности, што и заслужује јер ће се њиме коначно увести ред у зградама, дефинисати обавезе станара, а такође ће се утврдити одрживи начин становања, све у циљу да се грађанима омогући квалитетнији живот у стамбеним јединицама.

Законом се не предвиђају додатни трошкови.

Једна од главних новина је увођење обавезе да свака зграда формира скупштину станара, која бира управника зграде с тим да је остављена могућност станарима да се договоре и тог управника изаберу између себе. У случају да се не договоре, могу да ангажују професионалног управника ван зграде, што видим као шансу за локалне стамбене агенције

да на тај начин прошире своју делатност и понуде зградама услуге професионалних управника.

Често је немогуће направити договор међу станарима и као епилог тога имамо руиниране зграде које нико не одржава, оштећене фасаде. И ви сте, поштована министарко, у свом излагању напоменули да постоје случајеви где су такве зграде биле опасност по треће лице. Управо доношењем овог закона имаћемо одговорно лице које ће бринути да таквих случајева више не буде. С друге стране, институције ће знати с ким треба да разговарају уколико се нешто тако догоди.

На пример, у Краљеву има око 550 регистрованих улаза, од тога 115 потписаних уговора са локалном стамбеном агенцијом, а свега њих 15 је активно. То је реална слика односа станара према зградама у којима живе.

Мислим да живот у стану подразумева исте обавезе у смислу одржавања као и живот у породичној кући. Замислите да породица која живи у кући дозволи да јој кров прокишњава, да јој је фасада оронула, да је двориште запуштено и да сачека да неко из комшилука дође и сав тај посао обави уместо њих. Тако не иде. Станари би требало да постану свесни својих обавеза према зградама у којима живе. Уколико нису у стању да се договоре и да заједно брину о функционалности зграде, овим законом имају могућност да ангажују стручно лице, у овом случају лиценцираног управника који ће се бринути о томе.

Мора да постоји спона између грађана, локалне самоуправе и локалне стамбене агенције. Грађани треба да буду иницијатори, а локална самоуправа треба да нађе начин да преко стамбених агенција унапреди живот у стамбеним јединицама.

Идеја која постоји у неким градовима јесте да локалне самоуправе предвиде својим буџетом фонд којим би се грађани субвенционисали или кредитирали ради одржавања фасада или улагања у енергетску ефикасност њихових зграда. Наравно да би биле боље субвенције јер би се на тај начин грађани подстакли да воде бригу о својим зградама које нису, у крајњем случају, само њихов проблем и брига већ и брига локалне самоуправе.

Такође, коначно се овим законом, после седамдесет година, решава питање заштићених станара који су остали да живе у становима и након што су денационализацијом враћени власницима. Таквих је власника у Србији тренутно око 1.500. Овим законом би станови били враћени правим власницима, а заштићени станари би били пресељени у станове у јавној својини и имали би могућност откупа тих станова.

Стављам акценат на то да овај закон има општи интерес, коначно увођење реда, и као такав свакако ће имати подршку Посланичке групе ЈС у дану за гласање.

Што се тиче Предлога закона о управљању аеродромима, предвиђено је да управљање аеродромима постане делатност од општег интереса и могућност давања аеродрома у концесију како би се обезбедио новац за њихов развој и ефикасније комерцијално коришћење.

За нас из Посланичке групе ЈС сваки аеродром је битан, тако да је оснивање Привредног друштва „Аеродроми Србије“ свакако добро зато што би се утицало на безбедност летења али и омогућило да се неки аеродроми који нису у функцији коначно оспособе.

То је случај и са Аеродромом „Морава“ у Краљеву. Као Краљевчанка, верујем да ће Аеродром „Морава“ ускоро бити у функцији за цивилне летове. Знам да су Влада Републике Србије и ваше министарство препознали потенцијал овог аеродрома и колико је његово функционисање битно за економски и привредни развој целог Рашког округа.

Треба истаћи податак да би у случају да Аеродром „Никола Тесла“ буде приватизован концесијом на 25–30 година буџет Србије по том основу имао приход од 550 до 600 милиона евра, што свакако није занемарљива сума.

И овај предлог закона ће имати пуну подршку Посланичке групе ЈС у дану за гласање. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала вам на коментарима. Хвала на томе што ћете подржати ове законе.

Везано за аеродром у Јагодини, који се зове „Барутана“, мислим да се ту одвијају летови, знам за план локалне самоуправе да проширите тај аеродром. Оно што будемо могли да помогнемо кроз предузеће „Аеродроми Србије“, то ћемо сигурно урадити. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народна посланица Александра Белачић.

АЛЕКСАНДРА БЕЛАЧИЋ: Хвала. Даме и господо уважени народни посланици, Посланичка група СРС је детаљно прочитала све законске предлоге који се налазе на дневном реду ове седнице. Навикли смо да владајућа већина предлаже законска решења која често нису у складу са добробити грађана или са Уставом, међутим, баш кад смо очекивали да ништа не може да нас изненади, пред нама се нашао Предлог закона о становању и одржавању зграда. Став Српске радикалне странке је да је овај предлог закона изузетно лош. Имали смо жељу да побољшамо Предлог закона амандманима и жао нам је што наши амандмани нису ушли у процедуру. У овом свом излагању изнећу све оно што смо хтели да предложимо амандманима.

За Посланичку групу СРС најспорнији део закона односи се на увођење професионалног управника зграда. У Предлогу закона стоји да физичко лице стиче квалификацију професионалног управника ако има

најмање средње образовање у четворогодишњем трајању, ако положи испит за професионалног управника и стекне лиценцу у складу са законом и ако се упише у регистар који води Привредна комора Србије.

Закон предвиђа могућност оснивања привредних друштава која се баве пословима професионалног управљања, а овим послом моћи ће да се баве и предузетници ангажовањем лица која испуњавају услове за професионалне управнике. „Организатор професионалног управљања има право да се бави пословима професионалног управљања ако има најмање једно лице у радном односу на неодређено време са пуним радним временом које је уписано у регистар професионалних управника који води Привредна комора Србије.“ Чини нам се да је оваква законска дефиниција погодна за намештање уносних послова на дуже стазе лицима блиским владајућем режиму. Када овај закон буде усвојен и када све ово заживи, видећемо ко су лица која ће оснивати привредна друштва која се баве пословима професионалног управљања. Нама је већ потпуно јасно да ће то бити управо људи блиски владајућем режиму.

Даље, у Предлогу закона стоји да скупштина стамбене зграде може у сваком тренутку одлучити да за послове управљања ангажује професионалног управника или он може бити наметнут увођењем принудне управе. У случају принудно постављеног управника стамбене зграде, висина накнаде коју ће му плаћати власници станова одређује се одлуком јединице локалне самоуправе.

Ми сматрамо да професионални управници стамбених зграда овим законом добијају преширока овлашћења, која се у неким деловима крше и са Уставом. Нарочито је спорно то што према Предлогу закона професионални управник добија право да води евиденцију подстанара како би држава могла да наплаћује порезе од станодаваца. Намеће се питање због чега држава онда сама не плаћа професионалне управнике, који ће радити за њу, а не за станаре. Управник зграде добија дужност да открива подстанаре, као и да их пријављује пореској како би се наплатио порез од 20%. Самим тим, он крши Устав с обзиром на то да по Уставу искључиво Министарство унутрашњих послова има право да контролише где ко живи.

Што се тиче осигурања у стамбеним зградама, стамбена заједница, према закону, може да закључи уговор о осигурању од одговорности за штете причињене трећим лицима услед неодржавања, односно неправилног одржавања зграде, а на начин и под условима утврђеним законом којим се уређује делатност осигурања и законом којим се уређују облигациони односи.

Ово није у реду због тога што нико нема право да власника стана обавезује на новчани издатак без његове искључиве воље. Предлагач закона није свестан тешке материјалне ситуације у којој се налази већина грађана Србије. Стамбена политика која заиста жели да поправи услове

становања грађана мора да узме у обзир њихову материјалну ситуацију, а не да је предложеним решењима погоршава.

Трећа спорна ствар односи се на послове одржавања и унапређења својстава зграде. У Предлогу закона стоји да се ови послови могу финансирати из кредита, донација и других извора. У Предлогу закона такође пише да се за узимање кредита под хипотеку могу ставити посебни делови зграде, односно стана. Грађани на овај начин могу остати без станова вољом управитеља који је одлучио да подигне кредит за реновирање заједничких просторија зграде.

Невероватно је да се нисте досетили да у овај закон ставите и одредбу којом бисте управницима зграде поверили резервне кључеве од поштанских сандучића, зашто да не, на пример, да врше евиденцију наше поште, свега што радимо итд.

Да ли је ваш циљ да увођењем професионалних управника у зградама запослите своје активисте и омогућите им да, уз примање плате из државног буџета, обаве евиденцију сигурних гласова по стамбеним зградама? Ви ћете, наравно, рећи да вам то није циљ, ја ћу рећи да вам то јесте циљ, али то није ни важно, сви грађани Србије су за Српску радикалну странку једнаки, па и они којима ћете ви поверити ове послове а који су наклоњени вашој странци. Нама би било сасвим у реду да било ко добије ове послове када би ти послови били у складу са законом и када би грађани заиста од тога имали неку добробит.

Морате бити свесни да је обичном грађанину далеко битније ко ће бити управитељ његове зграде него ко ће бити председник, премијер или неки министар због тога што председника, премијера, министра не мора да слуша уколико не жели, а управника своје зграде ће морати да гледа свакодневно и да са њим сарађује.

Грађане у овом тренутку тероришу и комунална полиција и приватни извршитељи, а сада ће их терорисати и управници зграда. Поставља се питање шта је следеће, да ли ћете онда поставити управнике станова, па личне управнике за свакога од нас ко вам није по вољи. Или ћете можда ићи у неком другом правцу па ћете увести управнике стамбених блокова, управнике општина, управнике градова итд., док не дођете до увођења управника државе? Зашто да не, можете то да урадите без избора и онда сте слободни да радите шта желите.

Овај закон представља спровођење самовоље, и то преко леђа оних који су вас бирали. Нико није гласао за СНС да бисте претворили живот у згради у живот у институцији. Нама није циљ да плашимо грађане, већ да их упозоримо на могуће злоупотребе закона.

Такође, споран је начин функционисања скупштине стамбене зграде. У Предлогу закона стоји да су чланови скупштине стамбене зграде сви власници станова, а да онај ко је власник више станова има већи број гласова на седници скупштине стамбене зграде. Ми сматрамо да ово

решење није исправно и да у случају да је једно лице истовремено власник више посебних делова зграде то лице не треба да има онолико гласова колико има стамбених јединица, већ да је за процену броја гласова меродавна површина стана којом лице располаже због тога што неко може имати једну, две или три стамбене јединице у власништву, док неко друго лице може имати једну стамбену јединицу са далеко већом квадратуром.

Овде такође пише да уколико је власник посебног дела, односно власник стана недоступан, његов глас се не урачунава у кворум, односно укупан број гласова у поступку одлучивања, а сматра се да је власник стана недоступан уколико се три пута узастопно не одазове на седницу скупштине стамбене заједнице на коју је уредно позван. Бесмислено је одузимати некоме право гласа само зато што је изоставио да обавести о свом одсуству на седницама скупштине стамбене зграде. Сваки власник стана има право да учествује у одлукама које се доносе на седници скупштине све док има стан у власништву, а његово је право да се одазива или не одазива седницама скупштине станара.

У Предлогу закона такође стоји да јединица локалне самоуправе може одлуком да пропише обавезу одржавања спољног изгледа зграде, односно фасаде или забрану промене спољног изгледа, што представља забрану постављања клима-уређаја на спољном видљивом делу зграде, уз прописивање различитих степена обавезности одржавања спољног изгледа зграде у зависности од урбанистичке зоне или блока у којем се зграда налази. Мене занима шта значи обавеза одржавања спољне фасаде, да ли то значи да су грађани у обавези да финансирају фасаде које су оштећене и које могу бити опасне по нечији живот или смо у обавези да финансирамо кречење сваки пут када се појави графит? Уколико је проблем у графиту и уколико су грађани због тога у обавези да плаћају кречење зграда, онда то није коректно због тога што сте ви у обавези да спречите такве изгреде.

Завршила бих, због времена. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Захваљујем на вашим коментарима. Мени је драго када видим да се ви у ствари потпуно слажете са Демократском странком. Ово што сте рекли потпуно се подудара са коментарима Демократске странке. Дужна сам само да кажем неколико ствари за које нисте у праву.

Сваку одлуку у једном стамбеном објекту доносе пре свега власници станова. Не слушају власници станова професионалног управника, него је професионални управник ту да слуша власнике станова и да помогне у управљању зградом.

Затим, рекли сте једну неистину. Потпуно сте у праву – да је тако као што сте рекли, да, то би било противуставно. Али није тако. Рекли

сте да врши евиденцију подстанара ради даље евиденције плаћања пореза. Да је тако, потпуно бих се сложила с вама, али то није посао професионалног управника, он то не ради ради било какве евиденције плаћања пореза. Професионални управник треба да зна од власника стана да ли има подстанара или нема само због једне ствари, а то је – ко ће да плаћа одржавање и ко ће да учествује у управљању зградом, дакле, ко ће да се појављује на скупштинама станара, да гласа и договара се о одређеним одлукама, плановима и стратегијама.

Затим, рекли сте, ако се не одазове, односно што стоји у закону, да потпуно губи право. Не, сваки следећи пут када се појави власник стана или неко кога је он овластио, рецимо подстанар, да учествује у управљању зградом, он ће учествовати на свим тим скупштинама станара.

Никакав кредит не може да узме професионални управник, или хипотеку, или шта год, било шта, а да то није договорено и да није по овлашћењу власника станова, односно скупштине станара.

Још једном понављам, професионални управник је овде да помогне и да слуша власнике станара само у циљу ефикаснијег и бољег одржавања зграда, а не да он прописује одређене, не знам, одлуке, да даје и да станари треба да их спроводе.

То је било најкраће што сам могла да одговорим.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Повреда Пословника, народна посланица Вјерица Радета. Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Члан 107. је наравно у питању, крши се цео дан зато што председавајући дозвољавају Зорани Михајловић да вређа народне посланике, да вређа посланичке групе, односно да вређа Народну скупштину. То је апсолутно непримерено. Ја сам упозорила и пре неки дан да водите рачуна, председавајући, да народним посланицима не дозвољавате да СРС мешају са неким другим посланичким групама, а поготово на то нема право министар. А поготово на то нема право Зорана Михајловић, која је Лабусову и Динкићеву политику донела у СНС, што је наравно њихова ствар.

Ако неко са неким може да се изједначи, онда свакако могу, рецимо, напредњаци са ЛДП-ом, јер и сам Чеда Јовановић каже да је задовољан Вучићевом политиком и напредњачком политиком зато што они заправо спроводе политику ЛДП-а. То види цела Србија.

То је ваша ствар, али дозволити министру да каже народном посланику да је она срећна и задовољна зато што се српски радикали слажу са Демократском странком, непримерено је. Министар може да говори само аргументима о предлогу закона. Министар нема право на политичке говоре, то право имају народни посланици. Заиста је крајње време да председавајући укажу министрима, а поготово Зорани Михајловић која је у свом понашању дрска и безобразна према народним посланицима на шта апсолутно нема право.

Дакле, госпођо Зорана Михајловић, Српска радикална странка је опозициона партија, најјача опозициона партија и нема додирних тачака, Богу хвала, ни са једном од странака у парламенту.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Радета. Сматрам да нисам повредио члан на који сте указали, члан 107, јер нисам приметио да се у том контексту увредљиво изразила министарка Зорана Михајловић. Она је, колико сам схватио, ево ту је министарка, говорила о аргументима када је реч о законским предлозима о којима данас говоримо и ни на један начин није желела, верујем у то, увредљиво да се изрази и да стави знак једнакости између свих политичких партија, мислим на опозиционе политичке партије.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни? (Не.)

Захваљујем. Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Заиста се извињавам што сам само видела да се подударају аргументације; само сам приметила да се подударају аргументације Демократске странке и Српске радикалне странке по питању професионалних управника, и ништа више.

Да ли сте исти или нисте, то ви најбоље знате, само сам констатовала још једном аргументе који су идентични. Ништа друго.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

(Вјерица Радета: Реплика.)

Не може. Не, не, морамо, настављамо даље. Не. Указали сте на повреду Пословника, а министарка је говорила као представник предлагача.

(Вјерица Радета: Не можете тако, желим реплику.)

Али се није увредљиво изразила већ је само појаснила и потврдила оно о чему сам ја говорио. Дакле, колегинице Радета, ја у овом тренутку реплику….

(Вјерица Радета: Хоћу реплику на оно што је она мени рекла.)

Не, чекајте, не можемо се играти, да ли ћете Пословник или реплику. У овом тренутку реплику могу да дам колегиници Белачић јер је она имала директно обраћање.

(Вјерица Радета: А не, ја желим реплику на излагање министарке.)

Омогућићу вам реплику и тиме затварам круг реплика. Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Дакле, ово затварање кругова реплика, и то на овај начин, непримерено је. Знате став Српске радикалне странке што се тога тиче.

Госпођа министар не слуша. Ако је тачно ово што је малопре рекла, онда она не слуша народне посланике. Наши аргументи и аргументи Демократске странке нису исти.

Сама је рекла, Демократска странка... Наравно, не желим да изазивам реплику Демократске странке, поготово не у име министра. Дакле, сама је рекла да Демократска странка плаши грађане не знам чиме. Посланик Александра Белачић је у свом излагању нагласила да ми не желимо да плашимо грађане, ми само скрећемо пажњу на лош предлог закона.

Молим вас, колега Милићевићу, да ово што сам ја објаснила госпођи министар не буде науштрб онога што колегиница Александра Белачић има обавезу да у име посланичке групе одговори госпођи министар на њено мало шире образложење и одговоре на њена питања и њене примедбе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Радета, нити су биле примедбе, нити су била питања, били су одговори на постављена питања. Зато настављамо даље са радом.

Реч има народни посланик Милетић Михајловић. Изволите.

МИЛЕТИЋ МИХАЈЛОВИЋ: Поштовани председавајући, госпођо министарка, сарадници из министарстава, даме и господо народни посланици, сматрам да овај сет закона који данас разматрамо представља сет квалитетних закона који су претходно добро припремљени изашли на дневни ред. Наравно, не оспоравам мишљења других посланика који тврде да има пуно недостатка и да ти закони не ваљају, али моје гледиште, заправо гледиште Социјалистичке партије Србије јесте да овим законима уређујемо важне области и да је важно да чинимо један искорак напред са покушајем бољег функционисања одређених области у животу и раду наших грађана. То је основно, увек сам говорио да једним законом не можемо постићи неки велики квалитет и неке идеале на пољу законодавства или законске регулативе, али је важно да уређујемо те области, важно је да после неког времена извршимо анализу и да чинимо исправке у ономе што се није показало као добро.

Из тих разлога желим да са тог гледишта, афирмативног, кажем неколико речи о овоме што је данас на дневном реду. Пре свега, сматрам да је веома важно што смо ставили на дневни ред закон о транспорту опасне робе и да је ту важно уредити важне ствари које се тичу ове материје, јер када се догоде несреће или неке ствари које су опасне по живот и здравље и животну средину, онда нам не вреди паметовати.

Наравно, овај закон о становању и одржавању зграда је, изгледа, највише полемике изазвао. Не спорим да ту има одређених мањкавости, али је питање да ли то желимо да нагласимо. Ја желим да нагласим једну другу ствар, да у овој области ипак покушавамо да уведемо више реда него што га је било до сада. За сада је то довољно, али проћи ће неко време па можемо и да исправимо неке ствари.

Када је реч о Предлогу закона о изменама и допунама Закона о комуналним делатностима, ово сматрамо изузетно важним за

функционисање сваке локалне самоуправе, било да је то мала општина или велики град. Комуналне делатности су од општег интереса и тичу се сваког грађанина, сваке установе, сваког правног лица. Корисници комуналних услуга су сви или већина грађана, односно становника ове земље и од квалитета комуналних услуга у великој мери зависи квалитет живота наших грађана. Уосталом, може се рећи и да квалитет комуналних услуга треба посматрати као меру достигнутог стандарда једног друштва, а, с друге стране, цене комуналних услуга као меру стандарда појединаца.

Област комуналних делатности темељи се на Уставу и регулисана је и неким другим законима на основу којих локалне самоуправе регулишу ово важно питање на свом простору.

Овим предлогом закона обезбеђује се, рекли смо, прецизније дефинисање појединих комуналних услуга, у циљу јачања комуналних система и боље функционалности и изградње одговарајуће инфраструктуре која је потребна за ову област.

Веома је важно да закон омогућава различите власничке моделе и уводи конкуренцију у овој области; омогућава и партнерске односе. Заправо, увођење приватног сектора у овој области треба да доведе до растерећења буџета и буџетских обавеза у локалним самоуправама. С друге стране, када говоримо о приватном сектору који улази у ову област све више, можда је будућност да ће само ретке надлежности у области комуналних делатности бити као јавни интерес у рукама државе, односно у рукама локалне самоуправе, а да ће већина делатности бити у приватном сектору. Морамо да обезбедимо да на здравим економским принципима приватни сектор може да учествује у овој области.

Имали смо до сада, у прошлости праксу да се комуналне услуге плаћају једнако без обзира на квалитет и квантитет извршене услуге и да сви плаћају једнако, што не може никако да опстане. С друге стране, имали смо и раније, али локалне самоуправе ће у овом тренутку, јер ће бити све више поверавања приватном сектору, морати да обезбеде контролу вршења комуналних услуга, и то је за сваку похвалу, да ће се кроз континуирано изјашњавање грађана вршити оцена квалитета.

На крају, само бих рекао да мора да постоји и одређена креативност и другачији приступ у овој делатности, да вршиоци комуналних услуга могу, а закон треба то да им омогући, да се баве и неким другим делатностима, у смислу проширења своје делатности: на пример, рециклирање или обрада комуналног отпада; на пијацама зелени отпад може да се компостира; затим, јавне гараже или зелене пијаце које су покривене могу да имају соларне плоче итд.

Све су то неке идеје о којима ми, као социјалисти, размишљамо. Можда треба пронаћи модалитете како би те услуге биле квалитетније, а вршиоци услуга се више ослањали на своју зараду а мање на буџетска примања из локалних самоуправа.

Гласаћемо за овај сет закона у целини.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Александра Белачић, повреда Пословника.

АЛЕКСАНДРА БЕЛАЧИЋ: Поштовани председавајући, повредили сте члан 27. по коме сте дужни да се старате о примени Пословника. Наиме, ви сте малопре рекли да колегиница Радета и ја имамо право на реплику. Колегиница Радета је своје право искористила и ви сте тај круг реплика затворили, односно круг реплика на релацији између госпође Радете и министарке. Моја реплика се односи на нешто друго и самим тим нисте имали право да ми одузмете могућност реплике само зато што је госпођа Радета своју реплику искористила.

Хтела сам да кажем госпођи министру да ја живим у стамбеној згради од 78 станова и да мене муче проблеми, као станара, који се не налазе у овом закону. Ми сви имамо проблем зато што нам улазе хулигани у зграду, краду из подрума, краду са тавана, уништавају нашу имовину. Председник, односно управитељ зграде не може да реши тај проблем …

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Молим вас да образложите у чему је повреда Пословника, а не да се ...

АЛЕКСАНДРА БЕЛАЧИЋ: Образложила сам у чему је повреда Пословника и хоћу да се ви изјасните о тој повреди. Пошто ме не прекидате, због чега не бих наставила?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не можете на основу повреде Пословника одговарати министарки и улазити у реплику.

АЛЕКСАНДРА БЕЛАЧИЋ: Видите да могу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Указали сте на повреду. Мислим, можете, али не могу то да вам дозволим.

АЛЕКСАНДРА БЕЛАЧИЋ: Ви немојте.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Белачић, члан 103, ви можете указати на повреду Пословника непосредно по учињеној повреди. Члан 104: „О коришћењу права из ст. 1. и 2. овог члана одлучује председник Народне скупштине“, односно у овом конкретном случају председавајући, а то сам ја.

Нисте ме добро разумели. Нисам рекао да имате основа и ви и колегиница Радета за реплику.

Сматрам да нисам повредио Пословник. Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника? Захваљујем.

Реч има народни посланик Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем.

Ово је заиста други пут да ви …

(Наташа Јовановић: Повреда Пословника.)

Добила сам реч. Можете се јавити касније.

Ово је заиста други пут да ви покушавате да нам подметнете ову одредбу о откупу државних станова. Можете се трудити колико год желите да нам објасните да су то станови намењени за рањене и погинуле полицајце... Иначе, мислим да је срамно што то покушавате да урадите зато што се у овим члановима које СНС сада под притиском јавности брише не помињу ни рањени ни погинули полицајци, али се зато помињу изабрана и постављена лица, и то неколико пута у свим члановима, када се говори о онима који имају право да откупе те станове.

Док својим изабраним и постављеним лицима омогућавате да откупе станове под условима који су грађанима незамисливи, истовремено ћете, хтели то или не, више хиљада грађана, које и даље из непознатог разлога називате заштићеним станарима, истерати на улицу. Да ли знате, госпођо Михајловић, да ће у појединим случајевима висине закупнина превазилазити целокупна примања која они имају у свом домаћинству? Шта ћете радити са пензионерима који не буду имали 20.000 или 25.000 динара да плаћају закупнину за стан, у коме не живе по сопственом избору него зато што су тај стан добили, као што су и други добили станове? Шта ће се десити у случајевима када не буду имали за две закупнине, јер сте предвидели у уговору да се у тим случајевима уговор раскида? Шта ће ти људи радити?

Не питам вас злонамерно. Питам вас да ми истински, искрено одговорите шта ће бити са пензионерима који живе у тим становима и немају 20.000 динара месечно да плаћају закупнине за станове у којима живе не по сопственом избору него зато што нису имали право да откупе станове у којима живе. Они су станове добили као и сви други грађани Републике Србије, тада Југославије, њихових година. Једина њихова, како ви називате, срећа или погодност, не знам у чему видите срећу, јесте то што они 1992. године нису имали право да откупе станове, а сви други грађани Србије су имали право да откупе станове. Тако су се они нашли у тим становима. Не зато што воле, не зато што су бирали и не зато што уживају да живе у туђем власништву. Они су се у тим становима затекли зато што нису имали право, које су имали сви други грађани у Србији, да откупе станове које су добили.

Сада их називамо, ви их у закону и даље називате заштићеним станарима, а неправду од пре 70 година исправљате неправдом данас. Ви њима наносите другу неправду тако што сте директно изашли у сусрет једностраном захтеву власника станова да се закупнине повећају. Не смета вам када плаћају порез на имовину, не смета вам када плаћају дажбине за те станове.

Зато морате да имате у виду да ће ти људи добити у замену право да купе станове који су неадекватни ономе у чему су до сада живели. Прво, то ће бити знатно мањи станови с обзиром на то да се 30 квадрата добија за једну особу, 15 квадрата за сваког наредног члана домаћинства.

Ми амандманом предлажемо да то буде више. Друго, то ће бити станови који се налазе на периферним градским општинама, што је и господин Весић рекао на многобројним састанцима радне групе на којима су они учествовали. И, то ће бити станови који по вредности ни у ком случају не одговарају становима у којима су они до сада живели.

Закон о реституцији, госпођо Михајловић, каже да се не мора по сваку цену вратити претходном власнику имовина. Постоје начини на које се те ствари другачије могу решити, као што је био случај у свим случајевима реституције када би реституција изазвала још већу неправду, а овде је управо то случај.

Многе ће трошкове имати грађани, госпођо Михајловић, непланиране, нове од овог предлога закона, а плашим се да је то све што ће добити. Ми ћемо амандманима покушати да исправимо овај предлог закона, али плашимо се да је он толико погрешно постављен да то нећемо моћи на тај начин да урадимо.

Имам ли још времена или не?

(Председавајући: Укупно је преостало, пре него што сте почели да говорите, пет минута и 26 секунди.)

Онда бих још нешто рекла. Мислим да ће многе скупштине станара које су до сада лепо функционисале морати да ангажују професионалног управника, јер, верујте, ниједан председник скупштине станара неће хтети да се прихвати ових енормних обавеза за које ће неки бити плаћени. Верујем да, рецимо, у мојој згради председница скупштине станара неће желети сада бесплатно да ради посао за који ће неко други бити плаћен. Све што ћете постићи јесте да ћете чак и у оним зградама где су скупштине станара лепо функционисале изазвати то да буду уведени професионални управници, јер људи то просто неће хтети да раде.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министарка др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Да појасним неколико ствари, пошто или нисте разумели или просто не кажете праве информације.

Да кренемо од тог, како ви кажете, да смо хтели да „подметнемо“ одређене чланове закона у закон о становању. Колико год да сам пута објаснила, објаснићу још једанпут. Ти чланови, 152, 153. и 154, везују се за Уредбу о решавању стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица код корисника средстава у државној својини. Е, сад, ту уредбу сте донели управо ви 2001/2002. године. Затим сте је потврдили и дозволили да се изврши откуп станова до 2007. године. Дакле, сви они који су могли, то су урадили; углавном и у највећем броју блиски вашој власти. Онда сте одједном то забранили до 2009. године када је остао један број станова који нису могли да се откупе, где нису били ти ваши политички, односно чланови ваших политичких партија.

Међутим, одмах сам рекла да је оно за шта смо се ми везали, за шта смо желели да искористимо ту уредбу било, и то није никакво лицемерје, заиста везано за људе који су изгубили животе или су рањени у ратовима, за шта сам рекла да постоји документација и папири које можемо да вам доставимо.

Само да не буде забуне, није СНС или Влада Републике Србије ставила нешто па хтела да подметне. Не, ви сте то радили. Док сте били на власти, ви сте ту уредбу донели да бисте то урадили. Чланови ваших политичких партија су те станове откупили.

Наш интерес је био да помогнемо оним људима који су изгубили живот, а не да урадимо то што сте ви рекли. Али да не би било забуне, истог тренутка смо склонили те чланове управо да не бисмо долазили у ситуацију да можда неко као ви то протумачи на неки други начин. Тих чланова у закону о становању нема. Амандман је поднела Српска напредна странка и ти чланови нису саставни део овог закона.

Када говорите о заштићеним станарима, прво, све државе око нас су те проблеме који трају дуги низ година решиле, једино ми нисмо, иако је постојао закон који је рекао, прво, да се то реши до 2000. године. А онда, ако вам је заиста било стало да бринете о заштићеним станарима како сада кажете, онда сте имали толико прилике од 2000. године па надаље да то решите. Никада се нисте усудили да разговарате и да решавате.

Друго, нико не каже да ће ти људи бити расељени не знам где, ван Београда. Не знам заиста да ли јесте и шта јесте господин Весић разговарао са заштићеним станарима, ја вам кажем шта су обавезе локалне самоуправе, рецимо, у овом случају, Града Београда који ће морати да направи план и у наредних десет година нађе начин како ће те људе сместити.

Ако ви сматрате да данас неко ко је пре пуно, пуно година добио да користи стан где није власник и живи у центру (помињем стално те Теразије, Кнез Михаилову, није важно), користи стан где имамо два заштићена станара у стану од 170 квадрата, где свих ових година готово да не плаћа закупнину јер је она јако ниска, треба управо ту да добије стан, који ће онда откупити по правилима која су постојала 1992. године, заиста не знам ко би се са тим сложио.

С друге стране, врло је важно да се исправи неправда која јесте постојала. Ако сви то ураде и све државе око нас то ураде, не видим разлог зашто Србија то да не уради. Ми то једном морамо урадити, на најбољи могући начин. Нико не каже да су ти људи криви. Нико не каже ни да су људи који су власници станова криви што нису у том стану где су власници. Ово је било одрживо решење и за једну и за другу страну. Уколико требају неки детаљи о подацима и закупнинама итд., ми смо спремни да их ставимо, али то је било, у ствари, најодрживије решење, да се тако изразим.

Око управника... Па, ја стварно не бих више о томе да говорим. Професионални управници знају шта им је посао; ниједног тренутка нису ту, поновићу још једанпут, да било коме шта наређују, него да помогну да се зграде одржавају.

Не слажем са уопште ако кажете да ће све оне скупштине станара и све оне стамбене зграде које су дивно функционисале, како кажете, лепо функционисале до сада, сада одједном имати проблем. Не, напротив, дивно, одлично, оне које су добро функционисале наставиће да добру функционишу.

Нажалост, имамо велики број стамбених објеката где то није случај, где постоје озбиљни проблеми. Сада ћемо некако да унифицирамо цео тај начин како се управља зградама, и то је била суштина у том делу који се зове професионални управници, који могу, а не морају да буду у стамбеним јединицама. Верујем да то може само да нам уреди живот у зградама, а не да нам направи додатне проблеме. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Право на реплику, народна посланица Александра Јерков.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Очигледно је да када год немате одговор, почнете да причате – а шта сте то ви радили.

Када причамо о томе шта смо то ми радили, ево, ја ћу вам рећи, ми смо, сами сте рекли, 2009. године забранили функционерима, постављеним и именованим лицима да откупљују станове, а ви 2016. године дозвољавате да именована и постављена лица откупљују државне станове.

Када причате о томе шта смо ми радили са заштићеним станарима, ми их нисмо избацивали на улицу до 2012. године, а ви их 2016. године избацујете на улицу. Ако ви мислите, тако сте ви мени поставили... Ако ви мислите да то двочлано домаћинство које се, претпостављам, састоји од пензионера, пошто у таквим становима углавном живе пензионери, може да плаћа одједном 18.000 динара месечно за закупнину тог стана, па тако све док им ви у наредних десет година не решите стамбено питање и дате стан од 40 квадрата у Крњачи, онда не знам у каквој земљи ви мислите да живите. То је онда много озбиљнији проблем од тога што немате другачији одговор осим онога што смо ми радили.

Када смо код тога шта смо ми радили, а шта ви, ево дивног примера: ми смо забранили откуп државних станова функционерима, а ви то сада дозвољавате, и то други пут покушавате да прогурате у Скупштини. Први пут, Томислав Николић је одбио да потпише тај закон, други пут сада то радите овде. Никакви рањени и погинули полицајци не помињу се у овим члановима, напротив, помињу се именована, изабрана и постављена лица која користе станове за време док се налазе на функцијама. Ви сте покушали да им доделите станове тако да могу да их откупе на двадесет

година, без камате. Истовремено, људе који се у овим туђим становима не налазе по сопственом избору, истерујете на улицу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Не знам зашто вас узнемири то што ја само направим паралелу између онога што сте ви радили и онога што ради Влада Републике Србије, само да бих пред грађанима Србије објаснила како неке ствари нису биле добре.

То што говорите о откупљивању станова, посебно у периоду између 2007. и 2009. године, да, у праву сте, 2009. године сте укинули, онда када су сви ваши чланови откупили станове и то по будзашто ценама.

Овај закон, баш зато што смо сматрали да је недовољно прецизан, баш због таквих коментара као што сте сада рекли, ми смо та три члана склонили из закона, али није... Врло ми је жао да коментаришете тако нешто. Да, наша намера јесу били људи који су запослени у Министарству унутрашњих послова, дакле њихове породице, који су изгубили живот или су рањени. Колико год пута ми то будете рекли, ја ћу вам одговорити овако, зато што је намера била часна. А ово што ви радите говори у прилог ономе што сам претходно рекла.

Лепо је, наравно, што имате став, али, с друге стране, ваш став не само да је погрешан, него заиста обмањујете јавност и поново говорите о закону који није потписао Томислав Николић. Да вас замолим бар да погледате, немају везе, небо и земља, тај закон, Дипос, виле и куће и закон који данас имамо овде и та три члана која тако здушно помињете јер немате ниједан други коментар о закону о становању, јер немате ниједну другу критику закона о становању. Свих десет или не знам колико година, када је Тадић био председник државе, били сте у могућности да решите и да уредите ову област. Нисте то урадили и сада говорите без иједног јединог аргумента.

Оно што је важно за грађане Србије, нико неће остати на улици, заштићени станари неће остати на улици. Под претпоставком да су у питању пензионери који не могу да плате закупнину, у овом закону врло јасно стоји, пише – субвенционисање закупнине за оне који то не могу да плате, значи, уколико постоји таква могућност коју сте ви сада као пример изнели, везано за заштићене станаре.

Немојте да плашите грађане. Прво, нити ће ко остати без крова, нити ће ко бити на улици, нити ће професионални управници да икога шпијунирају, потказују, нити ће професионални управници да дефинишу оно што треба да се ради у згради. Колико год пута да се будете јавили и то рекли, оно што пише у закону је врло јасно, без обзира на то колико се ви трудили да у закону видите нешто што апсолутно не постоји. Толико.

(Александра Јерков: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Јерков, немате право на реплику. Може само ваш овлашћени представник. Није споменуто име ни у једном тренутку.

Реч има колегиница Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Дихотомија те врсте – шта сте ви радили, а шта ми нисмо радили, дозвољена вам је. Мислим да је време да вам се каже да сте на власти, да нисте опозиција, да вам пет година нико не брани да укинете које год хоћете уредбе, да укинете које год хоћете законе, да поправите шта год хоћете у којој год хоћете нормативи.

Причати о томе да је 2007. године Демократска странка на било који начин имала уплива на Дипос или на откуп станова исто је као да за десет година кажете да сам вам ја формирала закон о становању, јер Демократска странка је и тад била опозиција, 2004, 2005. и 2006. године. Тек 2007. године, после јула месеца, након пропале коалиције Српске радикалне странке и Демократске странке Србије... Дакле, колико за десет година буде тачно да сам ја правила све законе које доносите, толико је тачно да у време када смо опозиција, изложени једнаком ругању владавини права, и онда и сада, можемо да утичемо на то шта Влада хоће.

Не знам да ли се ви нама хвалите или нам се жалите што сте на власти, али сте на власти и то са собом носи одговорност. Оно у чему се ми никако не разумемо, а тај неспоразум је баналан али дубок, јесте да пред собом имате опозицију којој није први пут да је опозиција. Вама је први пут да сте власт. Оно што је тужна истина за целу Србију, не за нас као опозицију или вас као власт, јесте што понављате наше грешке. Стално вам је неко други крив. Стално причате о томе да сте имали часне намере, али, ето, баш сте хтели, па није успело. Немојте, нема разлога.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Оно што желим да покажем сваким својим јављањем јесте само да констатујем, да се не заборави, јер мислим да не треба да се заборави.

Што се тиче пет година власти и закона које смо могли да мењамо, да, и те како их мењамо. Рецимо, донели смо закон којим смо омогућили да данас имамо сви електронску грађевинску дозволу, а у ваше време беше седам, осам, девет година. Што да не кажемо, што да не подсетимо грађане Србије, само да се не заборави. Да се не заборави, исто тако, да питање заштићених станара, о којем сада говорите са толико разумевања, што је у реду, ја то разумем, али, извините, имали сте времена...

Још нешто да подсетим, ја се сећам, а ви као да сте заборавили, од 2004. до 2012. године Борис Тадић је био председник Републике Србије. Он беше председник Демократске странке. Он можда сада није у Демократској странци, али за то време ви сте и те како били власт. Немојте

да нам причате о томе да сте били опозиција, јер нисте били опозиција. Имали сте све инструменте у овој држави да уредите стамбену политику, да немамо више проблем са заштићеним станарима и власницима станова; имали сте могућности да истражите све приватизације; имали сте могућности да направите инвестициони амбијент; имали сте толико могућности. Нисте то урадили.

Оно где ја можда могу да се жалим јесте штета што ми сада то поправљамо, што ви нисте урадили а ми наставили даље да нешто буде још боље. Овако, ми морамо да решавамо проблеме које ви нисте решили десет година. Не свуда, али у одређеним деловима да.

(Гордана Чомић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Чомић, немате право на реплику. Није било ничег увредљивог.

Реч има народни посланик Весна Ракоњац. Изволите.

ВЕСНА РАКОЊАЦ: Уважени председавајући, поштована потпредседнице Владе, ја ћу данас говорити о закону о управљању аеродромима, али кроз један мало специфичан приступ.

Не могу а да се не вратим на тренутак на претходну дискусију. До 2012. године неке странке су биле на власти, а од 2012. године ми смо преузели одговорност за државу, ја бих то тако назвала. Како је изгледало до 2012. године, а како после 2012. године, ево, покушаћу да опишем на примеру Аеродрома „Росуље“, у непосредној близини Крушевца.

Аеродром „Росуље“ основан је 1995. године; до 1999. године је прикупљена документација. Од 1999. до 2005. године ништа није урађено. Од 2006. године направљен је план за експропријацију земљишта, констатовано је да има 90 приватних власника и до 2012. године није извршена експропријација. Оно што је чудно, за све то време Аеродром „Росуље“ имао је директора, имао је управни и надзорни одбор, имао је неколико запослених и сви су примали плату из буџета општине, сада града.

Од 2012. до 2013. године, када је Српска напредна странка у Крушевцу преузела одговорност за свој град, извршена је експропријација на 99% земљишта и ревитализован прилаз, односно пут у дужини од 350 метара, са осветљењем, до аеродромског простора. Нека документа која су застарела морала су да се поправе и ураде јер су законом о градњи превазиђена.

Ето, можемо да видимо како то изгледа када неодговорна власт ради у једној локалној самоуправи, а како када ради одговорна власт.

Аеродром „Росуље“ веома је значајан у туристичком погледу јер се туристички центар Копаоник налази у близини Крушевца. Веома је значајан и због Аеро-клуба „Михајло Живић“, који ће бити измештен. То је још један пример како је локална самоуправа, када је Српска напредна странка у Крушевцу преузела власт, веома лако решила вишегодишњи спор

који је дотадашња градска власт имала са овим аеро-клубом, тако да ће они по отварању Аеродрома „Росуље“ имати безбедне услове за рад, а веома су значајни за нашу општину а и за регион. Тако то ради СНС.

Оно што могу још да кажем, то је да ћемо овом причом о Аеродрому „Росуље“ заокружити и железнички транспорт и аеро-транспорт и путни транспорт. Расински округ поприма онај изглед какав је имао у једном претходном периоду када је град Крушевац био на листи најуспешнијих градова у Србији.

Како је Демократска странка владала градом, још један показатељ јесте то да је 2008. године потпуно престао да постоји железнички транспорт у Крушевцу. До 2005. године одвијао се транспорт од Сталаћа до Крушевца, али са 30 километара на сат, а од 2005. до 2008. године само теретни, са 10 километара на сат. Године 2014. обновљен је железнички транспорт и сада функционише пруга од Јагодине до Краљева; пројектована брзина на деоници од Сталаћа до Крушевца је 60 километара на час, а од Крушевца до Краљева 100 километара на час. Према томе, ми крупним корацима идемо напред и неће нас зауставити лицемерне примедбе.

Још једна ствар, пошто долазим не само из Крушевца него из Расинског округа па сам упућена и на друге општине због посла којим се бавим, могу да вам кажем – општина Трстеник, Јавно комунално предузеће „Почековина“, веома проблематично, које је настало из водовода МЗ Почековина 2005. године, тачније 13. јула 2005. године, да би се збринуло једно дете од 28 година, као директор...

Није у реду, колега, да причам о особама које нису ту па не могу да одговоре.

Углавном, то јавно комунално предузеће направило је велике дугове према Заводу за јавно здравље за узорковање воде. Када смо са санитарним инспектором отишли да обиђемо објекат, затекли смо зарђали катанац на капији, није било водомера, хлор се бацао у резервоар једном лопатом, онако одокативно. Наравно, људи који су се снабдевали таквом водом отказали су да плаћају услуге таквом јавном комуналном предузећу, које је потпуно личило на ћерку-фирму ЈКСП „Комстан“ Трстеник. Јер, морате признати, потпуно је нелогично да једна тако мала општина, која има своје јавно комунално предузеће које се зове „Комстан“, организује још једно јавно комунално предузеће „Почековина“ за седам сеоских насеља, а регистровано је за сакупљање, пречишћавање и дистрибуцију воде, уређење и одржавање паркова, зелених и рекреационих површина, одвожење и депоновање смећа. Замислите то! Мени је мало апсурдно.

Да би на крају предузеће доживело судбину да не поседује довољну техничку и кадровску опремљеност за обављање комуналне делатности. Додуше, за сакупљање смећа користио је смећар марке „сканија“ од десет метара кубних, које је користило ЈКП „Почековина“, али

је оно основно средство Јавног комуналног предузећа „Комстан“. Па, то је тај камион који је изгубљен из „Комстана“, тако да ми из Српске напредне странке морамо да се бавимо и оним послом изгубљено–нађено; таква нам је судбина, изгледа. Али, пошто смо 2012. године преузели одговорност за државу Србију, ми ћемо је водити напред и, зарад наших грађана, желимо да то чинимо на частан и поштен начин. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Ана Стевановић.

АНА СТЕВАНОВИЋ: Поштована госпођо министарка и представници предлагача, предложени текст закона о управљању аеродромима, по нашем мишљењу, пун је недоречености, нелогичности и крајње чудних решења.

Тако је, на пример, у члану 1. став 1. Предлога закона наведено да се, цитирам, „овим законом уређују услови и начин обављања делатности управљања аеродромом, развоја аеродромске инфраструктуре, пружања аеродромских услуга за потребе ваздушног саобраћаја као и изградња унутар аеродромског комплекса и заштитног појаса око аеродромског комплекса“, као и „поједина питања специфична за давање концесије за аеродроме“.

Сматрам да је намера доношења овог закона управо да се аеродроми, пре свега Аеродром „Никола Тесла“ да у концесију, јер се већ у ставу 2. овог члана наводи: „На питања која нису посебно уређена овим законом, а која се односе на услове и начин рада оператера аеродрома, функционисање аеродрома, изградњу и функционисање аеродромског комплекса и аеродромске инфраструктуре, поступак давања концесије за аеродром и утврђивање јавног интереса, сходно се примењују одговарајуће одредбе закона којим се уређује ваздушни саобраћај, закона којим се уређује јавно-приватно партнерство и концесије, закона којим се уређује експропријација и закона којим се уређује планирање и изградња.“

Моје питање је – зашто се овим законом регулишу само поједина питања? Није логично да један лекс специјалис не регулише сва питања и да општом одредбом упућује на примену других закона. То говори да предлагач или није имао довољно времена да припреми закон или предвиђа злоупотребе.

Чланови 10. и 9. регулишу питање услова изградње унутар аеродромског комплекса и у заштитном појасу око аеродромског комплекса. Моје питање је – шта ће држава да уради са објектима који су бесправно изграђени на земљишту на коме је предвиђено ширење Аеродрома „Никола Тесла“? Бесправно подигнути објекти се или руше или озаконе и не треба их посебно штитити.

Члан 15 – Финансирање изградње аеродромског комплекса и аеродромске инфраструктуре. У тачки 2) предвиђено је да се средства за финансирање изградње, доградње, адаптације и реконструкције

аеродромског комплекса и аеродромске инфраструктуре обезбеђују из буџета Републике Србије, аутономне покрајине или јединице локалне самоуправе, у зависности у чијој је надлежности аеродром. Питање – да ли то отвара могућност да Влада Републике Србије опет даје субвенције, или да се буџетска средства утроше у сређивање аеродрома како би касније био дат у концесију?

У истом члану у тачки 4) предвиђено је да финансирање изградње аеродромског комплекса и инфраструктуре може да буде и из донација и поклона. Овде се поред транспарентности оваквог начина финансирања поставља и питање политичког и економског утицаја и могућности корупције, јер улагање у аеродроме и инфраструктуру није мало, поготово ако се ради о аеродромима који су у својини Републике или аутономне покрајине.

Још једна примедба: у закону нису јасно дефинисани начини и критеријуми, односно мерила за доделу подстицајних средстава за аеродроме, већ је законска одредба да Влада ближе уређује начине и критеријуме, што опет може да буде нетранспарентно.

Члановима 16. и 17. регулисан је национални програм развоја аеродрома, који се доноси ради обезбеђивања услова за дугорочни развој и унапређење аеродрома у Републици Србији. Можемо да видимо, дакле, да привредно друштво „Аеродроми Србије“ ... На основу којих референци у пословању је за овако одговоран посао изабрано привредно друштво „Аеродроми Србије“ д. о. о. Београд? Наиме, према јавно доступним подацима на сајту АПР-а, ради се о привредном друштву чији је оснивач Република Србија, са оснивачким улогом од 150.000 динара, и да је основано у фебруару ове године, тако да на сајту нису доступни финансијски подаци у вези са његовим пословањем. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Предраг Јеленковић. Изволите.

ПРЕДРАГ ЈЕЛЕНКОВИЋ: Господине председавајући, поштоване колегинице и колеге, уважена министарко са сарадницима, пар речи о Закону о комуналним делатностима. То је врло важан закон, који је данас пред нама зато што је комунална делатност, како сте и сами рекли, а и сви то знамо, врло важна за локалне самоуправе у Србији. Просто, то је живот и сваки грађанин у свакој општини и у градовима Србије зна колико је важна та делатност за локалну самоуправу.

Значајан број општина и градова је, као што сте поменули, у неким проблемима са својим комуналним предузећима – ја долазим из Ниша, ви сте добро упознати са нашим комуналним системима – вероватно зато што је нешто наслеђено из ранијих година, али у сваком случају има помака. Оно што могу да истакнем, то је Јавно комунално предузеће „Медијана“ из Ниша које је, од пре пар година са новим менаџментом, успело да реализује пројекат прекограничне сарадње са бугарском

општином Перник; извршена је санација и рекултивација поља Це 4 на градској депонији; покренут је поступак израде пројектне документације за изградњу постројења за пречишћавање отпадних вода; адаптиран је и пуштен у рад центар за селекцију отпада; адаптиран је и преуређен центар у Тврђави и отворена Градска башта; набављена су нова возила, нова опрема и постављено преко 50 контејнера за селекцију стаклене амбалаже.

Када говоримо о овом закону, оно што је важно, треба обратити пажњу да нам искуство држава у нашем окружењу говори да је, због губљења контроле над објектима комуналне инфраструктуре и неконтролисаног уласка приватног капитала, потребно усмерити локалне самоуправе у Србији кроз једну политику трансформације у овој области, и то управо и кроз овај закон.

Оно што је важно, треба урадити анализу сваког јавног комуналног предузећа, какав је његов статус, наравно, са комплетном инфраструктуром, односно основним средствима која има, односно опремом за управљање тим системом. Након ове анализе, потребно је предвидети мере за консолидацију ових предузећа, која би омогућила пословање на одрживим основама. Овај закон доста ће помоћи локалним самоуправама не би ли цео тај комунални систем довели у ред и, наравно, ставили под контролу, као што сам рекао на почетку, не би ли нам се десила искуства из окружења, пре свега Бугарске и Румуније.

Предлог закона подстицајно ће утицати на: јавна комунална предузећа, привредна друштва и предузетнике који обављају комуналну делатност, повећање заинтересованости приватних компанија, односно приватних инвеститора за улагање у ову делатност и, на крају, кориснике услуга, тј. грађане и привредне субјекте, који могу да очекују и постепено јачање одговорности вршилаца комуналних делатности.

Оно што је добро, то је да Предлог закона уводи један новитет у ову област, а то је изјашњавање корисника комуналних услуга о квалитету пружања услуга, које ће служити као главни критеријум за испуњавање обавеза из овог уговора, односно будућих уговора о повереној комуналној делатности, али и као разлог за раскид уговора.

Пар речи о Предлогу закона о транспорту опасне робе. Као што видимо, Влада је упутила у скупштинску процедуру тај предлог новог закона из два разлога – потребе да се у овој области изврши усклађивање са секундарним изворима права ЕУ (пре свега, ту се мисли на Директиву из септембра 2008) и, наравно, по узору на један од закона који је припремљен и упоређен са конвенцијама Европске комисије УН. Пре свега, мисли се на Европски споразум о међународном друмском превозу опасне робе, Конвенцију о међународним железничким превозима, Правилник о међународном железничком превозу опасне робе и Европски споразум о међународном транспорту опасног терета на унутрашњим пловним путевима.

Овим законом утврђени су прецизни захтеви који се односе пре свега на учеснике у транспорту, превозна средства, дозволе за транспорт, категорије опасности и безбедности, поступање државних органа и организација, обука учесника у транспорту, посебне одредбе за друмски, железнички и водни транспорт, вршење контроле на путу и спровођење надзора.

Овим предлогом закона прописане су казнене одредбе за привредне преступе за домаће или страно правно лице – учесника у транспорту, као и за правна лица произвођаче амбалаже, такође за одговорно лице у њима, и посебно за предузетнике који врше превоз опасних роба. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Нисте завршили? Затражите реч поново.

Реч има народни посланик Предраг Јеленковић.

ПРЕДРАГ ЈЕЛЕНКОВИЋ: У прелазним и завршним одредбама прописно је под којим условима возила за превоз опасне робе која нису у складу са наведеним међународним стандардима могу да се користе у унутрашњем транспорту, с тим да апсолутно морају да буду безбедна.

После ступања на снагу овог закона, како стоји, биће донет 31 подзаконски акт, ако сам добро схватио, то су разне уредбе и правилници. Наравно, рок који је предвиђен за постизање потпуне усаглашености овог прописа је 31. 12. 2017. године. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Мирослава Станковић Ђуричић.

МИРОСЛАВА СТАНКОВИЋ ЂУРИЧИЋ: Захваљујем, председавајући. Даме и господо народни посланици, представници предлагача, поштовани грађани Републике Србије, данас је пред нама сет од осам веома важних закона. Морам да констатујем да смо имали веома мало времена за припрему, из чега се једино може закључити да Влада жели да нам онемогући детаљнију анализу и могућност подношења већег броја амандмана, чиме бисмо могли, пре свега посланици опозиције, да допринесемо побољшању ових предлога закона. Оваквим поступањем Влада показује непоштовање Народне скупштине и народних посланика, а с друге стране неодговорност према грађанима Републике Србије.

С обзиром на то да је немогуће дискутовати о свим тачкама дневног реда, ја ћу се концентрисати на два предлога закона. Први је Предлог закона о изменама и допунама Закона о комуналним делатностима. Овај предлог закона, како стоји у разлозима за доношење, усаглашава се са евроунијским стандардима, а зарад што бржег придруживања Србије Европској унији. Ми српски радикали се питамо када ћете схватити да вас они једном руком тапшу по рамену, а другом забијају нож у леђа и када

ћете одустати од погубног пута у ЕУ, за шта највећу цену плаћају грађани Републике Србије.

Конкретно ћу се базирати на члан 2. став 3. тачка 6) и тачка 6а) која се додаје у овом предлогу закона о комуналним делатностима и којом се објашњава шта је погребна делатност и чиме се она бави. У разлозима за доношење кажете да се обезбеђују исти услови за обављање комуналних делатности сваком вршиоцу комуналне делатности, било да долази из јавног или приватног сектора.

Из разговора са власницима погребних радњи у општини из које долазим, а то је Смедеревска Паланка, види се да су веома забринути за своју будућност. Верујем да је и у другим општинама тако јер сам чула мишљење удружења привредника који се баве овом делатношћу. Разлози за њихову забринутост су садржани пре свега у члану 7. Предлога закона, где се после члана 8. постојећег закона додаје члан 8а који се односи на испуњеност услова за отпочињање обављања комуналних делатности. У Предлогу закона се нигде тачно не прецизира који су то услови, који је, рецимо, број возила, опреме, број запослених, па бих замолила министарку да нам зарад тих грађана који се баве овим о томе да прецизније информације.

Став 3. истог члана 8а односи се на комисију која треба да утврди да ли су испуњени услови из става 1. за обављање комуналних делатности, а министар ће на основу оцене те комисије донети решење о одбијању или дозволи за обављање ове делатности.

Оно што забрињава привреднике, поред ових услова који се помињу, јесте и републичка такса коју ће од сада морати да плаћају. До сада су плаћали локалној самоуправи таксу, сада се питају колико ће износити та такса и плаше се да ће то бити знатно већа цифра.

Други предлог закона јесте Предлог закона о становању и одржавању зграда. Нацрт закона о становању и одржавању зграда који сте нам предложили дефинише развој становања, одржавање и управљање зградама, а сав терет извршења пребацује се на грађане, којима се уједно ограничава право да одлучују о својој својини и својини унутар заједнице у којој живе.

Овим предлогом се не решавају суштински вишедеценијски стамбени проблеми у Србији који се односе на подстанаре који немају уговор о закупу, на избеглице и интерно расељена лица која немају регулисано стамбено питање, на бескућнике и тзв. војне бескућнике и њихове проблеме, на принудна исељења, велики број пренасељених станова итд. Уместо да се бавите решавањем ових проблема, ви додатно отежавате живот наших грађана.

Предлог увођења професионалног управника је још један беспотребни финансијски намет станарима и ограничава право на својину. Индикативно је да се овај вид управљања односи само на стамбене зграде.

Из овога произилази да предлагач сматра да су носиоци права својине на становима неодговорни и неспособни па је њима потребно да се до детаља пропише начин како да управљају властитом својином – то је као нека врста тутора – за разлику од власника других непокретности. Професионални управник пописује станаре, скупља новац за одржавање, убеђује их да се нешто мора поправити; има још доста надлежности, али и ону да може да тужи онога ко не плати његову услугу.

Затим, имамо предлог обавезног осигурања зграде, који се односи само на штету од стамбених зграда. Ако бисмо ово прихватили, онда би требало подразумевати да штета може наступити од свих објеката, који би такође морали бити осигурани.

Овим нацртом се само продубљују проблеми и уводе нови издаци становништву. Ако вам је циљ да постигнете боље услове становања тиме што уводите додатне намете, ви постижете потпуно супротан ефекат. Не могу се осигурати средства тамо где их нема, јер је већина грађана Србије у веома лошој финансијској ситуацији, али је вама циљ да принудном наплатом пуните касу, и то је, изгледа, једина и главна улога професионалног управника. Ми српски радикали сматрамо да ће овај закон у пракси произвести дејство потпуно супротно ономе што ви данас покушавате нама да предочите.

Ко су људи на чије животе ће заправо овај закон суштински утицати? То су сиромашни станари у лоше одржаваним зградама, без скупштина, подстанари са жељом да наспрам својих скромних потреба у тешким тржишним условима некако реше тзв. стамбено питање, радници који још увек живе у некадашњим друштвеним становима, незапослени наследници некретнина, пензионери са нагомиланим дуговима за режије и порез, радничке породице итд.

Српска радикална странка ће покушати да амандманима исправи све пропусте и мањкавости и ових и других предлога закона. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Што се тиче Закона о комуналним делатностима и погребника и питања ко ће сада све то да пропише, колико кола итд., односно ту врсту подзаконског акта, сва удружења погребника ће заједно са Министарством уредити и направити такав подзаконски акт. Мислим да након овог закона и доста расправа које смо управо са њима имали имамо не само сагласност, заједничку, око тога како је важан тај подзаконски акт и колико су они овим законом задовољни, и то имамо и писмено од њих.

Рекли сте једну ствар коју просто морам да демантујем, а то је да закон о становању ограничава право грађанима и да ће се односити само на, како сте ви рекли, сиромашне грађане итд. Прво, никоме не ограничава

никакво право; друго, овај закон утиче на све грађане, јер смо сви станари, али у смислу да помаже да се заиста уреди управљање, пре свега, зградама. Само толико.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Јелена Жарић Ковачевић. Изволите.

ЈЕЛЕНА ЖАРИЋ КОВАЧЕВИЋ: Поштовани председавајући, поштована министарка са сарадницима, даме и господо народни посланици, ја ћу говорити о Предлогу закона о транспорту опасне робе.

Када буде ступио на снагу, закон ће уређивати услове за обављање унутрашњег и међународног транспорта опасне робе у друмском, железничком и унутрашњем водном саобраћају, захтеве у односу на амбалажу, покретну опрему, односно превозна средства намењена за транспорт опасне робе, услове за именовање тела која контролишу амбалажу и возила за транспорт, услове и обавезе које ће морати да испуне учесници у транспорту опасне робе, надлежности државних органа и других организација у транспорту опасне робе.

Из Предлога закона видимо да је предложено укидање Управе за транспорт опасног терета. Права и обавезе Управе, запослене, опрему и средства за рад преузеће Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, у коме ће се формирати посебан сектор који ће бити надлежан за питања транспорта опасне робе. На овај начин побољшаће се однос државне управе према учесницима у привреди јер ће акценат бити на обављању стручних послова. Рационалније управљање људским ресурсима ће ангажовати запослене на бољи начин, у циљу ефикаснијег рада. Ефекат примене овог закона био би стварање нових привредних субјеката на тржишту и тржишна конкуренција, што ће управо помоћи укидање ове управе и преношење њених посебних надлежности на именована тела.

Даље, Законом о транспорту опасног терета предвиђено је обавезно осигурање. Усвајањем овог закона то би се укинуло. Обавезно осигурање уређује се Законом о обавезном осигурању када постоји ратификовани међународни споразум који предвиђа такву обавезу. Законодавац није предвидео потребу да се уведе оваква врста осигурања кроз Закон о обавезном осигурању па би самим тим било неоправдано увести овакву врсту осигурања, односно обавезно осигурање кроз закон о транспорту опасног терета, коме то иначе није предмет регулисања. С друге стране, увођење обавезног осигурања није могуће без претходног међународног усаглашавања лимита одговорности. Овакву врсту трошкова немају превозници у свим земљама ЕУ па је то још једна од олакшавајућих околности за наше привреднике, који неће морати да узимају полисе осигурања по врло високом премијским стопама.

Врло је важно и питање издавања *ADR* сертификата од стране именованих тела. Прописује се да ће министар одредити начин и поступак издавања *ADR* сертификата о одобрењу за возило. На овај начин, сва

именована тела поступаће идентично, чиме ће се подићи ниво правне сигурности. Поред тога, министар ће прописати поступање са приговорима на рад именованих тела и њихове одлуке, као и осигурање од одговорности за штету коју странке могу да претрпе радом именованих тела.

Такође, у овом делу се предлогом нуди решење за отклањање недостатка који су се показали применом Закона о транспорту опасног терета. Ради се о проблему у коме се налазе они друмски превозници који користе возила која су добила *ADR* сертификате на основу Закона о транспорту опасног терета, али нису у сагласности са *ADR* споразумом. У том смислу, предложено је решење како да се возила користе и даље, а да се са друге стране испоштују међународно преузете обавезе. Ово је још једна од позитивних страна овог предлога закона на које бих указала.

Дакле, осим усаглашавања са последњим променама у овој области због потврђивања међународних споразума и процеса усаглашавања са правом Европске уније, овај предлог закона нуди и многа конкретна решења за постојеће проблеме, али и начине отклањања недостатака који су уочени током примене Закона о транспорту опасног терета а оптерећивали су учеснике у транспорту опасне робе.

Такође, примена овог закона ће омогућити бољи положај и једноставније присуство на тржишту привредних субјеката, самим тим и здравију и бољу тржишну конкуренцију, штитећи домаћу привреду у највећој могућој мери. Као и други закони који постоје у области транспорта, и овај закон ће сигурно утицати на смањење сиве економије.

Због тога што Влада Србије наставља са јаким темпом рада на законима који побољшавају квалитет живота грађана Србије али и због позитивних ефеката конкретног закона који се очекују, у дану за гласање подржаћу овај предлог, као и остале предлоге закона који су дошли од стране Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре.

Накратко бих се осврнула на Предлог закона о управљању аеродромима. Морам да подсетим да се захваљујући редовној карго-линији Ниш–Истанбул годишње може превести и до четири хиљаде тона робе, што ће аеродром у Нишу учинити регионалним карго-центром, што Ниш није имао, а српска роба ће моћи да се извози. Планирана је модернизација аеродрома и продужење писте. Дакле, даље се ради на подршци развоју привреде.

Свесни смо да без подршке премијера и потпредседнице Владе и ресорног министарства оваквих успеха не би било. У овом тренутку ја бих се захвалила на вашем залагању а колегинице и колеге народне посланике ћу позвати да подрже овај сет предлога закона који су дошли од стране Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, што ћу ја исто учинити у дану за гласање. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Ивана Николић. Изволите.

ИВАНА НИКОЛИЋ: Захваљујем, председавајући. Уважена госпођо министре, уважени представници Министарства, даме и господо народни посланици, пред нама је данас сет добрих предлога закона, а ја ћу посебну пажњу посветити закону који се односи на област која до сада није била регулисана законском регулативом, а то је закон о управљању аеродромима. Усвајањем овог закона коначно ће бити заокружена, односно комплетирана област, односно слика о ваздушном саобраћају.

Ми имамо добре законе, који се и те како примењују, као што је Закон о ваздушном саобраћају, којима се уређују питања, рецимо, врсте аеродрома, њихова намена и слично, али не и област која прецизно говори о управљању аеродромима као делатности. Ни управљање аеродромима као делатност али ниједна друга делатност везана за аеродроме нису утврђене као делатности од општег интереса да би се на њих применио Закон о јавно-приватном партнерству и концесијама.

Усвајањем предложеног закона и предложених измена и допуна закона које су данас на дневном реду отварају се врата новим инвестицијама; аеродромима ће моћи да управљају јавна предузећа, друштва капитала и предузетници. Сматрам да треба дати могућност свим равноправним учесницима на тржишту који испуњавају одређене услове и тако им омогућити учешће на либерализованом тржишту и конкурентност, па нека буду изабрани најбољи.

Из предлога закона јасно је да је циљ оваквих закона развој и модернизација аеродрома, поготово оних који поседују одређене сертификате а немају довољно средстава за даљи развој. Али кроз могућност закључења уговора о концесији, развиће и унапредиће постојећу инфраструктуру, што води ка повећању броја путника, самим тим води ка повећању броја линија редовног превоза, што би довело до побољшања стања у привреди и економији.

Евидентно је да је циљ ове владе, односно основни задатак – напредак Србије у свакој сфери, са основним циљем побољшања животног стандарда за све грађане. О раду Владе у области ваздушног саобраћаја говоре подаци које је у уводном излагању изложила госпођа министар, а то је, између осталог, податак да је пре 2013. године број путника на Аеродрому „Никола Тесла“ био око два милиона, данас је тај број два пута већи, а очекујемо до краја године чак пет милиона.

Када се говори о области саобраћаја, може се слободно рећи да је сваки вид саобраћаја, почев од ваздушног, железничког, друмског, у успону, са трендом повећања броја путника, са повећањем превоза терета; тако исто и проширење саме мреже.

Рећи ћу још неке рекордне податке Аеродрома „Никола Тесла“ осим оних који су изнети о броју путника: ево, податак да је више од 90% летова започето без кашњења (то је податак из новембра ове године), тако да је просечно кашњење смањено са осам минута на мање од шест минута;

следећи податак, изводе се радови на реконструкцији и адаптацији терминала један на Аеродрому „Никола Тесла“; и најновији податак, од јуче, јесте да су започети радови на ојачању међуспратне конструкције. Све то указује да не треба стајати, јер се потребе на тржишту мењају, повећавају се капацитети и треба да створимо услове да можемо да оправдамо све веће захтеве који се пред нас постављају.

Желим да истакнем да је приликом излагања програма Владе премијер изнео да је Аеродром „Никола Тесла“ аеродром са рекордним резултатима и да ће концесиони модел управљања обезбедити нове инвестиције од најмање седамсто милиона евра, што ће обезбедити додатне приливе у буџет Републике Србије. Овакав модел ће се сходно примењивати и на преко тридесет малих аеродрома на територији Републике Србије. Када кажем мали, не мислим површински мали, него по броју путника. Циљ је омогућити и таквим аеродромима линије редовног превоза путника.

Желим да кажем, првенствено због грађана Србије, да је приликом јучерашње расправе неко од опозиционих посланика износио ставове, односно износио мишљења на начин на који они тумаче законе, постављајући питање како се припрема предлог закона, да ли су укључене све релевантне институције у припрему предлога и да ли се одржавају јавне расправе. Рећи ћу конкретно да за овај закон о управљању аеродромима због хитности за његово усвајање није одржана јавна расправа, али да је формирана радна група која укључује по мени и те како релевантне институције: најпре Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, Директорат цивилног ваздухопловства Републике Србије, Аеродром „Никола Тесла“ Београд, „Ер Србију“, Саобраћајни факултет, контроле летења Србије и Црне Горе. То су институције које врло добро испитују тржиште, које имају податке о стању на терену. Сматрам да је по оваквом саставу радне групе ово један јако добар предлог закона.

На крају, сматрам да ће сет закона о којима данас расправљамо након усвајања дати простор за побољшање квалитета живота грађана Србије и изражавам потпуну подршку предлозима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Душица Стојковић. Није ту.

Реч има народни посланик Владимир Ђукановић.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала, председавајући. Морам да признам, пошто смо данас чули невероватне ствари од разних посланичких група, чак има оних који су, као, десно опредељени, али у својим излагањима као да се залажу за управни социјализам, просто сам понекад шокиран њиховим ставовима, посебно том бојазношћу од приватизације или, још боље, од професионализације, а, на пример, заклињу се у Русију. Ако ћемо реално – мислим да је један од посланика, драго ми је да је из опозиционих редова, то споменуо – баш у Русији имате концесију, па чак и

добрим делом приватни аеродром „Домодедово“ у Москви, један од највећих аеродрома, *„Star Alliance“* и *„Oneworld“*, мислим да су у некој кооперацији, тако да ми није јасно зашто се неко плаши тога.

Што се тиче концесија, ако већ говоримо о Кини која има социјалистички систем, много концесија имате у Кини, даје се приватним компанијама да раде.

Не знам зашто се неко плаши што ће неко на нашем аеродрому да добије могућност концесије. То је ваљда позитивно. Нама је потребан што бољи аеродром. Морам да признам да је нама од изузетно велике важности да можда изградимо још један терминал с обзиром на то да постајемо веома важна зрачна лука и да из готово свих земаља региона долазе у Београд и из Београда путују. Или ваздушна лука, извињавам се.

Пошто сам недавно био у Пекингу, они су свакако изразили жељу, посебно сада када се укидају визе, што и те како поздрављам, да имамо директну линију Београд–Пекинг. То би било заиста фантастично и сјајно, онда бисмо били земља са чијег аеродрома идете у Москву, Санкт Петербург, Пекинг и Њујорк. Мислим да то нико нема овде, значи, до три најважније земље света имате директне линије, што је заиста фантастично и велики успех!

Ако се некоме то не допада, ако би неко можда волео да врати „Јат“ или онакав аеродром какав смо некада имали, добро, мени остаје само да са жаљењем констатујем да то баш није паметно. Ко не воли „Ер Србију“, коме стално смета та компанија – немојте да летите „Ер Србијом“, идите неким другим авионом. Или идите пешке, на крају крајева, пошто вам се то не допада. Цео свет долази овде, лети нашим авионима, само се неким људима овде, пакосним, то не допада. Не разумем то, али шта да радите.

Заиста смо овде чули свашта – зашто држава не улаже у нека пропала предузећа? Чули смо невероватне захтеве да држава улаже у фабрику трактора. А када их питате где ће та држава да прода тај трактор, где би и како овако посрнуле, уништене фабрике, као што су „Раковица“ и ИМТ, данас могле да постану конкурентне са „Џон Диром“ или „Њу Холандом“, или откуд знам, појма немају. Али, то је битно зато што прија неким људима у Србији који и даље живе у периоду самоуправног социјализма, каже – што то држава негде нешто не финансира.

Иначе, потпуни сам присталица приватне својине. И, осим за одређене стратешке гране где би требало да држава задржи већинско власништво, увек сам присталица јавно-приватног партнерства јер сматрам да приватник далеко боље управља него држава, и одговорније. То можете да видите и по „Ер Србији“, на крају крајева. Далеко одговорније управља и свакако да пружа много боље услуге.

Не разумем тај страх, као да неко прижељкује да се врати Кардељ. То отприлике данас овде слушамо.

Што се тиче закона о становању, ту тек не разумем зашто придике. Па, то је позитивно. Ја тврдим, иначе, кад погледате кућне савете... Разумем, наравно, ове у мањим зградама, али, знате, кад живите у солитеру и кад видите какав је кућни савет, дође вам да се ухватите за главу. Не можете ниједан проблем да решите. Неретко се сами станари потуку око тога ко ће да буде председник кућног савета, јер свако нађе неки мали посао са неким из комуналног предузећа па прави своје приватне дилове, а зграда трпи.

Живим у солитеру који има 22 спрата, то је да бог сачува! Некада не раде лифтови уопште, имамо ситуацију да лифт не ради по годину дана и не могу да се договоре ко ће да поправи лифт. Извините, сад кад неког натерате, ако не можете да се договорите, па дође професионални менаџер, па да видите како ће неко да се натера да ради. Имамо, рецимо, страшан проблем, сви солитери имају проблем да парцела испред солитера, значи онај излаз... То је просто невероватно, кога год сам звао да реновира, односно да нам то поправи, нико није надлежан. Не зна се чија је то надлежност. Кад зовете ове из града, кажу – не, ми немамо везе са тим. Зовете из општине, ни они немају везе са тим. Онда ови из кућног савета кажу – ми немамо средства. Онда имате рупе испред улаза и то нико не поправља, то тако стоји, деца изађу, ломе ноге, упадају у рупе. Знате, кад дође неки професионални менаџмент и те како ће да се потруди па ће то да се поправи, па ће сви станари да имају нормалан излаз из зграде.

Тако да сам по овом питању апсолутни присталица ових закона, ово су добри закони, изузетно добри закони. Коначно, да једном пробијемо ту баријеру, да више не размишљамо да свуда мора држава да управља, јавно-приватно партнерство је нешто што је сасвим пожељно. Ја се апсолутно за то залажем.

Имам само питање за Министарство, пошто сам добијао питања од људи који су подстанари и годинама покушавају да остваре своја права, како да дођу до стана, пошто толике године уплаћују све те рате, заправо плаћају станарину – да ли ће се њима решавати статус? То сам дужан да питам пошто су нама овде поставили питање. Морам да признам да нисам компетентан за то да бих могао да им одговорим, па бих волео да нам људи из Министарства о томе нешто више кажу.

Што се тиче самог сета закона, морам да признам да је ово заиста, заиста добро и свакако ћу, онако пуног срца, подржати. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Поштовани председавајући, члан 106: „Говорник може да говори само о тачки дневног реда о којој се води претрес.“

Заиста сам се трудио да видим у овим законима које данас имамо на дневном реду где су ИМТ, ИМР, „Џон Дир“ и проблеми

производње пољопривредне механизације у Србији, али нисам успео да препознам који се закон односи на то што је уважени колега пре мене износио. Морам да признам да сам заиста изненађен и шокиран; с обзиром на то да колегу познајем и са факултета јако дуго, заиста сам очекивао далеко озбиљнију аргументацију од оне коју је износио.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Чекајте, колега Ђукановићу.

Господин Ђукановић сигурно није прекршио Пословник, поготово не одредбу члана 106, био је стално у теми. А „Џона Дира“, ИМТ и ИМР је узео као метафору, везано за законе о којима се расправља. Ваљда има право то да уради.

По Пословнику, народни посланик Владимир Ђукановић.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала, председавајући. Чланови 103, 104. и 107, посебно око указивања на повреду Пословника и на вређање достојанства. Увек истичем, када нешто покушавате да прикажете као повреду Пословника, не смете да кршите достојанство свих нас посланика, а посебно не јавности, и да обмањујете. Ово што је сад урађено је чиста обмана. А да не причам о томе да неко цени да ли је неком озбиљна аргументација или није, али како год. Па нисам ја данас говорио о томе да ће аеродром отићи у приватизацију, него баш шеф посланичке групе уваженог колеге. Тиме је измислио свакако… Ја се само извињавам, тиме је измислио нешто што не стоји, пошто се овде само прича о концесији. Хвала.

(Срђан Ного: Ја сам добио опомену због овога.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Ђукановићу, управо улазите у реплику.

Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само два појашњења. То земљиште које сте помињали, за редовну употребу – у члану 53. овог закона, где пише „Надлежност професионалног управника“, стоји између осталог и да се стара о одржавању земљишта које служи за редовну употребу зграде. Дакле, то је то земљиште испред зграде или солитера које сте помињали.

Што се тиче оних који нису у стању да плате своје обавезе, овим законом је управо предвиђена и стамбена подршка пошто је сасвим сигурно да ће таквих случајева бити. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Јахја Фехратовић.

ЈАХЈА ФЕХРАТОВИЋ: Захваљујем. Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, уважена министарко са сарадницима, закони који су пред нама уређују изузетно важне области свакодневног живота грађана Србије, међу којима је и закон о изменама и допунама Закона о комуналним делатностима.

Предложена решења доприносе сређивању хаоса који влада у овој области у скоро свим нашим локалним самоуправама, а ја бих рекао да

су општине Санџака у најдрастичнијем проблему. Тај проблем се провлачи од деведесетих, а додатно је ескалирао у претходном периоду јер су досадашње локалне власти све учиниле како би, у сврху задовољења личних и партијских интереса, црпиле финансије преко ових предузећа и неодмерено упошљавале своје чланове, чиме су уништиле и оно мало инфраструктуре коју су ова предузећа поседовала.

У таквом хаосу радници не добијају редовно муком зарађене плате, немају основних услова за обављање тешких послова, што доводи до штрајкова услед чега опет трпе грађани. У низу таквих штрајкова најсвежији је онај из 2015. године када су грађани Тутина били изложени еколошкој катастрофи три месеца колико није изношено смеће. Локалне власти отпуштају те раднике и за услуге изношења смећа ангажују приватно предузеће, па сада грађани Тутина ем скупље плаћају одвожење смећа, ем општинска управа из буџета том приватном предузећу опет исплаћује новац. Дакле, грађани двоструко плаћају, а смеће се и даље не износи редовно јер цели град поседује само један камион за ту врсту делатности. Нередовност таквих услуга такође постоји у Сјеници.

Радници комуналних предузећа у Новом Пазару врло често су на удару бахатих директора, чак до те мере да су их вређали као ментално заостале, што је рецимо недавни случај са доскорашњим директором, господином Шкријељом, кадром господина министра Љајића. На мети таквих директора је скромно градско зеленило, па нажалост и тополе са гробаља, а крађа горива из бензинских пумпи у кругу предузећа је константна појава. Или пак да директор службеним возилом оде на годишњи одмор, као што је овог лета урадио актуелни директор тог предузећа Емин Омеровић, такође кадар министра Љајића.

Зато је важно да Министарство овим законом предвиди механизме заштите радника, имовине локалних комуналних предузећа и појача контролу вршења услуга према грађанима од стране тих предузећа.

Врло важан део измена Закона тиче се уређења гробаља, њиховог власништва и располагања истим, у коме се каже да локална самоуправа не може поверавати послове уређивања и одржавања гробаља која су у својини цркава и верских заједница без њихове сагласности.

Међутим, да ли је закон предвидео ситуацију, шта ће се догодити ако локална самоуправа отме гробља верским заједницама, као што је случај са гробљима у Новом Пазару где постоје два муслиманска гробља, стара неколико векова, која су увек била у власништву Исламске заједнице; међутим, локална самоуправа је самоиницијативно Исламској заједници отуђила та мезарја и противзаконито располаже њима.

Зато је ова одредба важна и здушно је подржавамо. Као што би, рецимо, било важно решити и вишедеценијски проблем муслиманског гробља у Београду, јер је преко 100.000 становника овог града муслиманске вероисповести у великом проблему због непостојања тог гробља.

Такође, једна од измена овог закона односи се на јавни градски и приградски превоз. Нажалост, и ова област је девастирана. Влада и Министарство морају учинити више напора да у сиромашним срединама проради локална превозна предузећа, јер њихово непостојање угрожава опстанак људи у руралним срединама, као што је случај у Сјеници где већ годинама према удаљеним пештерским селима не постоји никакав јавни превоз. Ово је уједно и апел вама, министарко, вашем министарству и Влади Србије да помогнете успостави таквих линија, што би олакшало живот, а самим тим и опстанак људи на овом подручју.

Важна је и предложена одредба о јавним паркиралиштима. Међутим, имамо локалне самоуправе, каква је Нови Пазар, које нису својим грађанима обезбедиле ни минималан број паркинг-места, а упорно истрајавају у наплати такси, па неретко и одвожењу аутомобила пауком, како би попуниле буџете. Да ли је законом одређено да локална самоуправа прво мора осигурати услугу паркинга грађанима, па тек онда спроводити рестриктивне мере?

На крају, врло важна одредба тиче се хигијене, одржавања улица. Ово је такође област у којој велики број локалних самоуправа врши малверзације. Постоје локалне самоуправе, попут Новог Пазара, које само уочи избора чисте шири део града.

Због свега овога, ја ћу подржати ове одредбе закона, као и све остале, јер оне покушавају да реше ове проблеме који се тичу живота обичног грађанина наше државе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Бранимир Јовановић. Изволите.

БРАНИМИР ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем. Поштовани председавајући, поштована потпредседнице Владе, колегинице и колеге народни посланици, говорићу о закону о становању и одржавању зграда, односно говорићу о проблемима са којима се сусрећу грађани Србије, али о реалним проблемима у стварном животу, а не да бих скупљао неке јефтине политичке поене или причао популистички против локалне заједнице из које долазим.

Сматрам да су неке од битних карактеристика овог закона те што ће градови и општине вршити регистрацију стамбених јединица и што ће скупштине станара добити својство правних лица. На овај начин, тачно ћемо знати ко је одговоран за одређене поступке и то је, по мом мишљењу, једна велика улога овог закона. Управо је изостанак одговорности у претходним годинама, могу рећи слободно и претходним деценијама, довео до тога да се поједине зграде налазе у катастрофалном стању.

Можемо да поставимо много питања: и ко је одговоран за то што отпадају фасаде, и ко је одговоран за то што се на време не санирају кровови зграда, зашто у многим вишеспратницама лифтови не раде, због чега ходници у појединим зградама годинама нису кречени или зашто чак

свако друго поштанско сандуче у зградама није функционално. Наравно, у овом тренутку, у овој ситуацији тешко је одговорити на та питања, а тешко је одговорити управо из разлога што нико не преузима одговорност за ове проблеме. Још увек функционише текуће одржавање зграда, али је очигледно највећа бољка, за сада, инвестиционо одржавање.

Очекујем да закон о становању и одржавању зграда утиче позитивно на станаре да заједно и систематски реше многа питања. Навешћу само неке од проблема: рецимо, на многим зградама прокишњава кров, а тај проблем се очигледно тиче само оних који су директно угрожени; у многим зградама многи не воде рачуна, не брину о техничкој исправности лифтова; неке зграде нису прикључене на градску топлану, па су принуђени да се греју на чврсто гориво, а о безбедности употребе димњака нико не води рачуна; у неким зградама постоје подстанице даљинског грејања, а мало људи размишља каква хаварија може да настане ако одржавање није адекватно.

Очигледно је да сада, односно у овој ситуацији, нико за ово не преузима праву, конкретну одговорност. А када би се којим случајем догодила нека несрећа, онда би сви испаштали. Ово су неки наслеђени проблеми. Скупштине станара у овој ситуацији, у овој форми немају механизам да неодговорног комшију натерају да учествује у решавању значајних питања.

И до сада су станари имали могућност да ангажују управника зграда, али мали је број оних који су то на прави начин искористили. Управник зграде у суштини је исто што и професионални председник скупштине станара. Закон ће сада повећати овлашћења и одредити законски минимум који станари морају да испуне.

Закон о становању и одржавању зграда јасно прописује начин одлучивања у стамбеним јединицама и регулише ситуацију када је власник стана непознат или недоступан.

Дотаћи ћу се и проблема који се тичу енергетске ефикасности. Сматрам да ће овај закон помоћи да се они реше на један позитиван начин. Подаци показују да је само десетина изграђених стамбених објеката у Србији у складу са важећим стандардима у области енергетске ефикасности. Пошто ће стамбене јединице на овај начин добити статус правног лица, оне ће имати могућност да конкуришу и учествују у пројектима за енергетску санацију, а то би могао да им буде неки додатни извор финансирања за решавање ових проблема.

Закон о становању и одржавању зграда доноси много новина и очекујем много позитивних ефеката, односно да уведе у ред област одржавања зграда. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Нађо Јовановић. Изволите.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем, председавајући. Уважена министарко са сарадницима, уважени представници Министарства спољних послова, поштоване колеге народни посланици, било би бесмислено ако се не би подржао овај сет закона имајући у виду да се коначно покушава увести правна сигурност тамо где правне сигурности и правне заштите дуже времена није било.

Наравно да највећу пажњу јавности, без обзира на то што и остали закони заврећују ту исту пажњу, привлачи закон о одржавању стамбених зграда. У својој дискусији ћу се фокусирати на тај закон. Као што је овлашћени представник Посланичке групе СПС, наша уважена колегиница Стефана Миладиновић истакла, Посланичка група СПС ће и овај и преостале законе из предложеног сета у дану за гласање подржати.

Међутим, уважена министарко, вама бих хтео да укажем, на један крајње добронамеран начин, како сам то до сада увек чинио и у ранијим сазивима, на одређене одредбе закона за које сматрам да могу бити у колизији са неким другим законима, па да заједнички пробамо да избегнемо евентуалне недоречености приликом практичне примене, односно проблеме у практичној примени закона.

Имајући у виду да свака општа норма важи за све случајеве, односно све ситуације, тако би и нормирање члана 5. морало да буде за све ситуације, а нажалост није. Зашто на ово указујем? У члану 5. у ставу 2. каже се да се стицањем права својине на посебном делу зграде, поред осталог, стиче и право сусвојине на земљишту на коме је зграда изграђена и на земљишту за редовну употребу зграде.

Ако је општа норма у питању, онда није примењива. Зашто није примењива? Због тога што се може односити само на ситуације када имамо извршену конверзију на тој катастарској парцели, где је право коришћења претворено у право својине или где се ради о праву својине. Ово није у свим случајевима; имамо и даље у катастру заступљене ситуације где су катастарске парцеле и даље са правом коришћења, а зграде се налазе на тим истим катастарским парцелама. Власници станова као посебних делова зграде не могу стицањем тог посебног дела стећи и право сусвојине на катастарској парцели, могу стећи право сукоришћења.

Што се тиче права земљишта за редовну употребу објекта, хајмо онда и то да разјаснимо. Министарки је и те како добро познато, и мојој уваженој колегиници Александри, да је право земљишта за редовну употребу објекта, између осталог, дефинисано одредбама Закона о планирању и изградњи у члану 70, али и одредбама Закона о основама својинскоправних односа. Ако је то тако, а јесте тако, онда долазимо у следећу ситуацију: право земљишта за редовну употребу објекта је једна врста терета. Ако је зграда изграђена на туђем земљишту и ако је то у складу са одредбама Закона о планирању и изградњи – ми смо имали чак и норму по којој је право земљишта за редовну употребу објекта везано за

одређену површину, то је била минимална површина за формирање једне грађевинске парцеле – шта то значи? То значи да је то земљиште испод објекта или око објекта које служи за редовну употребу; то је терет. И, уколико се налази на земљишту које је у власништву Републике Србије, а посебно уколико је по одредбама Закона о јавној својини са Републике Србије пренето на локалне самоуправе, онда се не може стећи право својине, онда се задржавамо на праву коришћења. Зашто? Због тога што имамо проблем у катастру целе Србије, јер је катастарски проблем да су и даље задржана права коришћења на катастарским парцелама, преко 90% земљишта, можда и више.

Према томе, нисам сигуран да ова норма као општа норма може у практичној примени да прође, а да не буде у колизији са одредбама Закона о основама својинскоправних односа и, евентуално, одредбама Закона о планирању и изградњи.

Шта још побуђује једну дилему? У члану 9. нормирано је да уколико је дато право некоме да на посебном делу зграде изгради, дозида итд., дужан је да у року од пет година изгради, а уколико тај рок од пет година прекорачи, да изврши реституцију, односно повраћај у пређашње стање, фактички да поруши све оно што је изградио. Није спорно да таква врста санкције постоји, ја то заиста искрено подржавам, не као правник него као грађанин, јер сматрам да свако мора да сноси посебну врсту одговорности за непоштовање обавеза које су предвиђене законом, заиста ту нема ништа спорно, али шта уколико постоје објективне околности које су спречиле да дође до финализације градње? Шта уколико је степен изграђености, уважена колегинице Александра, преко 90%? По одредбама Закона о основама својинскоправних односа, он је већ стекао својину. Да ли је у тој ситуацији, нећу рећи дозвољено, јер бих погрешио ако бих рекао да ли је дозвољено, дозвољено јесте, али да ли је рационално и економично то исто лице које је изградило грађевину у том степену градње враћати на нулу, односно на почетно стање и рећи – ти си кажњен том чињеницом да, ето, ниси испоштовао рок од пет година и дошао си у ситуацију да не можеш даље; не дај боже, умро си пре истека рока од пет година, а твоји правни следбеници нису хтели да заврше.

Према томе, ова одредба као општа норма такође би морала да буде мало више прецизирана, да се односи на ситуације које би биле примењиве за сваког грађанина без обзира на то у каквој се ситуацији налази када је ова његова обавеза у питању.

Следеће што желим да истакнем као дилему – уважена колегиница Александра и те како добро зна да је одредбама Закона о основама својинскоправних односа заједничка својина прописана као недељива својина. Шта то значи? То значи да сваки вид располагања подразумева сагласност свих заједничара. Дакле, ниједан од заједничара, без обзира на то да ли их има три или педесет, не може ни у ком случају

бити искључен из давања сагласности за располагање. На то указује одредба члана 19. Закона о основама својинскоправних односа која каже: „На заједничким деловима зграде и уређајима у згради власници посебних делова зграде имају право заједничке недељиве својине“.

Искрено речено, нисам сигуран да је у свим одредбама закона, ако се прате од почетка до краја, ова императивна норма заступљена. Бојим се да није у свакој ситуацији и бојим се да то оставља простор да се управо овакав правни институт негде можда крши.

Осим тога, опет ћу се обратити вама, Александра, ви знате да је и у одредбама Закона о основама својинскоправних односа предвиђено нешто чланом 15. ст. 4. који каже – за предузимање послова који прелазе оквир редовног управљања, па даље наводи: отуђење ствари (и то целе ствари), промена намене ствари, издавање ствари, потребна је сагласност свих сувласника. Без обзира на њихове сувласничке уделе. Зашто ово говорим? Говорим због тога што сам, пажљиво читајући Предлог закона, нашао поједине делове одредаба које сте нормирали где се, чини ми се, одступа од овог обавезног, императивног прописа да је обавезна сагласност свих заједничара уколико се ради о заједничкој недељивој ствари, што у принципу и јесте.

Што се тиче појединих процесних решења, она су у принципу добра, једино би ми одговарало, као правнику, да је онај рок од три дана, који је дефинисан као рок за истицање на огласној табли (или било где) као обавештење власнику посебног дела зграде да може учествовати у расправи на седници стамбене заједнице, ипак осам дана. Зашто? У судској пракси се каже овако – уколико се Нећо Јовановић не може на други начин обавестити да приступи суду, онда се обавештава тако што се позив за њега истиче на огласној табли и тај позив на огласној табли стоји осам дана. То је сасвим примерен и сасвим разуман рок и нема разлога да се од тог рока одвајамо. Осим тога, то што изостанком три пута неко ко је власник посебног дела зграде губи могућност да његов глас сачињава кворум, нисам сигуран да је добро решење.

Оно што је сигурно добро, уважена министарко, јесте то што сте предложили један закон који коначно уводи принцип одговорности: одговорност за накнаду штете, по принципу објективне одговорности, који је до сада увек био негде замагљен, и одговорност за неиспуњење обавезе. И, то је нешто што не може нико нормалан, извинићу се свима због тога што овако говорим, а да не подржи.

Уколико дође до оштећења фасаде и, не дај боже, та фасада, као што се дешавало у неким ситуацијама, повреди грађанина, раније смо лутали што се тиче одговорности, од локалне самоуправе, градске управе, власника стана итд., итд. Заиста, овај пут имамо оно што је нормирано на начин како треба да буде нормирано. И, усаглашено је са одредбама Закона о облигационим односима.

Има још доста тога, али да не бих трошио време својој уваженој колегиници Снежани Пауновић, скратићу. Само ћу се још осврнути на два детаља, афирмишући нешто што је јако позитивно у овом закону: прво, што сте задржали један принцип који је и раније постојао – стамбене заједнице су правна лица. Као правна лица, морају да манифестују своје деловање као правна лица. Шта то значи? То значи да морају подносити завршни рачун. Подсећања ради, од 2008. па до 2013. године у Београду су стамбене зграде, које су и тада имале третман правних лица, подносиле завршни рачун, касније биланс стања, биланс успеха или већ шта, али, у сваком случају, нешто што је подразумевало одговорност када је у питању финансијско располагање било је регулисано законом. Имате максималну и снажну подршку што сте тај принцип задржали и што сте га сада врло јасно и прецизно нормирали у закону.

Оно што на неки начин изазива одређену сензитивност појединих група, мислим на грађане Србије, када су у питању заштићени подстанари или власници станова... Чули смо прегршт критика, испољавање сумњи, бојазни, скепсе итд. Ја ћу бити личан сада, мало да се као правник издвојим од онога што ми је обавеза као члана СПС-а и представника моје посланичке групе, а то је следеће – ипак сте успели да ту сензитивност негде уравнотежите. Јер, с једне стране, власници станова су трпели терет, терет заштићеног подстанара; с друге стране, заштићени подстанар није крив што је заштићени подстанар, њега је неко други ставио у ту позицију и дао му ту легитимацију. Ни у ком случају се не може тражити одговорност или кривица на једној или на другој страни. Држава је наметнула један такав концепт, односно тадашњи законодавац, или неко ко је нормирао тада важеће прописе, и довео и једне и друге у непријатну ситуацију и деликатан положај. Чини ми се да треба да се издигнемо изнад тога. Решења која су у овом закону дефинисана су добра решења.

На крају, у име Посланичке групе СПС, не узурпирајући право нашег овлашћеног представника, као заменик шефа Посланичке групе СПС категорички потврђујем да ћемо заиста са задовољством подржати комплетан сет закона које сте предложили. Хвала вам што сте ме саслушали.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Члан 107, достојанство Народне скупштине. Мислим да је уважени колега који је говорио пре мене направио вероватно лапсус када је рекао да нико нормалан не може да не гласа за овај закон. Стварно мислим да у његовом излагању, које је иначе било коректно, није требало да се поткраде једна таква формулација с обзиром на то да се овде добар део посланика... Сви посланици опозиције су се изјаснили да ће бити против овог закона и излажу своје аргументе, какви год они били. Мислим да имамо право да излажемо аргументе зашто смо против оваквог закона.

Таква квалификација не приличи једном колеги који је, понављам, имао коректно излагање, иако бих ја морао да се запитам како странка која се залаже за социјалну правду може да подржава једно овакво наметање нових обавеза грађанима.

(Нађо Јовановић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику, господине.

(Нађо Јовановић: Пословник.)

По Пословнику, реч има Нађо Јовановић. Али сачекајте само да одговорим колеги Срђану у вези с чланом 107.

Колега Нађо је изразио свој став. Он није тај који може да оцењује да ли је неко нормалан или није. Али, нешто морам да вам кажем, колега, а то је да се обично повреда Пословника користи за један вид политичке борбе, да би се једна од страна учесница на неки начин дискредитовала и дискусије које су биле довеле у питање. Ја не видим ни у једном делу да је колега Нађо Јовановић на вас мислио, спомињао вас и не разумем зашто сте реаговали. То је његов став, политички став, никог није именовао посебно.

По Пословнику, колега Нађо Јовановић.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Заиста ми није јасно због чега се на нешто што је крајње искрено и добронамерно, што се указује …

(Председавајући: Члан, колега Јовановићу.)

Члан 104. Рекао сам пре пет минута да се позивам на члан 104, али нема везе, није важно.

(Председавајући: То је било пре пет минута, сада се рачуна ових осамнаест секунди.)

Ја то могу да кажем и на крају, председавајући. У Пословнику нигде не пише да морам то да кажем на почетку, али хајде.

Поновићу, заиста ми није јасно због чега се политизује нешто што је најдобронамерније и најискреније када се коментарише закон, због чега се прикупљају политички поени на нечему на чему не треба да се прикупљају, у односу на све оно што се овде говори. Уместо да се зближавамо, уместо да тражимо заједничке могућности и побољшавамо квалитет закона, ми се овде кроз неку врсту позоришне представе надгорњавамо шта је добро, шта није, а нарочито, ја то сад већ прихватам и као неку врсту увреде, да сам рекао нешто што нисам рекао. Очекујем чак извињење. Ја сам чак рекао да се извињавам и извинио се свима који би ме погрешно протумачили. Рекао сам само да нико нормалан не би прихватио један принцип на који сам указао да је заиста принцип такав какав би требало да буде, нормалан принцип.

Сада се то на неки начин извитоперује и изопачава, не разумем због чега. Ако је у питању могућност да се прикупе политички поени, немам ништа против, нека грађани процењују да ли на тај начин могу и

треба да се прикупљају политички поени. Ми у Посланичкој групи СПС сигурно их никада на тај начин нећемо прикупљати. Али ћемо зато указивати увек овако као што сам то сада учинио, као што је то чинила моја уважена колегиница Стефана Миладиновић, као што ће то учинити моја уважена колегиница Снежана Пауновић, дакле аргументовано и стручно, онолико колико знамо и умемо. Оно што не знамо и не умемо, нећемо ни истицати. Мислим да је то крајње коректно и поштено. Захваљујем се.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Сматрам да ни колега Срђан Ного није прекршио Пословник, односно ја нисам прекршио када сам му дао реч. Колега Ного је нови посланик, имајте мало толеранције за њих зато што није лако бити посланик.

Реч има народни посланик Снежана Пауновић.

СНЕЖАНА ПАУНОВИЋ: Хвала, уважени председавајући. Госпођо министре са сарадницима, без обзира на то што је данас највише дискусија, чини ми се, или бар већина, било везано за закон о управљању аеродромима, ја ћу се ипак осврнути на овај закон који сматрам врло важним и врло квалитетним. Истина, дискусије су биле различите и ставови се разликују, то је потпуно природно када се у пленуму разговара о закону, међутим, оно што желим да кажем у своје име, а и у име Посланичке групе СПС, јесте да заиста овај закон сматрам изузетно важним. Из ког разлога? Није коректно и, на крају, не треба стварати погрешну слику у јавности око тога да ли је концесија продаја, јер није. Зашто је важна и зашто је закон о аеродромима важан, пробаћу да објасним осврнувши се на неко време иза нас.

Ви сте сами, госпођо министар, нагласили да је број путника на Аеродрому „Никола Тесла“ пре 2012. године био знатно мањи. Истина, визна либерализација допринела је томе да се број путника повећа, али је то значило априори и да се капацитети Аеродрома „Никола Тесла“ морају прилагодити чињеници да смо 2014. годину завршили са четири милиона путника, а да ће ове године, како сада статистички подаци изгледају, то бити и преко пет милиона путника. То заиста тражи проширење капацитета, и мени је посебно задовољство да је колега Зоран Илић ту, јер трудили смо се и у једном моменту успели да од постојећих капацитета Аеродрома „Никола Тесла“ чак постигнемо и направимо више; то је терминал два, који након реконструкције изгледа савршено; у току је реконструкција терминала један.

Зашто је концесија важна – да се не враћамо на оно што се дешавало – због тога што ћемо овим темпом пораста броја путника врло брзо доћи у фазу да је апсолутно неопходан терминал три, који, колико год се нама чинио безазленим, јесте једна крупна инвестиција.

Данас је било замерки на тему... „Да нећете можда да градите хотел?“, неко је од колега рекао. Да, зашто да не? Дугорочни план развоја Аеродрома „Никола Тесла“ јесте примарно имао за циљ да у склопу

комплекса Аеродрома „Никола Тесла“ постоји и хотел. Зашто? Зато што Аеродром „Никола Тесла“ крупним корацима иде ка кључном аеродрому, који ће не само у региону него, слободно могу рећи, у целом овом делу Европе представљати чвориште транзитних летова пре свега, што априори значи да сте као добар домаћин у обавези да у тим паузама, које некада знају да буду дуге, обезбедите за све путнике, на крају крајева и због непредвиђених околности које се дешавају, смештај. Тако да је хотел... Ако се осврнемо на велике аеродроме, светске и европске, мислим да их 80% аеродрома има.

Да, између осталог, и због тога нам је потребна концесија. Али, најпотребнија је пре свега због малих аеродрома, јер верујем да сам Аеродром „Никола Тесла“, који је пословао у апсолутном плусу... Да се не бих сада бавила подацима који су јавно доступни, статистика је на сајту и у сваком тренутку може свако њоме да располаже, ја ћу се вратити на мале аеродроме. Поменућу „Поникве“ као један специфичан, опет гледајући у колегу Зорана Илића, зато што осим Аеродрома „Константин Велики“, чији смо капацитет препознали и подржали у једном тренутку, „Поникве“ су такође ужасно важан аеродром, важан за регион у ком се налазе. Да је тако, Посланичка група СПС добила је потврду када смо пре десетак дана били у посети локалној самоуправи у Ужицу, где су и градоначелник и цело руководство града Ужица нагласили колико је за њих Аеродром „Поникве“ важан.

Оно што постоји већ... То јесу велика улагања, чак сте и ви, госпођо министре, рекли да улагања нису мала када су у питању сви ти мали аеродроми, али су заиста изузетно важни пре свега као аеродроми за превоз робе. У том смислу, велики је успех ове владе, коју смо склони и да критикујемо, у чињеници да је на Аеродрому „Поникве“ обновљена полетно-слетна стаза од преко 1.800 метара, ако се не варам, или око 1.800 метара.

Друге замерке, које су се односиле на експропријацију земљишта, могу се комотно оправдати још једном чињеницом, која може да буде мање позната али ћу је ја рећи због јавности, а то је чињеница да се до сада врло често дешавало, због неуређеног система управљања аеродромима Србије, да се у заштитном појасу око аеродрома појаве неки објекти који ометају рад.

(Председавајући: Приведите крају, колегинице Пауновић.)

На упозорење председавајућег, ја ћу прекинути своје излагање, уз напомену да ће СПС свакако подржати сет закона, али то су колеге већ рекле. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Пре само неколико минута замолио сам колегу Нећу Јовановића да буде мало толерантнији према колеги Срђану Ногу. Био бих неправедан ако и ја не бих био такав, тако да повлачим опомену коју сам

изрекао господину Ногу 12. децембра ове године, зато што знам да и када заслужите опомену, то радите нехатно.

Настављамо даље. Реч има народни посланик Драган Весовић.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Хвала, господине председавајући. Уважена госпођо министарка, слушали смо различите приче, различите дискусије. Моја дискусија ће бити мало другачија. Ја бих вама поставио пар питања која сам поставио и на Одбору, на која нисам добио одговоре, а ти одговори грађане града Краљева интересују.

Претпоставимо солитер са педесет станова, претпоставимо солитер који нема скупштину станара, претпоставимо солитер који неће бити у стању да изабере свог управника. По Предлогу закона, њега ће, као принудног, морати да постави градска управа. Градска управа ће бити та која ће му одредити висину личног дохотка. Сасвим је извесно да ће тај лични доходак који ће он морати да прими да обезбеди скупштина станара, односно станари те зграде. Реците ми на који начин мислите да обезбедите средства од људи који за то немају новац.

Малопре сте рекли да ће за велике инвестиције, типа срећивања и побољшања енергетске ефикасности, да буду фондови у градској управи који ће да буду предвиђени за такве случајеве.

Дакле, ако сте пратили ово што сам рекао – ја понешто више од вас видим, то је срећа дала или несрећа – ја овде видим извршитеље који ће морати да узимају новац од људи, пензионера старих, у зградама, који за то неће имати новчана средства. Рећи ћете ми после, молим вас, да ли сам у праву или сам у криву.

Морам само још једном реченицом да прокоментаришем Аеродром „Морава“ у Лаћевцима. Малопре сте, госпођо министарка, причали о разликама између вас и Демократске странке; ево једне ствари која је апсолутно идентична: Аеродром у Лаћевцима отварао је господин Борис Тадић, а Аеродром у Лаћевцима сте отварали и ви. Ја вас питам – када ће Аеродром почети да ради? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Весовићу, да нисам повукао опомену колеги Ногу пре ваше дискусије, не знам шта би се десило сада.

Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Ево, овако. Што се тиче првог питања, везано за принудног управника или пример тог солитера који сте ви рекли или било које друге стамбене јединице, уколико станари не могу да се договоре... Надам се да ће тога да буде што мање и да ћемо у једном тренутку доћи у ситуацију да ће се станари увек договорити, па имати или свог члана који ће водити управљање зградом или неког кога ће ангажовати као професионалног управника, али уколико то није случај, а често није... Чак није питање да ли су зграде са великим бројем станова или са мањим, верујте, и у мањим и у већим имамо проблем да се станари договоре ко ће да води рачуна о управљању зградом. У том случају, локална самоуправа,

као што сте и сами рекли, град или општина, именује принудног управника, којег наравно узимају са листе коју има Привредна комора Србије, који има лиценцу. Сама локална самоуправа предлаже, односно тачно ограничава висину накнаде, за разлику, рецимо, од професионалних управника које може да изабере сама зграда односно стамбена јединица. Они ће имати уговорни однос са станарима и видети колика је накнада, то ће одредити пре свега тржиште. Али ово прво, пошто је у питању принудна накнада, одредиће сама локална самоуправа. Тај принудни управник ће бити до оног тренутка док се станари не буду договорили да ли имају свог члана или бирају професионалног управника.

Што се тиче аеродрома Лађевци, неки су причали о томе и отварали га, аеродром Лађевци тренутно је у процесу склапања уговора између Министарства одбране и Привредног друштва „Аеродроми Србије“. Аеродром Лађевци... Ја га нисам отварала, ја сам на том аеродрому била три пута и сваки пут најавила да ћемо јасно спровести процедуру и направити мешовити аеродром, који неће бити само војни, него ће бити цивилни и војни. Дакле, када се заврши уговор, који треба да прође наравно и Владу Републике Србије, тог тренутка имамо оператера и тог тренутка аеродром Лађевци може да ради. Динамички, ја се стварно надам да је то само питање спровођења и завршетка преговора, администрације; не може бити дугачко и надам се да ћемо у року од неколико месеци моћи да причамо заиста о отварању. Дакле, ја аеродром нисам отварала, сваки пут сам најавила и даље најављујем да ћемо га реализовати и да ћемо имати коначно тај аеродром у оном капацитету у којем треба да имамо. Ето толико.

(Драган Весовић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право, колега Весовићу. Објаснила вам је одлично.

Реч има посланик Марко Парезановић. Изволите.

МАРКО ПАРЕЗАНОВИЋ: Захваљујем, поштовани председавајући. Поштована министарка са сарадницима, даме и господо народни посланици, пред нама је неколико предлога нових закона и измена и допуна закона. Ја ћу данас говорити о закону о становању јер мислим да је то веома важна област за свакодневни живот наших грађана.

Искуства су показала да се грађани надлежним органима обраћају са многим питањима и проблемима који нису на квалитетан начин обухваћени тренутним законским прописима. Као највеће проблеме истакао бих, на првом месту, велику потрошњу енергије јер сматрам да у 21. веку не можемо себи да дозволимо да не водимо рачуна о енергетској ефикасности. Друга важна ствар коју хоћу да истакнем, због чега је битно што се овај закон доноси, то су потпуно нејасно дефинисане одговорности и обавезе и механизми за одржавање зграда. То директно доводи до урушавања стамбеног фонда, у виду оронулих и запуштених зграда. То ружи наше градове и чини окружење у којем живимо суморним и негледљивим.

На примеру града из којег долазим – ми смо у центру Чачка имали једну заиста оронулу зграду која је била у јако лошем стању, и на крају смо одлучили да из буџета града одвојимо средства да то средимо. Сада то изгледа много лепше, али ипак то нису права решења и надам се да ће се овај закон на системски начин изборити са овим проблемима.

Сматрам да је јако позитивно то што је закон предвидео ситуацију када станари не поштују закон, у виду принудних управа са ограниченим трајањем, иако мислим да у пракси нећемо имати превише таквих ситуација. Али, због тога што та опција постоји, верујем да грађани то неће дозволити и да ће се сами организовати како то предвиђа закон.

Такође бих истакао ситуације када је у циљу заштите живота и здравља грађана потребно хитно реаговати. У тим ситуацијама локалне самоуправе преузимају на себе одговорност да изведу одређене радове, чиме долазимо до ситуације да немамо празан ход у примени закона.

На крају бих похвалио одредбе овог закона које регулишу стамбено збрињавање особа које трпе насиље у породици и партнерско насиље, чиме правимо још један корак после усвајања Закона о спречавању насиља у породици ка усклађивању са Истанбулском конвенцијом Савета Европе.

Похвалио бих и Предлог закона о потврђивању Споразума између Владе Републике Србије и Владе Народне Републике Кине који се тиче укидања виза. Мислим да је то наставак све бољих односа наше земље са овом великом светском силом.

Када смо већ код спољних односа, због онога што имамо прилике да чујемо и данас и готово сваки дан, морам да нагласим – у Србији се не води било каква политика еврофанатизма. То је најобичнија глупост, бесмислица и лаж коју свакодневно промовише пре свега Бошко Обрадовић, а све због тога што не може да поднесе чињеницу да док отварамо нова поглавља у евроинтеграцијама паралелно с тим имамо никад боље односе са Руском Федерацијом и Народном Републиком Кином.

Нервозан је Бошко Обрадовић јер је пре пар дана наш гост био министар спољних послова Русије Сергеј Лавров и том приликом најавио скору посету премијера Руске Федерације Дмитрија Медведева, а пре само пар месеци у посети Србији био је премијер Народне Републике Кине, после 32 године. Све су то чињенице које просто доказују да је сва та прича о некаквом еврофанатизму у Србији најобичнија лаж.

Поштована министарка, ја ћу у дану за гласање подржати овај сет предложених закона јер верујем да ће уз доследну примену утицати на бољи живот грађана Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Разумем да постоји велика конфузија у политици Српске напредне странке: залажете се за улазак у ЕУ, последњи

сте еврофанатици у Европи, истовремено кажете да сте највећи пријатељи Запада и миљеници западних влада и људи попут Тонија Блера, породице Клинтон и других европских политичара; с друге стране, ви сте и противници ЕУ, ви сте и највећи евроскептици, ви тражите алтернативне глобалне моделе, вас та иста међународна заједница хоће да сруши са власти. Тако да је заиста врло конфузно стање.

Да ли има, као што се прича, више струја у Српској напредној странци или не, ја не улазим у то, али овде је велики проблем што нико не може да ухвати шта је политика Српске напредне странке, да ли сте ви за улазак у ЕУ или нисте за улазак у ЕУ, да ли сте за улазак у ЕУ по сваку националну цену, јер имамо понижења која нам нека трећеразредна држава попут Хрватске приређује, а сигурно има неку подршку у самој ЕУ од неких много озбиљнијих, и ми то и даље треба да трпимо.

Поздрављам отварање геополитичких алтернатива. Штавише, за вашу информацију, ми смо били ти који су на разговору јуна месеца овде у Народној скупштини председнику Владе Александру Вучићу сугерисали да треба да се направи један споразум са Кином. Мени је драго да је он прихватио наше сугестије. Надам се да је ово тек први корак у том великом пакету, укидање виза. Надам се да ће се реализовати директна авио-линија. Надам се да ће се реализовати нешто што је урадио господин Виктор Орбан, а то је економско држављанство, које би могло да нам омогући да исплатимо ММФ и повратимо сувереност, јер је то такође европска пракса па се можемо на то позвати, тако да поздрављам то и позивам Александра Вучића да до краја спроведе то у дело.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Орлић, право на реплику.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Ово ће морати да буде кратко, господине председавајући, с обзиром на то да немам жељу да излазим у сусрет нечијим потребама за пажњом. Све што смо чули јесте тужна последица очигледно превеликог дружења између тих интернет покрета и осталих политичких фактора који постоје само на социјалним мрежама. Апсолутно ништа вредно коментара. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Иван Костић. Није ту.

Реч има народни посланик Миодраг Линта. Изволите.

МИОДРАГ ЛИНТА: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, поштована госпођо Михајловић, поштовани гости, данас ћу говорити о Предлогу закона о становању и одржавању зграда, који представља један од најважнијих системских закона у једном друштву јер регулише једну од најдубљих потреба човека, а то је обезбеђивање крова над главом. Такође, усвајање овог закона биће важан корак ка усвајању стратегије стамбеног развоја током следеће године.

Пошто су друге колегинице и колеге говориле о готово свим аспектима овог предлога закона, ја ћу се ограничити на једну циљну групу, групу грађана Србије који представљају највеће жртве ратова на простору бивше Југославије, а то је готово пола милиона протераних Срба који живе у Републици Србији.

Као што је познато, у Србији је средствима међународних организација, већим делом, и Владе Србије у претходном периоду саграђено око 3.500 стамбених јединица за избегла и прогнана лица. Око три хиљаде породица добило је право откупа на основу Закона о избеглицама из 2010. године. Међутим, то право није добило 530 породица, корисника тзв. СИРП програма, чији су станови изграђени средствима италијанске владе. Тих 530 станова налази се у седам локалних самоуправа, а то су: градови Ниш, Крагујевац, Краљево, Чачак, Панчево, Ваљево и општина Стара Пазова. Већ дуги низ година покушавамо да исправимо велику неправду и да тих 530 породица, од којих су 80% избегличке породице, а 20% породице домаћег становништва из рањивих категорија, коначно могу да кажу да су се интегрисале у српско друштво. Један од кључних предуслова интеграције јесте да човек постане власник над стамбеном јединицом у којој живи.

Познато је да је 2004. године потписан Меморандум о разумевању између Владе Италије и Владе Србије по коме је јасно речено да ће корисници тих станова стећи право откупа када се у њих уселе. Међутим, током усељења тих породица у те станове, 2008. године, на волшебан начин је промењена та одредба Меморандума о разумевању и тим људима речено да немају право откупа, него само да буду у статусу закупца, што је изазвало и изазива већ пуних осам година огорчење тих породица.

Сада имамо парадоксалну ситуацију да, рецимо, у граду Нишу имамо тзв. зграду немачке владе, значи станове који су изграђени средствима немачке државе, ту живи човек из једног села са Кордуна, Баније, Лике, севера Далмације, западне Славоније, Босанске Крајине или Федерације Бих, он има право откупа тог стана, а поред те немачке зграде имамо зграду, условно речено, италијанске владе, где живи други човек из тог истог села и он нема право откупа стана. То је исто као када имате двоје деце па једном детету купите патике, а другом детету не купите патике. Или купите и једном и другом детету патике, или немојте ниједном детету да купите патике, или комад одеће или било шта друго.

У претходном периоду имали смо неколико састанака у Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре. Први састанак одржан је 15. априла 2015. године и на њему су били госпођа Михајловић и господин Вулин, госпођа Дамњановић, државни секретар у Министарству грађевинарства и господин Станковић, државни секретар у Министарству за рад, запошљавање, борачка и социјална питања. Ту смо договарали да је

заиста дошло време да се та неправда исправи и ја сам поздравио чињеницу да су госпођа Михајловић и господин Вулин рекли да сматрају да то питање треба коначно решити и омогућити тим људима право откупа тих 530 станова. Договорено је да се одржи други састанак, на који ће бити позвани представници свих седам локалних самоуправа.

Тај састанак је заиста одржан четрнаест дана касније, 29. априла 2015. године. Ту је било неколико градоначелника, заменика градоначелника или начелника градских и општинских управа. Био је присутан господин Вулин, а у име Министарства грађевинарства била је присутна госпођа Дамњановић. Ту је констатовано да је потребно да се формира радна група која ће припремити решење овог проблема у наредном периоду.

Одржан је трећи састанак, септембра 2015. године, шест месеци касније. На том састанку је била госпођа Дамњановић, значи трећи пут, где смо такође разговарали како технички да то питање решимо.

Тада је настала пауза од годину и разговори су настављени октобра ове године, када је одржан четврти састанак, где је била присутна госпођа Дамњановић и госпођа или госпођица Атанацковић. Такође смо на ту тему разговарали и констатовали да то питање једино можемо да решимо доношењем једног закључка. Тај закључак ће припремити Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, треба да прође Секретаријат за законодавство, да дође на Владу, да га усвоји Влада и да суштина тога закључка буде да се јасно каже да се на 530 корисника СИРП програма примени Закон о избеглицама, да се Закон о избеглицама, поред 3.000 породица на које се примењује, примени и на ових 530 породица. Очекујем да ћемо у наредном периоду у врло разумном времену то питање решити, да ће бити донет закључак и да ће то питање бити исправљено.

Само бих желео још неколико ствари да кажем. Имамо проблем да један део од ових 3.000 породица не може да откупи станове иако Закон о избеглицама то дозвољава. Имамо пример 18 станара у Панчеву: Меморандум о разумевању са Градом Панчевом и немачком организацијом *ASB* то дозвољава, међутим, упућен је допис Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, одговор је био неодређен. Људи су огорчени, јер иако им Меморандум јасно дозвољава откуп тих станова, они, нажалост, то не могу да учине. Такође, имамо неколико случајева у општини Вршац (села Гудурица, Влајковац), где се избегличким породицама онемогућава право да откупе своје стамбене јединице иако им Закон о избеглицама то дозвољава.

Желим да похвалим посебно, као пример добре праксе, Општину Нови Кнежевац, председника Општине господина Уверића и мога колегу народног посланика, господина Радована Јанчића, који су помогли да сто избегличких породица на подручју општине Нови Кнежевац (у селима Српски Крстур, Подлокањ и Банатско Аранђелово) добије право

откупа по разумним ценама, по реалним ценама које важе у тим местима. Претходна ДОС-овска власт је, нажалост, дала цене које су биле седам-осам пута веће него што су реалне цене у тим селима, које важе за домаће грађане. Реална цена јесте око хиљаду евра, тако да грађани из тих села своје пуно веће куће не могу продати за већи износ од 1.000, 1.500 евра. Претходна власт је, понављам, одредила да та кућа вреди 7.000–8.000 евра и да се по тој цени мора откупити.

На крају желим да поменем један велики проблем који се тиче 57 породица, од којих је 51 избегличка а шест су из реда домаћег становништва, а тиче се станова којима управља државна фирма Дипос. Наиме, неколико десетина породица је добило право откупа тих станова, то су државни станови, међутим, 57 породица то право нема. Понављам, 51 избегличка породица. То су станови који се налазе у Улици Пере Тодоровића (41 стан), Краљевачкој улици (12 станова), Улици браће Грим (два стана), Стевана Мусића (један стан) и Прве пруге (један стан). Ти су станови трошни, у лошем стању и мислим да би било добро да Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре помогне да се тај проблем реши и да тих 57 породица добије право откупа тих станова под повољним условима.

Због недостатка времена, завршићу своје излагање. Апелујем на госпођу Михајловић и Министарство да помогну да сви ови проблеми које сам у кратким цртама изнео буду решени у разумном временском року.

На крају желим да кажем да ћу у дану за гласање гласати и за овај закон и за друге законе из овога сета. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Господине Линта, хвала још једном што стављамо ову врло важну тему и о њој разговарамо. Јесмо, неколико пута смо се састајали, везано за 530 корисника, али оно што јесте проблем, неколико пута смо о томе разговарали, без обзира на сву нашу добру вољу да омогућимо да се откупе ти станови, донатор просто не дозвољава да ти станови буду откупљени него инсистира, сами сте рекли, да имамо искључиво и само закуп. Донатор је, иначе, италијанска влада. Ми смо неколико пута контактирали са италијанском владом, писали итд., међутим, у том смислу нисмо наишли на могућност да се ти станови откупе. Оно што евентуално постоји као могућност о којој треба да разговарамо, да видимо како, јесте евентуално стамбена подршка, па да видимо други начин да решимо питање 530 корисника.

Што се тиче Панчева, ја заиста не знам за тај допис. Ево, сада сам овде разговарала, видећемо, па ћемо сести за сто и у том смислу разговарати.

Када говоримо о Дипосу, поново упућујем на Републичку дирекцију за имовину. Ако је потребно неко посредовање, заједнички да

седнемо, о теми Панчева рецимо, и овој, можемо то увек урадити и, надам се, у неком року бар један део овога што се толико година чека покушати и успети да решимо. То је све што могу сада да кажем. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Марија Јањушевић. Одустаје.

Реч има народни посланик Тијана Давидовац. Изволите.

ТИЈАНА ДАВИДОВАЦ: Хвала. Поштовани председавајући, уважена министарка са сарадницима, поштовани колеге и колегинице, Предлог закона о становању и одржавању зграда састоји се из три постојећа закона која су интегрисана и унапређена кроз овај закон, а то су: Закон о становању, Закон о одржавању стамбених зграда и Закон о социјалном становању. Циљ овог закона је очување и унапређење стамбеног фонда, побољшање услова становања и обезбеђење стамбене подршке грађанима Републике Србије.

Неки од затечених проблема који су овим законом решени јесу: лоши услови становања грађана; изузетно велика потрошња енергије у зградама (60% од укупне потрошње енергије); драстично смањење вредности стамбеног фонда; није било јасно ко управља зградама; ко их одржава; ко је одговоран ако настане штета услед неодржавања зграда; нерегулисани услови и поступак исељења и пресељења из бесправно изграђених објеката који се налазе на туђем земљишту.

Неодржавање зграда је проблем који често доводи до великих штета и опасности по живот и имовину људи. Као последица неодржавања и небриге о зградама и њеним деловима најчешће се дешавају кварови и несреће у лифтовима, падање фасада на јавну површину, пролазнике и туђу имовину, прокишњавање кровова, пожари на електроинсталацијама, затим, воде се бројни судски поступци између власника станова међусобно, као и са трећим лицима која изводе радове на одржавању.

Запуштеност грађевинског стамбеног фонда је велика и захтева значајна улагања како би се довео у задовољавајуће стање, односно како би се одржавање зграда довело на ниво текућег редовног одржавања. Потребно је извршити велике интервенције на великом броју зграда, за шта власници немају довољно средстава. Новим законом је дата могућност да јединице локалне самоуправе издвоје средства за овакве интервенције које би представљале јавни интерес у сфери одржавања зграда. Такође, утврђена је јасна одговорност власника посебних и самосталних делова зграде, односно стамбене јединице и професионалног управника у погледу неиспуњавања обавеза одржавања, односно настанка штете услед пропуштања обавезе.

Потрошња енергије у зградама у Србији је била у сталном порасту током последње декаде. У Србији има око 85% стамбених зграда које немају никакву топлотну изолацију. Овим законом су предвиђене мере за побољшање енергетске ефикасности постојећег стамбеног фонда.

Овај закон такође садржи чланове којима се регулишу случајеви расељавања лица која живе у нестандардним насељима, у објектима који су изграђени супротно прописима о изградњи објеката на земљишту у својини другог лица.

Предлог закона регулише и стамбено збрињавање жртве породичног насиља или насиља у партнерским односима, што нам указује на одговорност државе у смислу подршке жртви насиља у виду обезбеђења привременог смештаја, у циљу заштите жртве и превенције евентуалног понављања насиља.

Спајањем три постојећа закона, унапређењем постојећих решења и давањем нових института који иду у корак са тренутним друштвеним и економским околностима у којима живимо, одрживи развој становања утврђујемо као јавни интерес, што је циљ доношења оваквог закона и изражавање бриге не само за данашње већ и будуће генерације. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Зоран Радојичић. Није ту.

Реч има народни посланик Марко Зељуг.

МАРКО ЗЕЉУГ: Данас бих желео да причам о закону о аеродромима. Малопређашњи говорници су износили неке нетачне чињенице које су се односиле на овај закон – да је закон донет напречац, да га је Влада упутила Скупштини ненајављено, да отвара могућност за некакве шпекулације, као што су они наводили.

Морам да демантујем посланике који су говорили пре мене и да кажем да је у експозеу премијера, почетком августа месеца, управо најављено доношење овог закона и да је премијер истакао да је циљ овог закона успостављање српске авио-компаније која ће бити конкурентна на тржишту у овом делу Европе, да ће бити врло важан стратешки центар за авио-саобраћај овог дела света.

Законом о аеродромима предвиђена је могућност, тј. третирање аеродрома, тј. управљање аеродромским делатностима као делатностима од општег интереса. Законом се такође предвиђа да се аеродром третира као субјект на који се може применити Закон о јавно-приватном партнерству и концесијама.

Закон треба да буде примењен на све аеродроме на територији Републике Србије, а најважнији о коме можемо данас да разговарамо јесте управо Аеродром „Никола Тесла“.

Аеродром „Никола Тесла“ је 2013. године, да кажемо тако, доживео своју ренесансу, у моменту кад је премијер Александар Вучић својим напорима успоставио споразум између „Ер Србије“ и компаније „Етихад“. Од тог момента имамо динамику и прогресију у развоју Аеродрома, броја путника и промета робе који тренутно функционишу преко Аеродрома „Никола Тесла“, тј. аеродрома Београд. Данас говоримо о

броју путника који је повећан у односу на број путника из 2010. године за 80%. Имамо повећан транспорт робе, повећану количину поште коју транспортујемо преко аеродрома Београд, у односу на претходну годину. У овој години, аеродром Београд је превезао укупно 4.648.790 путника, што је 3% веће него за исти период претходне године.

С тим у вези, потреба за доношењем овог закона јесте нарочито важна зато што је према неким пројектима за развој Аеродрома „Никола Тесла“ оквирни број који може да прими Аеродром у току једне године пет милиона путника. Ми смо јако близу тог броја и неопходно је да се овај закон донесе управо из разлога што се овим законом омогућава концесионо улагање у аеродром Београд и отвара могућност за спровођење инвестиције која је вредна неких милијарду евра, колико се наводи у неким извештајима. И, планира се изградња друге полетно-слетне стазе на аеродрому Београд, тј. Аеродрому „Никола Тесла“. Ова инвестиција би омогућила, наравно, ангажовање српских грађевинских фирми, што је додатни бенефит од доношења овог закона и примене закона о концесији на аеродроме.

Сматрам да у овом моменту сви посланици, како СНС тако и коалиционих партнера, треба да подрже овај закон јер се бенефити виде у самом спровођењу уговора између „Етихада“ и „Ер Србије“ у томе што смо од момента потписивања уговора повећали број путника, повећали број запослених који раде на Аеродрому „Никола Тесла“; такође, повећан је број дестинација ка којима саобраћа наш авио-превозник.

Наша флота је у моменту преузимања, тј. потписивања уговора са „Етихадом“ била у јако незавидном положају и стању. Када узмете у обзир да смо у том моменту имали флоту која је била просечне старости 25 година, куповином нових авиона типа „ербас 320“ подмладили смо флоту и фактички довели у неко завидно стање нашу националну авио-компанију. Морам да изнесем један податак који можда грађани не знају или нису имали довољно прилике да буду информисани: годину дана по потписивању уговора, од седам авиона колико их је функционисало у оквиру флоте тадашњег „Јата“, четири су морала да буду расходована из разлога што нису били безбедни за даљи транспорт и коришћење у комерцијалне сврхе.

Желео бих да истакнем још једну чињеницу која се тиче уређивања и зоне заштите око аеродромског комплекса. Посланица која је дискутовала пре извесног времена изнела је да се овде оставља могућност да се унутар зоне заштите аеродромског комплекса граде објекти или да се не врши њихова легализација и да законом није дефинисано. Закон о аеродромима управо дефинише да се комплекс аеродрома сматра за земљиште које је намењено за аеродромску изградњу, изградњу аеродромске инфраструктуре, а да се у зони заштите аеродромског комплекса дефинише, тј. да је могућа ограничена изградња и да се може

зауставити изградња оних објеката који могу да угрозе безбедност и сигурно обављање авио-транспорта.

Једну бих чињеницу желео да поделим са осталим народним посланицима, која се тиче управо Аеродрома „Никола Тесла“, тј. писте која треба да се изгради, друге полетно-слетне стазе која треба да се изгради на територији општине Сурчин, из које иначе долазим и као народни посланик СНС сам заинтересован за проблем који је тренутно настао. Заправо, проблем који траје већ извесни низ година настао је неангажовањем власти Града Београда и локалних власти у Сурчину које су допустиле да неки грађани, највише из незнања, али, морам да будем прецизан, и неодговорношћу власти, не буду спречени да направе објекте на територији на којој данас треба да се гради друга полетно-слетна стаза. Исти људи који су довели до те ситуације данас на територији те општине шире дезинформације и плаше грађане, хтео бих да информишем јавност, о наводном рушењу неколико стотина кућа, што никако не може да буде тачно. Чак се иде на лицитирање да ће 1.000–1.200 објеката морати да буде уклоњено због изградње друге полетно-слетне стазе која је планирана на територији општине Сурчин.

Ја бих се захвалио, још једном се извињавам због одузетог времена, и позвао све посланике да се у дану за гласање изјасне за овај закон, као и за остале законе из сета који смо данас имали на дневном реду. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Хвала вам што сте поменули ових седамсто кућа, зато што ниједна неће бити срушена. Оне су биле, да тако кажем, под аеродромом; ми померамо ту граничну линију, тако да ниједна од тих 700 кућа неће бити срушена и људи неће остати без крова над главом.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Миладин Шеварлић. Није ту.

Реч има народни посланик Љубиша Стојмировић. Није ту.

Реч има народни посланик Срђан Ного. Изволите.

СРЂАН НОГО: Двери припадају оној групацији Србије која сматра да ми нисмо изузетно богато друштво, да нам не цвета мед и млеко и да материјално наши грађани не стоје најбоље. Због тога можда ми нисмо нормални, али, ето, то је неко наше мишљење и то су разлози зашто не можемо да подржимо овај Предлог закона о становању и одржавању зграда. Наиме, овај закон би био добар да смо ми заиста уређено друштво, као Швајцарска, и да имамо знатно виши ниво личног стандарда него што га имамо. Без потребе се уводе бројна оптерећења за грађане Србије у наредном периоду.

На пример, једно од таквих јесте да до сада стамбене зграде, а сада стамбене заједнице, нису имале својство правног лица у смислу Закона о рачуноводству и ревизији. Сада, пошто у члану 15. овог предлога закона предвиђате да ће се на стамбену заједницу примењивати правила која се тичу удружења, то значи да ће се на њих односити поменути Закон о рачуноводству и ревизији и да ће оне имати додатно оптерећење у смислу обавезе вођења књиговодства, подношења завршног рачуна и слично. То је једно од оптерећења и намет грађанима Србије о којем треба јасно да се каже.

Мене јако брине и чињеница да имамо професионално управљање које може бити наметнуто. Није спорно да постоји професионални управник зграде којег би скупштина, односно сада стамбена заједница лично ангажовала и није спорно да му они за то плате одређену надокнаду, међутим, оно што је спорно јесте што ви намећете, и то под изузетно кратким роковима, бројне могућности да се уведе принудно управљање у згради и да тада висину надокнаде утврђује локална самоуправа.

Знате, ради се о неуким странкама. Ради се о врло сложеним заједницама. На пример, чули смо од једног посланика који живи на Бањици у солитеру од преко 20 спратова да је изузетно тешко организовати скупштину станара и избор лица које би обављало те послове. Због тога, заиста ми није јасно зашто имате тако кратке рокове у закону, а тичу се буквално свих ставки које сте предвидели.

Да нисте имали добру намеру, указује и велики распон казни: за физичка лица, односно за власнике посебних делова предвиђате од 5.000 до 150.000 динара, а за стамбену заједницу од 50.000 динара до 2.000.000 динара. То је велика опасност и велико оптерећење потенцијално за бројне наше грађане који су, понављам, изузетно осиромашени. Ако имамо ситуацију, рецимо, да код нас постоји акциза на струју, па 15 милијарди узмемо на то, да су 22 милијарде одузете од плата људи који раде у јавном сектору, да су смањене пензије, да имамо изузетно висок порез на имовину...

А шта је занимљиво код пореза на имовину? Наиме, чл. 58. и 61. предвиђате да ће се обавезе које уводите овим законом, и за хитне интервенције и за текуће одржавање, али и за инвестиционо одржавање зграде, ближе прописивати правилима која уређујете ви, тј. ваше министарство, односно јединица локалне самоуправе. Ако знамо да су код пореза на имовину јединице локалне самоуправе биле поприлично широке руке, у свом интересу, па су разрезивале изузетно висок ниво тог пореза, постоји велика бојазан да ће се исто тако понашати и у овом случају.

Ево, господин који је говорио пре мене, који долази из Сурчина, може да потврди да, рецимо, људи имају основицу за порез у Сурчину као да живе у Пожешкој улици на Бановом брду. Чак, неке хале

тамо које служе за привредну делатност, када рецимо узимају кредите код банака, тржишно им се процене на 300-400 евра, а локална самоуправа их процени на 1.100 евра приликом утврђивања пореза на имовину.

Заиста морамо водити рачуна да постоји велики број лица, нарочито у центру града, конкретно у Београду, која су скромних материјалних могућности. Ви то негде и констатујете, у образложењу овог закона кажете да је као резултат приватизације створен феномен „сиромашних власника“, због хиперинфлације која је све обесмислила, који немају довољно средстава да плаћају трошкове поседовања имовине, што се посебно односи на трошкове инвестиционог одржавања и унапређења стамбених зграда. То исправно констатујете, али из свега овога произилази да када желите да наметнете неке нове обавезе, пре свега код инвестиционог одржавања, ви не водите рачуна да су то управо ти сиромашни власници те имовине. Како ће они моћи да одговоре на толике намете које им намећете?

Шта ћемо сутра када дођемо у ситуацију да неки пензионер који живи, рецимо, у центру Београда не може да среди фасаду, не може да уведе изолацију, не може да учествује у финансирању професионалног управника, не може да одговори свим тим вашим наметима, да ли он мора да прода стан и пресели се на периферију? Па, заиста можемо да будемо уплашени, бар ми који живимо у граду Београду, с обзиром на то да знамо да је градски менаџер Горан Весић, који већ двадесет година дрма овим градом и по злу је познат.

Осврнуо бих се и на заштићене станаре. Знате, доста је овде већ речено о тим људима који су били у немогућности да откупе те станове. Није спорно, хајмо да применимо исто то на разне тајкуне који су, пре него што сте ви дошли на власт, ја се слажем, у неком претходном периоду, могли да разграбе имовине задужбина за своје пословне потребе по истој тој Кнез Михаиловој, по истим тим Теразијама, па да кажемо – добро, господо, хајде ми то сада да узмемо вама, а да на периферији Београда одредимо неки други пословни простор вама, у истој квадратури. То би онда било, господо из Српске напредне странке, односно из Владе Републике Србије, праведно.

Желео бих да се осврнем на још једну констатацију. У јавној расправи ваш помоћник, седи ту поред вас са десне стране, госпођица или госпођа, ја се извињавам, Атанацковић Јованка, ако се не варам, изјавила је да право на стан није категорија коју познаје Европска унија. Е, па видите, ми се ту не слажемо са вама. Ја имам такав податак, да је у једној од ранијих расправа тако нешто изречено. Ми управо мислимо супротно. Не знам како то гледа Европска унија, али Двери сматрају да је право на стан једно од основних људских права и да сваки грађанин Србије треба да има стан.

Питам вас – да ли је ово план Европске уније да се развласти и одузме једина тековина коју ми носимо из претходних 25 година? Јер, то што имамо станове у власништву... Знате, велики проценат грађана Србије има некретнине у сопственом власништву, чак мислим да је то проценат којим се многе земље Европске уније не могу подичити. Да ли је то неки план да нам узму оно последње што имамо?

И, да цитирам уваженог колегу господина Владимира Ђукановића – госпођо министарка, да ли сте ви аутор, односно да ли је Влада Републике Србије смислила овај закон, или је можда смишљен управо у Бриселу, или Трилатералној комисији, или код Џорџа Сороша, пошто сте ви, према колеги Ђукановићу, експонент управо тих институција?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући. Ви знате, даме и господо, да на свакакве бесмислице ми овде одговарамо кад год је потребно, али не морамо баш на сваку. Оно што вреди поменути, чисто за случај да ће неко ово да погледа, јесте да је управо Предлогом закона о ком се расправљало предвиђена заштита заштићених станара, као и брига о угроженим друштвеним групама, у смислу њиховог смештаја. Толико на тему било какве, чак и теоретске појаве могућности да неко право буде угрожено онима којима су та права била гарантована до сада. Напротив, управо је циљ да та права буду заштићена још боље и квалитетније.

Ако неко случајно има било какву недоумицу по том питању, ова решења, добра, свакако боља од оних која су била на снази, ми смо смислили сами, баш као што радимо и све остало. Аутопројекција јесте честа појава, али од стране оних који добијају сервирано и мишљење и текст који ће да испоруче нема потребе да постоји било каква бојазан за нас, ми своје одрађујемо како треба. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику, колега Ного.

Реч има министар Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Заиста сте у овом вашем обраћању причали најмање о самом Предлогу закона; ваљда нисте имали довољно времена, како ви кажете, да све то прочитате. Али оно што морате да знате, пре свега, у зграде морамо да улажемо и морамо да улажемо у одржавање тих зграда, јер ће, ако то не будемо радили, оне да се сруше. Када се сруше, постаћемо бескућници, а мислим да то није циљ. Према томе, зграде морају да се одржавају, мора да се управља одржавањем зграда.

Апсолутно је нетачна констатација да се праве неки додатни намети и да то грађани неће моћи да плате. И до сада смо сви ми имали обавезу плаћања одржавања зграда. Сви они који су поштовали законе и који су поштовали, односно плаћали своје обавезе, неће имати никаквих

проблема, осим што ћемо сада да уредимо начин на који се врши практично управљање одржавањем зграде. Дакле, нема нових оптерећења која помињете.

Када помињете стамбене заједнице или скупштине станара, оне су сада већ правна лица. По Закону о рачуноводству, члан 4, оне неће подносити финансијске извештаје, али им је потребно да остану правна лица због свих других делатности, односно због свих других послова које ће радити.

Такође, помињете негде кратке рокове итд. Заиста, ако бисмо слушали то што ви говорите о кратким роковима, о томе да треба неке ствари радити постепено итд., онда ми се чини да никада нећемо уредити ову област. Дакле, ми тако не функционишемо, ми хоћемо да ствари уређујемо. Снимили смо врло јасно стање; биле су нам потребне две године да видимо тачно, када говоримо о становању, где смо данас и предложили смо овај закон управо у жељи да створимо услове да сви имају стан.

Апсолутно је нетачно да је било ко из Министарства, па и помоћница коју сте поменули, рекао да право на стан није категорија коју познаје ЕУ. Напротив, овај закон ствара услове да сви, пре свега временом, решавају своје стамбено питање, и они који данас не могу и немају, али постоје други видови стамбене подршке који ће им омогућити да једног дана имају стан и да могу да живе као сви други грађани.

Такође сте рекли једну важну ствар, да вама није јасно како ми то мислимо да уредимо. Ја вам сад кажем да је врло важно да уредимо питање становања, јер ако то не будемо завршили, а све време се позивате на тековине и права, онда ми се чини да нећемо моћи да разговарамо о свим другим правима.

То стално промицање приче – да ли вам је то речено у Бриселу, да ли је то из ЕУ итд. – све то може симпатично да звучи у некој кампањи, али, знате, наш највећи партнер јесте управо Европска унија. Није никакав проблем, ако ви мислите у вашој политици да треба потпуно да се прекине, онда то значи да све фирме које у овој држави постоје, све те фирме које запошљавају овде људе, све то што радимо у спољнотрговинској размени, не треба више да постоји. Онда то треба лепо и јасно да се каже. Дакле, тај први део што сте рекли, фино, то је ваш став. Када будете дошли једног дана на власт, грађани Србије треба лепо да знају да онда неће бити више ништа од тих компанија које су овде отвориле радна места и да ће људи остати сигурно без посла са политиком коју ви предлажете. Само да будемо скроз јасни до краја шта то значи у односу на оно што ви сада пропагирате и говорите.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Прво, мени је драго што нисте аргументима, пре свега колега народни посланик, а ни ви, могли да ми одговорите, јер ја

сам управо помињао само закон, па сам вам цитирао чак и неколико чланова, чл. 15, 16, 58, 61, казнене одредбе тамо у чл. 132, 133, као и само образложење закона, које смо навели.

Просто, морате да схватите и мене, ја као народни посланик имам високо мишљење о другим колегама народним посланицима, па сам зато морао да вам поставим нека питања, јер сам такве ствари чуо из уста једног народног посланика, конкретно колеге Владимира Ђукановића. Мени је драго да сте ми ви појаснили однос Српске напредне странке према Европској унији и еврофанатизму с обзиром на то да сам мало пре тога чуо колегу Марка Парезановића да износи једно мишљење, али ипак ћу више веровати вама, јер сте потпредседник Српске напредне странке и министар у Влади, какав је став Српске напредне странке о Европској унији.

Што се тиче овог закона, да, одговорно тврдим, ви уводите додатне трошкове и додатне намете за грађане. И, да, ово ће бити велико оптерећење за осиромашене грађане Србије.

Ја се слажем, хајмо да покренемо ствари, као што сте јутрос рекли, и хајмо да уредимо ово питање. Али, пре свега, хајмо да повећамо плате људима, хајмо да живимо боље, да се покрене привреда, јер немају људи одакле ово да плате. То мора да нам буде јасно. Ипак ово није Швајцарска.

Оно што ви говорите као вашу политику, то је једно, али је реалност сасвим друго. Народ Србије не може да издржи све те обавезе и намете које сте нам наметнули. То је истина и то је кључ овог проблема. Ми бисмо лако да смо богати као Швајцарска, овај закон би био супер, али нисмо, госпођо министарка. То морате да схватите.

Још једно питање – да ли знате да је сличан закон, са сличним одредбама, већ усвојен и постоји у Македонији? Да ли знате за шта је коришћен у Македонији? За злоупотребе приликом избора, јер су ти управници пописивали станове у којима нико не живи па су онда пред изборе лажно пријављивали десет, двадесет лица и омогућавали им да гласају. А сетимо се оних позива пред прошло гласање...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Приводите крају дискусију.

Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Због јавности и због грађана Србије – нема нових намета и то што говорите апсолутно није тачно. Да, ми се трудимо да створимо услове да сви имају своје станове. Понављам, посебно они људи који су социјално угрожени. Овај закон по први пут врло јасно дефинише критеријуме али и све могуће групе које могу да користе социјалне станове. Мислим да је то важно.

Да, можете рећи да ми нисмо Швајцарска, али ми треба да се трудимо да будемо уређена и модерна држава, и учинићемо све у том смислу.

Када говорите о коментару мог колеге из Српске напредне странке онда треба да кажете врло јасно шта је он рекао. Дакле, и са тим се слажем и то јесте политика Владе; да, ми идемо ка путу са европским стандардима, али у исто време не занемарујемо односе са Кином, Русијом и САД, са свим земљама, јер смо превише мали да бисмо се само опредељивали према једној страни. А оно што ви радите... Ви кроз чисту демагогију објашњавате и показујете грађанима да је та Европа грозна, а у исто време она је наш највећи партнер, а ви ћете се окренути само једној страни.

Само да буде јасно, политика Владе, политика Српске напредне странке је јасна, и нисмо случајно добили више од 50% гласова на последњим парламентарним изборима.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Јовица Јевтић. (Није ту.)

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић. (Није ту.)

Реч има народни посланик Милимир Вујадиновић. Изволите.

МИЛИМИР ВУЈАДИНОВИЋ: Хвала, председавајући. Даме и господо народни посланици, уважени представници Владе Републике Србије, поштована министарка са сарадницима, улазимо у тринаести сат ове расправе, доста је тога данас изречено, и хвала вам што сте свих ових тринаест сати стрпљиво седели и пажљиво саслушали сва наша излагања и одговорили на сва постављена питања. Била су сва потпуно јасна, за разлику од честих популистичких изјава, наступа, за разлику од увреда и сувислих питања на која сте данас морали да одговорите. Мислим да је доста тога речено и трудићу се да будем доста краћи, полако већ улазимо у ситне сате. Покушаћу само укратко: закон о становању, Закон о комуналним делатностима и, оно што је вероватно доста битно а некако је данас промакло, споразум са Народном Републиком Кином када је у питању међусобно укидање виза за наше грађане.

Када је у питању Закон о комуналним делатностима, доста је ту било у јавности некаквих недоумица. Било је и одређених проблема на нивоу локалних самоуправа. Чули смо јутрос и једну од неаргументованих ствари – да није било јавне расправе. Да је те људе та јавна расправа интересовала, вероватно би знали да су широм Србије одржане јавне расправе када је у питању Закон о комуналним делатностима, а самим тим и у Суботици, локалној самоуправи из које ја долазим.

Знате да је у Суботици већ било поприличних проблема када су у питању тумачења ранијег законског решења из 2011. године. Овим законом су јасно и прецизно дефинисане комуналне делатности. Оно што је из Суботице стигло као иницијатива, знате и сами, тицало се рада погребних предузећа, пре свега приватних. У члану 3. видимо, када су у питању одредбе које се мењају и допуњују, раздвојена је та дефиниција управљања гробљима и сахрањивања и погребне делатности. То ће

омогућити приватним погребницима да и даље задрже своје запослене, да наставе да раде и да тиме повећамо број радних места, а повећаћемо квалитет кроз тржишну утакмицу која ће се одигравати у том делу. С друге стране, задржаћемо контролу потпуно над процесом, када је у питању управљање гробљима и сахрањивање.

Хвала вам што сте имали разумевања за све оно што је стизало из моје локалне самоуправе и хвала вам што сте схватили проблем са којим смо се суочили. Ово је велика ствар за локалну самоуправу из које долазим.

Други део, закон о становању, две нове категорије: стамбена заједница и правилник који одређује међусобне односе станара. Стамбена заједница, за разлику од онога што је до сада, добија нешто што је много шире од онога што је одржавање зграда; може, као таква, да наступа као правно лице пред органима управе, чак и пред судским органима. То је велика ствар. Правилник о међусобном уређењу односа станара јесте нешто што омогућава да закон улази у њихове међусобне односе само у најважнијим стварима, све остало препушта станарима да се сами договоре, и то је добра ствар, да својим домаћинским управљањем најбоље одлуке доносе за своје зграде.

Оно што ми је данас промакло... Мени је драго да поједини представници опозиције подржавају овај закон којим се потврђује Споразум између Народне Републике Кине и Владе Републике Србије, а тиче се међусобног укидања виза. Рекоше поједини представници опозиције, велике патриоте, велики Срби, само не знам у чему, да им је драго што је дошло до овог споразума и да ће подржати тај законски предлог. Међутим, који је то степен лицемерства према грађанима Србије и некаквог политичког популизма, рећи ћу вам само једну чињеницу – једна од њихових истакнутих чланица, потпредседница тог виртуелног покрета, а иначе је запослена у једном америчком конзорцијуму за нуклеарну физику и безбедност, ова њена изјава стоји на сајту тог конзорцијума, пазите, овако каже: „Постоји критична потреба да се заштитимо да наши нуклеарни потенцијали“ – кад каже наши, ваљда амерички и тог виртуалног покрета – „не оду у погрешне руке, поготово у Кини, Индији и Русији“.

Довољно је говорити о степену лицемерства када тај покрет имамо и њихово иступање у овој скупштини, ја ништа даље од тога не бих рекао, али драго ми је, у сваком случају, да ће да подрже тај закон који је данас пред нама.

Хвала вам на свему и наставите путем који сте и до сада ишли.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Ђорђе Милићевић): Захваљујем.

(Срђан Ного: Реплика.)

Господине, немате основа за реплику.

Реч има народна посланица Љубица Мрдаковић Тодоровић. Изволите.

ЉУБИЦА МРДАКОВИЋ ТОДОРОВИЋ: Хвала, председавајући. Поштована госпођо министарка са сарадницима, колегинице и колеге народни посланици, ја ћу се у свом излагању кратко задржати на Предлогу закона о транспорту опасне робе. Желим да кажем да смо данас сведоци убрзаног развоја привреде и све динамичнијих привредних односа, захваљујући нашој влади на челу са премијером Александром Вучићем, тако да се намеће потреба за уређењем законске регулативе која на прави начин регулише бројне односе и ситуације, све са циљем да буде правна подршка пре свега привредним субјектима али и осталим актерима привредних односа.

Постојећи Закон о транспорту опасног терета из 2010. године показао је бројне недостатке и мањкавости. Уместо да поспешује несметане привредне односе, он је неретко био кочничар тих односа, заплићући привредне субјекте у бројне административне заврзламе које су биле предвиђене, показало се, саме за себе.

Осим бројних недостатака постојеће регулативе, има још битних разлога који чине неопходним промену овог закона, тако да ћу навести неке од њих. Завршетком ауто-пута кроз Србију у 2017. години, транзит кроз нашу земљу, а тиме и транспорт опасне робе, биће повећан. Сам транспорт опасне робе, био он домаћег или међународног транзитног карактера, може да буде изузетно опасан и по становништво и по животну околину и средину, као и остале учеснике у саобраћају, тако да су неопходна што боља законска решења која би имала за циљ да делују пре свега превентивно, како би се избегле нежељене последице приликом транспорта опасне робе. Значи, потребна су нам законска решења која омогућавају унапређење безбедности у транспорту опасне робе.

Европске интеграције чине своје и Србија се све више уклапа у регулаторни систем Европске уније. Наиме, потписивањем бројних регионалних и међународних уговора и протокола, што је таксативно наведено у члану 4. предлога овог закона, у обавези смо да одредбе тих уговора инкорпорирамо у наше национално законодавство и што пре превазиђемо анахроне стандарде који коче даљи привредни развој нације и угрожавају безбедност и здравље учесника у саобраћају али и самог становништва. Циљ је да се опасна роба, и у друмском, и у железничком и у речном транспорту, превози на што безбеднији начин од једне до друге дестинације, не угрожавајући притом ни саме превознике ни околину.

Колико неадекватан превоз опасне робе може да буде опасан, сазнајемо пратећи телевизијске и новинске наслове о разним хаваријама. Из цистерни, бродова, танкера, вагона излива се изузетно опасни и токсични садржај, угрожавајући тиме безбедност становништва. Са размерама дуготрајних штетних утицаја и последицама на животну средину и еко-систем сви смо, верујем, упознати у потребној мери.

Доношење новог закона је само први корак у успостављању савремене регулативе у овој области. Након тога, да би закон заживео у пуном облику и капацитету, надлежна министарства ће благовремено донети све потребне правилнике и подзаконске акте који ће омогућити целовиту примену закона.

Овом приликом хоћу да кажем да су о овом предлогу закона заинтересоване стране кроз јавне консултације имале прилику да искажу своје мишљење, примедбе, сугестије и предлоге.

Иако се овај закон односи на релативно мали број привредних субјеката, ту првенствено мислим на субјекте који се баве транспортом опасне робе, рефлексно дејство безбедног, односно небезбедног транспорта опасне робе на становништво у целини и на животну средину немерљиво је, тако да је усвајање овог закона у интересу свих нас, као и друштва у целини. Зато позивам све колеге да гласају за овај предлог закона, као и за остале предлоге закона који су предмет данашње седнице. Ја вам се захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народна посланица Студенка Ковачевић.

СТУДЕНКА КОВАЧЕВИЋ: Захваљујем, председавајући. Даме и господо народни посланици, уважени министри, када говоримо о Предлогу закона о управљању аеродромима, морам да изразим огромно задовољство што сте препознали потребу за развој аеродрома у Србији. Ваздушни саобраћај, осим у свакодневном животу грађана, има веома значајну улогу у развоју привреде и туризма.

Овим законом се делатност управљања аеродромима дефинише као делатност од општег интереса и осим могућности за изградњу нових аеродрома дефинише могућност за развој и модернизацију постојећих аеродрома са пратећом инфраструктуром. У Србији постоји 39 званично уписаних аеродрома, који се разликују по намени, опремљености и капацитетима.

Општина Бор на својој територији има аеродром који је регионални. Поседује асфалтну писту на коју могу да слећу и мањи путнички авиони иако је првобитно био замишљен као спортски аеродром. Дакле, садашњи капацитет писте борског аеродрома су авиони до 5.700 кг што подразумева око четрдесет путника. Поседује управну зграду и хангар, а простире се на 60 ха земљишта. До сада није било могуће улагати у развој аеродрома, већ се улагало онолико колико је било неопходно да се инфраструктура сачува од даљег пропадања.

Овим законом створен је правни основ, односно створена је могућност да концесија буде један од могућих начина обезбеђивања средстава за развој, односно комерцијализацију аеродрома. Такође, уређена су права и обавезе даваоца концесије и концесионара као и услови за експропријацију земљишта тамо где постоји потреба за изградњом

пратећих објеката. Омогућава се трајно и квалитетно одржавање аеродромске инфраструктуре и привођење намени, као и безбедно одвијање ваздушног саобраћаја.

Овим законом предвиђено је и доношење националног програма развоја аеродрома у Републици Србији, који доноси Влада, а који ће обезбедити услове за дугорочни развој и унапређење аеродрома, што показује озбиљне намере да се ова област максимално уреди.

Развој борског аеродрома био би јако важан за источну Србију. Истакла бих да развој аеродрома даље омогућава развој тржишта, тржишне конкуренције што имплицира побољшање привредних и економских прилика у држави. С друге стране, привредницима је време новац; постојање више аеродрома у функцији на различитим локацијама у држави омогућава брже и једноставније кретање пословним људима.

Шта је још важно у овом закону? Прописано је доношење подзаконског акта од стране Владе којим се ближе уређују критеријуми, односно мерила за доделу подстицајних средстава за аеродроме. Дакле, биће пружена шанса да се и на овај начин развију и модернизују аеродроми у Србији.

На крају, да појасним, с обзиром на то да је данас овде било речи о томе ко може да обавља делатност управљања аеродромом, па се чини да постоје неке нејасноће – дакле, оператери могу бити јавна предузећа, друштва капитала, друштва са ограниченом одговорношћу, али и предузетници који испуњавају услове у погледу техничке опремљености и кадровске оспособљености.

Да резимирам, дајем апсолутну подршку овом закону и позивам колеге посланике да учине то исто у дану за гласање.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народна посланица Љиљана Малушић.

ЉИЉАНА МАЛУШИЋ: Поштовани председавајући, уважена министарко са сарадницима из Министарства, даме и господо посланици, вечерас ћу говорити о Предлогу закона о становању и одржавању зграда. Ово је један комплексан закон, који у себи садржи и трећи закон, а то је – стамбена подршка.

Стално нам спочитаваху вечерас како је ово закон по хитном поступку, како ништа не ваља, како има намета. То напросто није тачно. Тачно је да није закон по хитном поступку, него је била јавна расправа, сви су могли да се изјасне о том закону, и невладине организације, институције, различите организације, 27 институција се огласило позитивно.

Ово је један одличан закон, са свих аспеката: садржи у себи доста економије, социјалу, садржи оно што је мене као жену фасцинирало, а то је увођење људских права. Значи, сада имамо нешто што никада до сада није било ни споменуто, а камоли уведено. О чему се ради? Ради се о томе да рањиве групе, маргиналне групе, као и жене жртве насиља (не само

жене него било ко у партнерском односу) никада неће бити остављене на цедилу. Шта се дешава? Уколико је неко жртва насиља, добиће нужни смештај. Ми смо једно хумано друштво, ми смо једно друштво које се приближава полако Европској унији и ми смо друштво које ће једног дана живети као Швајцарска. А да би се то десило, морамо уводити неке нове појмове и боља решења за ову државу.

Наиме, шта је циљ овог закона? Решавање правно-имовинских односа, који нису решавани од 2009. године. А ни ти закони из 1992, 1995, 2009. године ништа паметно и позитивно нису дали. Сада ћемо решити проблем заштићених станара. Наиме, решавамо и заштићене станаре и власнике станова, очајнике који по 70 година не могу да уђу у свој стан. Враћамо их у њихове станове, а локална самоуправа има ту улогу да свим заштићеним станарима обезбеди станове у року од десет година. Значи, ем ћемо им обезбедити станове из јавне својине, ем ће ти људи моћи да откупе станове које никада нису могли да откупе јер се налазе у туђим становима. Значи, браво за Владу и Министарство Републике Србије.

Друго, тешко је било, деветнаест година нико није прстом макао што се тиче становања, јер су урушени фондови стамбени, има много недоумица, има много питања. Тешко је било. Не само да није било снаге, него није било ни образованих људи, није било тимова који би овај закон могли да донесу. Треба имати петље за нешто овако.

Спочитаваху нам данас да уместо о професионалним управницима, институту који се уводи као нова категорија, причамо о стечајним управницима. Па какви стечајни управници? И, ово је алтернатива – увести професионалног управника. Значи, ако не желите или не можете да имате у свом комшилуку, када решавате проблем своје зграде, човека који ће радити то за вас, онда ће морати професионални управник, требало би да ради то за вас. Ја прва немам времена да се бавим својом зградом иако се трудим онолико колико могу, па ћу дати шансу некоме. Затим, даћемо човеку, скинућемо га са бироа. Ово је један добар закон јер ћемо запослити ко зна колико људи; у Београду има енормно много зграда.

Овај закон је добар што се тиче свих нас и свако нормалан ће помислити да треба дати шансу овом закону са више аспеката. Хвала на пажњи, ја сам сигурна да ћу у дану за гласање сви људи који су данас дискутовали против овога рећи да овом закону. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народна посланица Миланка Јевтовић Вукојичић. Изволите.

МИЛАНКА ЈЕВТОВИЋ ВУКОЈИЧИЋ: Поштовани председавајући, уважена министарка са сарадницима, колеге посланици и посланице, пред нама је данас сет закона из надлежности Министарства грађевине, саобраћаја и инфраструктуре. Морам да кажем да сви закони имају једну заједничку карактеристику, а то је да доприносе економском напретку и развоју наше земље и унапређују квалитет живота становника

Републике Србије. То свакако јесу разлози због којих ће СНС у дану за гласање подржати ове законе.

Морам да истакнем да ова влада одговорно прилази свим проблемима и свим аспектима развоја и напретка наше земље. Захваљујући том одговорном приступу и одговорном доношењу правног оквира, као и одговорној имплементацији донетих закона, ми смо напредовали на листи Светске банке, и то са 91. места на 54. место током 2015. године, а током 2016. године смо такође напредовали и налазимо се на 47. месту. Свакако да су закони који су донети управо из надлежности вашег министарства, пре свега што се тиче издавања електронских грађевинских дозвола, допринели да Светска банка цени да у нашој земљи постоји повољна инвестициона клима која се тиче привлачења страних инвеститора и, наравно, инвеститора из наше земље.

Оно на шта сам хтела да укажем, а што се данас негде провукло као опаска, то је да закон о становању и одржавању стамбених зграда урушава људска права. Ја морам напросто да кажем да то апсолутно није тачно. Закон о становању и одржавању зграда у ствари на најбољи начин у себи имплементира пре свега Устав Републике Србије, затим Закон о ратификацији Међународног пакта о економским, социјалним и културним правима, смернице и препоруке када су у питању лица за која је неопходно извршити расељавање, као и друге препоруке Савета Европске комисије.

Такође морам да истакнем да се члан 78, који је данас споменут, прецизно и јасно односи на исељавање лица која су супротно Закону о планирању и изградњи и на туђем земљишту изградила своје стамбене објекте. Али, без обзира на то, управо у члановима закона од 78. до 88. на детаљан и прецизан начин регулише се заштита људских права, при чему се поштују, пре свега, принцип законитости, принцип заштите достојанства тих лица, принцип заштите социјално угрожених лица, принцип међусобне сарадње. Морам да истакнем да је поштовањем људских права у овим законским одредбама предвиђена пуна партиципација лица за која је предвиђено исељавање, и то почев од раног јавног увида у план исељавања, где је сем лица која се исељавају неопходно присуство и органа социјалне заштите да би се тим лицима пружила пуна подршка.

Такође, овај закон, поштујући управо људска права, предвиђа и право на пружање бесплатне правне заштите, као и пружање других права, и социјалне и здравствене, уопште, један мултисекторски приступ, и пре свега право на очување породице, што значи да се чланови једне породице, једног домаћинства не могу раздвајати приликом пресељења уколико они то не желе.

Свакако, ово су напредни закони, ово су реформски закони, ово су иновативни закони и нема дилеме да ћемо их подржати. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народна посланица Оливера Огњановић. Преостало време Посланичке групе СНС је 11 минута и 42 секунде.

ОЛИВЕРА ОГЊАНОВИЋ: Председавајући, уважена министарка и помоћници, даме и господо посланици, одмах на почетку да кажем да ћу у дану за гласање гласати за предложени сет закона, а у свом обраћању осврнућу се само на неке од предложених.

Већ дуги низ година слушамо и сусрећемо се са великим проблемима које имају комунална предузећа. Један од основних узрока тих проблема јесу ненаплаћена потраживања, која се крећу и до 30% укупних прихода. Због тога, ова предузећа и локалне самоуправе које су биле одговорне за њихов рад нису успевали да обнављају и увећавају капитал, већ се капитал, који се у највећој мери очитује у техничкој опремљености, смањивао. Као резултат, ова предузећа су губила ефикасност за услуге које обављају, а запослени су остајали без зараде. Сада ће сва одговорност прећи у руке привредника који ће на конкурсу добити посао за сервисирање одређених комуналних услуга.

Већ годинама постоји неуједначена цена за комуналне услуге и све је углавном препуштено надлежности локалне самоуправе. Управо зато је ово веома важан предлог закона, јер ће се постићи већа контрола цена као и квалитета комуналних услуга. Новина је, дакле, да ће се постићи већа транспарентност не само у отвореним конкурсима и контроли цена, већ ће се константно проверавати квалитет комуналних услуга.

Такође, грађани, односно корисници комуналних услуга биће они који ће давати свој суд. Уколико се укаже на недостатак и пропуст, локална самоуправа биће обавезна да покрене поступак преиспитивања рада, као и да одреди рок до 90 дана пружаоцу услуга за отклањање недостатака и изјашњавање. Као што већ знамо, конкурентност захтева модерно опремљена предузећа, што значи да ће као таква моћи да се ефикасно и значајно укључе у ситуацијама као када смо имали поплаве у нашој земљи или у случајевима када се због клизишта појаве одрони.

Овај предлог закона ће правилно уредити комунални сервис у локалним самоуправама тако што ће означити једног правног субјекта као главног и одговорног за одређене комуналне услуге у локалној самоуправи, који ће показивати озбиљност, бити ефикасан у сервисирању својих услуга и, што је од суштинске важности, имати слуха за своје кориснике.

Веома је важно, када је у питању буџет Републике Србије, да укинемо издатке за ову врсту услуга и отворимо простор за слободну тржишну утакмицу, као што то налажу и стандарди ЕУ. Због тога ће, према прорачунима, бити потребно повећати износ цена ових услуга за око 15–20%, што је минимум за економску одрживост ових предузећа. Ово је још један од важних корака који воде ка стабилизацији буџетског система. С

друге стране, сва друга предузећа која се баве комуналним делатностима моћи ће исплаћивати редовно зараде својим запосленима.

Једна од услуга комуналног сервиса, погребна услуга, сада ће бити доступнија и отворенија за приватнике који желе да конкуришу и међусобно се надмећу. Раздвајањем погребних услуга на две делатности, управљање гробљима и сахрањивање и погребну делатност, добијамо нова радна места и повећање запослености.

Следеће што бих споменула у кратким цртама јесте закон о транспорту опасних роба, у коме се уводи неколико новина које ће решити већи број проблема у пракси. Овим предлогом решен је проблем неуједначеног поступања именованих тела у издавању *ADR* сертификата за друмска возила; затим, предвиђена је примена института тзв. одступања од примене техничких прописа у друмском, железничком, водном и ваздушном саобраћају, који користе и саме државе чланице ЕУ, а који штити домаћег превозника од високих трошкова. Затим, убрзава се поступак признавања исправа о усаглашености на основу иностране исправе коју је издало именовано тело у чланици ЕУ. Такође, укида се обавезно осигурање прописано важећим Законом о транспорту опасног терета због високе одбитне франшизе, а важна је и промена надлежности са Управе за транспорт на Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре.

Овај предлог закона нас приближава Европској унији и усклађивању са њеним стандардима. На овај начин се проблеми, који очигледно постоје, решавају на најефикаснији могући начин и смањују трошкови домаћим превозницима.

Дакле, рећи ћу још да су управо сви ови аргументи доказ да је Влада Републике Србије уложила огроман напор и због тога ћу гласати за ове предлоге закона. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народни посланик Јован Палалић. Изволите.

ЈОВАН ПАЛАЛИЋ: Господине председавајући, госпођо министар, даме и господо народни посланици, огроман значај за Србију има усвајање Споразума између Владе Републике Србије и Владе Народне Републике Кине о међусобном укидању виза за носиоце обичних пасоша.

Тешко је отети се утиску да је овај споразум потврда да успешна спољна политика једне државе доводи до њеног економског развоја, да је функција спољне политике да доведе до економског развоја једне државе, поготово када су у питању мале државе као што је Србија, које морају да воде једну озбиљну, уравнотежену политику. Као што је некада давно говорио један од највећих министара спољних послова Италије, Емилио Висконти Веноста – увек независни, никад изоловани. То је нешто чему треба да теже све државе. Такву вишевекторску спољну политику коју води Србија можемо данас да видимо на потврди овог

споразума који представља подизање нивоа сарадње Републике Србије са Народном Републиком Кином.

Народна Република Кина је наш пријатељ. Стратешко партнерство које је успостављено са Народном Републиком Кином, које је сваке године надограђивано новим споразумима и које се сада након успешног подизања нивоа сарадње на политичком нивоу полако помера на економски ниво, и последња посета председника Народне Републике Кине резултирали су са 22 потписана споразума.

Овде смо данас чули од многих посланика бојазан да ли ће овај споразум утицати на безбедност Републике Србије и на који начин, и да ли је Србија у функцији политике Народне Републике Кине која се тиче пробоја на простор Европске уније. Желим да кажем да Народна Република Кина води једну спољну политику, тзв. вин-вин политику, која из сваког односа, са било којом другом државом, жели да успостави партнерски однос и да ће свака држава у том партнерском односу имати конкретан интерес. Тако се све време Народна Република Кина понашала када је у питању Република Србија: подршка у међународним институцијама нашем територијалном интегритету, нашим националним интересима; подршка Републици Србији у оквиру пројекта 16 + 1, сарадња са земљама централне и источне Европе, и велика шанса за Републику Србију када су у питању инфраструктурни пројекти и сарадња у области телекомуникација, саобраћаја и привреде.

Желим да кажем, то је био мој утисак приликом посете делегације Скупштине Србије Народној Републици Кини, да ће овај споразум који будемо потписали сасвим сигурно допринети развоју туризма, јер за разлику од неких других земаља које су успешном промоцијом туризма као ... Нама су то рекли у националној туристичкој агенцији Кине, да само у Чешку годишње долази преко 200.000 туриста из Кине, а у Србију око 15.000. Овакав споразум ће сигурно допринети туристичком развоју Републике Србије.

Значи, ми треба да тежимо томе да са партнерским, пријатељским земљама као што је Народна Република Кина развијамо што тешње, свестраније односе. Сасвим сигурно ће овакав један споразум томе допринети. Србија мора да настави да води вишевекторску спољну политику, да води рачуна о својим интересима, да на сваком месту остварује своје државне, националне и економске интересе. Само тако ћемо успешно развијати нашу државу и сачувати нашу самосталност. У том смислу, пуна подршка Споразуму са пријатељском Народном Републиком Кином. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Реч има народна посланица Драгана Костић. Преостало време Посланичке групе СНС – два минута и 58 секунди. Изволите.

ДРАГАНА КОСТИЋ: Захваљујем, председавајући. Уважена министарка са сарадницима, поштоване колеге, пред нама је данас сет закона који су јако битни у сфери делатности од општег националног интереса. Један од њих је Предлог закона о управљању аеродромима.

Важно је нагласити да се доношењем овог закона стварају услови за давање аеродрома у концесију као једног од начина обезбеђивања средстава за развој, односно комерцијализацију аеродрома у Србији.

Ова влада може се похвалити модернизацијом Аеродрома „Никола Тесла“, новоизграђеном платформом за одлеђивање и спречавање залеђивања авиона у вредности од 570 милиона динара, што ће значајно допринети редовности и фреквентности саобраћаја. Чињеница је да се након 40 година почело са изградњом видиковца на Аеродрому, за који је предвиђена инвестиција у вредности око једне милијарде динара. Поменути аеродром у поступку приватизације... очекује се да као модел управљања буде изабрана концесија. Очекивани приход од те концесије годишње би износио десетак милиона евра, плус концесиона накнада од око четиристо милиона евра. Од прошлогодишње добити Аеродром „Никола Тесла“, морамо нагласити, у буџет Србије уплатио је 14 милиона евра.

Свакако не треба занемаривати остале, мале аеродроме у Србији, којих има тридесетак и од посебног су значаја за регионални развој Србије као и развој туризма. Најбољи пример који сведочи у прилог томе јесте аеродром у Нишу „Константин Велики“, који је ове године услужио 25.000 путника, а очекује се наредне године дупло више, што је значајно за оближње туристичке центре као што су Сокобања, Нишка бања, Стара планина. Такође, захваљујући овом аеродрому, превозиће се пољопривредни производи са југа Србије у иностранство чиме ће се остварити далеко већа конкурентност српских пољопривредних производа на иностраном тржишту, а самим тим поспешити развој пољопривреде у том крају.

Не треба занемарити ни најављену донацију турске владе у износу од десет милиона евра за проширење и унапређење Аеродрома „Морава“ у Краљеву, искључиво у цивилне сврхе. Предузеће „Аеродроми Србије“, које почиње са радом следеће године, имаће за задатак успостављање цивилног ваздушног саобраћаја на том аеродрому, као и оспособљавање за коришћење већ постојећих већих војних и мешовитих аеродрома у Србији који би се могли користити за превоз путника и робе, али и изградњу малих аеродрома и повећање безбедности на њима. Корист ће имати сви: држава кроз буџет, путници и други корисници услуга кроз боље услове за пословање и већу безбедност, а запослени кроз квалитетније услове рада.

Доношењем овог закона стварају се предуслови за даље јачање аеродромских капацитета у складу са европским стандардима, те отвара

могућност економског и привредног просперитета у овој инфраструктурној области, као и у Србији.

Неизбежно је рећи да је на данашњем ваздухопловном самиту југоисточне Европе наш Аеродром „Никола Тесла“ добио све похвале, јер је само за једанаест година удвостручио број путника, а просечно време за удвостручење броја путника је петнаест година.

У сваком случају, подржаћу овај закон у дану за гласање.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Пре закључивања заједничког начелног и јединственог претреса, питам да ли желе реч председници, односно представници посланичких група или још неко ко није искористио своје право из члана 96. Пословника.

Реч има народни посланик Срђан Ного.

СРЂАН НОГО: Могу да се сагласим са уваженим колегама да треба доносити одлуке и водити политику која је у интересу грађана Србије. Због тога сматрам да треба одбацити овај Предлог закона о становању као нешто што је на штету грађана Србије и избија новац из њихових већ осиромашених џепова. Опет понављам, ако хоћете да уведете ред, уведите прво ред тако да људи имају новац, средства да обезбеде себи достојан живот, а не, ево, већ шеснаест година како смо на том путу ка ЕУ и како се уводи ред у ову земљу, све преко леђа и грбаче овог напаћеног народа.

Али, да се осврнемо на још један закон, закон о управљању аеродромима. Могу да се сагласим са посланицима Српске напредне странке који су износили податке о успешном пословању Аеродрома у Београду, али онда морам да поставим питање – чему један овакав закон и чему уопште намера да дајете у концесију Аеродром у Београду „Никола Тесла“? Ако тај аеродром има врхунске резултате у пословању, а рецимо да је већ за првих девет месеци ове године прешао цифру од 21 милион евра профита и да је процена да ће имати преко 26 милиона, колико је остварио прошле године, да су инвестиције сваке године веће и веће, повећавају се, прошле године су износиле четири милијарде динара, или ове, зашто га онда дајемо у концесију?

Свако зна да су аеродроми монополи. Значи, монопол је имати аеродром. Не можете ту да уводите конкуренцију, знате. Друго, аеродром је бренд. Аеродром „Никола Тесла“ у Београду је озбиљан бренд. То нису само материјална улагања, ту се деценијама улагало, али ту је много више и од писта и од све те технике, ту је пре свега и безбедносна инфраструктура, ту је обученост кадрова, знате. Обученост кадрова је нешто што је такође врло препознатљиво. Даље, ту је сервисирање које држава даје бесплатно, ватрогасна подршка, МУП, државна безбедност, сви се они налазе и сконцентрисани су на Аеродрому. Такав бренд и такву вредност, зашто бисмо уопште некоме давали, ако већ послује добро, а не може да послује добро. Ако не послује добро, то је онда криминал, да се не лажемо.

Свако зна да ће аеродром Београд имати раст и по броју путника, и по транспорту робе и по оствареним приходима. Зашто онда дајемо некоме то у концесију? Односно, ја бих морао да преформулишем ово питање – коме желите да дате аеродром Београд, са ким сте већ направили договор и коме желите да пребаците овај посао? То је оно кључно и право питање, јер, невероватна ствар, аеродроми су у већини земаља света у државном власништву. Једина гора ствар од државног монопола је приватни монопол. Свугде где су прешли у приватне руке, дошло је до додатних трошкова за путнике.

Значи, ми путници који користимо аеродром Београд на сваку авио-карту плаћамо тридесетак евра, значи, аеродромских такси десет евра, безбедоносних такси итд., минимум. То су фиксни трошкови који се само наплаћују и то је велики извор прихода. Зашто бисмо некоме дали тај извор прихода, поготово када знамо да ће ти приходи расти? Ако сада имате тридесет милиона евра годишње прихода, уз сва извлачења новца које имате са аеродрома Београд, па, то је фабрика пара, са тенденцијом раста.

Да ми неко каже да држава није способна да управља таквим предузећем – онда држава није способна ништа да ради. Ако можете да управљате државом, можете да управљате било којим предузећем, поготово предузећем које има монопол. Свако би могао да управља тим предузећем.

Хтео бих да вас питам, госпођо министарка, да ми одговорите с обзиром на то да имате искуство рада на Аеродрому. Када сте отишли из Савезне владе као саветник господина Лабуса, колико је мени познато, ви сте засновали радни однос као консултант док је Аеродромом управљао господин Небојша Недељковић, такође кадар Г17 плус. Додуше, он се није прославио, али, ето, ви сте тада видели како се лоше управља Аеродромом; сада имамо ситуацију да се боље управља Аеродромом, па бих волео да се изјасните о томе.

Такође бих вас питао још једну ствар. Кажете да ћете подзаконске акте донети у року од 90 дана. Колико је мени познато, ви имате 120–150 људи у вашем министарству који се баве у тој управи која је надлежна за авио-саобраћај. Пре, рецимо, шеснаест година у тадашњој савезној држави, мислим да је тај број био двадесетак људи, не већи од двадесет људи, што значи да имамо раст броја запослених шест-седам пута, и никада рокови за доношење подзаконских аката нису били толико велики, па бих волео да питам шта ради тих 120–150 људи (заиста не знам тачну цифру, знам да је у том распону) и зашто им треба три месеца да донесу таква подзаконска правила.

Како изгледају концесије када са њима ради СНС? Оно што ме највише брине, бојим се да ће тако проћи аеродром Београд. Па, 9. новембра Влада Републике Србије је зграду „Геозавода“ дала на 30 година коришћења „Београду на води“. Уложено је 2,5 милиона евра од стране арапског партнера, али вредност тог тридесетогодишњег закупа, када

помножите са 6.000 квадрата, пута 10 евра колико кошта месечни закуп, пута 12 месеци, пута 30 година, то је преко 21 милион евра. Да ли ће тако исто проћи и аеродром Београд, то је кључно и озбиљно питање, на које морамо да одговоримо.

Што се тиче сарадње са Кином, да, ми се залажемо и поздравићемо овај споразум који закључујемо. Понављам, када смо имали састанак са тадашњим мандатаром господином Вучићем овде у Народној скупштини ми смо указали како може да реши проблем презадужености Србије, како је већ урадила Мађарска, како то има намеру да учини Бугарска – да омогући да откупе обвезнице којима би се финансирао наш спољни дуг на период, без камате, од пет до седам година и на тај начин да се захвалимо и ММФ-у и Светској банци, баш као што је урадио Виктор Орбан, и да будемо у могућности да водимо независну политику.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Захваљујем, колега Ного. Реч има министар др Зорана Михајловић. Изволите.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Прво ћемо о аеродромима. Прво, аеродроми нису монополи. Друго, и овај аеродром ће остати у државном власништву. Уколико се Влада уопште буде определила и ишла евентуално на концесије, то не значи да се продаје власништво Аеродрома. Такође, није тачна информација да су аеродроми свуда већински у државном власништву. Апсолутно нетачна информација, па, следећи пут, ако немате информације, да вам пошаљемо те информације.

Зашто постоји потреба улагања у Аеродром „Никола Тесла“? Мени је јако драго да сте ви приметили колико је ова влада учинила у претходне две године управо на развоју Аеродрома „Никола Тесла“ и колико је број путника повећан и колико је сада практично Аеродром „Никола Тесла“ постао један регионални хаб када говоримо о аеродромима. У односу на све друге аеродроме у окружењу, када се гледају пројекције, ово је једини аеродром који има тренд раста.

Ако желимо да Аеродром даље расте, односно да приходи и број путника расту, онда у Аеродром мора и да се улаже. Те инвестиције се не мере са десет, двадесет, тридесет милиона евра, те инвестиције се мере стотинама милиона евра, да бисмо заиста могли да говоримо о једном развијеном регионалном Аеродрому „Никола Тесла“.

Према томе, размишљање једне озбиљне Владе Републике Србије, у којој се ми налазимо, јесте како да омогућимо и како да видимо тај аеродром не за годину, две, него за десет, двадесет година, како ће он изгледати и колико ће не само прихода доносити, односно колико ће имати повећање промета и броја путника итд. То је размишљање зашто желимо да обезбедимо додатне инвестиције које се мере стотинама милиона евра. Да ли ћемо донети одлуку, како ће та одлука изгледати итд., то је нешто што је у времену испред нас. Свакако ће сви бити упознати са таквим

информацијама и таквим одлукама зато што је начин на који ми функционишемо јаван, јасан и транспарентан.

Такође, ми нисмо влада која ће да прича само неку причу и да води отприлике кампању, ми смо влада која тачно и јасно ради свој посао. Ово што сте ви изговарали су полуинформације и полуистине, које заиста у првом тренутку грађанима могу да изгледају невероватно, а када се објасни и када идемо до краја у односу на оно што сте рекли, онда се схвати колико то што ви говорите заиста, прво, не одговара истини, а, друго, нажалост не штити интересе грађана Србије.

Друго, спомињали сте број људи у Министарству. Одмах да вам кажем, Сектор за ваздушни саобраћај који водим има помоћника и двоје запослених. То су људи који раде на подзаконским актима. Дакле, само ради ваше информације.

Затим сте спомињали Савезну владу и мој рад у Савезној влади. Никада нисам била у Савезној влади, била сам у Републичкој влади 2004. године, негде до средине 2005. године. Након тога сам била саветник за енергетску ефикасност. Тада је направљен програм енергетске ефикасности на Аеродрому због тога што је Аеродром трошио јако много енергије у том тренутку. Али сам са Аеродрома отишла онда када је директор постао Бојан Кришто.

Даље, поменули сте такође закон о становању и уопште законе које смо данас дали, да они нису у интересу грађана Србије и да грађани Србије немају довољно средстава. Понављам још једном због грађана Србије, не због вас, због тога што ово вама служи за кампању, што је у реду, а ја сам члан Владе и врло сам одговорна према свим грађанима Србије, закон о становању не доноси никакве нове намете у односу на оно што грађани Србије већ сада плаћају за одржавање зграда. Закон о становању никога неће оставити без стана. Закон о становању само треба да нам помогне да коначно дефинишемо нашу стамбену политику и да на Србију и на услове за становање гледамо на неки дужи рок, а не од данас до сутра. То би било све, хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Срђан Ного, право на реплику.

СРЂАН НОГО: Уважена госпођо министарка, ви вечерас на било које моје излагање нисте имали ниједан аргумент. Мислим да сте ви та која води кампању. Управо због грађана Србије још једном понављам, нема ниједног разлога да се аеродром Београд да у концесију, то и сами констатујете, зашто бисмо давали све што доноси приходе. Наиме, од 2000. године до данас све владе су водиле политику распродаје националних ресурса. Ви то даље желите да наставите. Желите да дате некоме могућност да убира сав профит са аеродрома Београд. А зашто то не би чинила држава?

То је нешто што вас боли, када вам неко покаже истину и разоткрије како се ви као Влада Републике Србије понашате. Ви не радите у интересу грађана Србије, већ управо супротно – радите у интересу сопствене партије, односно у интересу неких међународних центара моћи.

Што се тиче закона о становању, зла намера законодавца може да се види и у чињеници да сте предвидели организације које би требало да се баве професионалним управљањем. Зашто нисте предвидели професионалног управника искључиво као предузетника, шта ће нам организација? Да додатно повећа трошкове грађанима. Та организација, с обзиром на то да ви чините власт у већини локалних самоуправа, сасвим сигурно ће бити неки ваш партијски саборац, који ће онда имати монопол како код принудне управе у зградама, тако ће имати и највећи број тих управника, тако да ће најчешће бити могуће само са њима закључити тај споразум. То ће свакако додатно повећати трошкове грађана.

Уводите нови намет грађанима Републике Србије. Понављам, ако хоћете да уведете ред, хајде прво да променимо политику, да нема распродаје националних ресурса и, с друге стране, да се уведе ред на други начин, а не избијањем новца већ осиромашеном народу. Грађани Србије не могу да финансијски одговоре на овај закон. Овај закон ће или остати мртво слово на папиру или добро ударити по леђима грађана Србије.

Само да вас подсетим, у време док сте ви били на Аеродрому, тај директор Аеродрома важи за једног од најгорих, мислим да су и припадници Српске напредне странке често потенцирали Недељковића као лош пример управе на Аеродрому.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Мере које се предлажу управо зато да би држави било боље, ваљда су више него јасне. Када се нешто бар пар десетина пута данас понови као разумно, логично образложење, као чињеница која је записана у закону, а неко с друге стране то одбија да прихвати и на све то каже само: „Нисте изнели аргументе“, ја могу да разумем на један једини начин – или не жели да слуша, или не жели да чита, или ни једно ни друго није довољно да се допре до свести. Ако народни посланик не жели да остави утисак нарочито паметног човека, његова ствар. Хвала лепо.

(Срђан Ного: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право, господине Ного, ни у једном тренутку вас није споменуо колега.

(Срђан Ного: Повреда Пословника!)

Изволите.

СРЂАН НОГО: Господине Арсићу, члан 104. каже: „Ако се народни посланик у свом излагању на седници Народне скупштине увредљиво изрази о народном посланику који није члан исте посланичке

групе, наводећи његово име и презиме или функцију, односно погрешно протумачи његово излагање, народни посланик на кога се излагање односи има право на реплику.“

Е сад, видите, у Народној скупштини је до сада била пракса да када се директно зна на кога се односи излагање, чак и без спомињања имена... Конкретно, ја сам био претходни говорник и господин који је говорио после мене се директно обраћао претходном говорнику. Директно се обраћао претходном говорнику и мислим да ми ускраћујете овим начином право на реплику.

Не видим зашто господин Орлић... Ја се надам да он не би био без разлога постављен за заменика председника Посланичке групе СНС и да је довољно речит да се упусти у полемику са колегом народним послаником, нема потребе да га ви штитите од размене аргумената.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Ного, не знам одакле ви знате боље парламентарну праксу од мене. Ја сам дуже посланик, више година имам у овом парламенту него ви месеци. Колега Орлић није споменуо ни претходног говорника, ни претходно излагање, ни посланичку групу, ни име, ни презиме. Само је рекао…

(Срђан Ного: Значи, није се односило на мене?)

Ви се препознајете, а грађани нек закључе на кога се односило.

Значи, не треба даље да га цитирам.

Да ли желите да се Скупштина у дану за гласање изјасни о повреди Пословника?

(Срђан Ного: Може.)

Изјаснићe се.

Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Само мало појашњење, Влада Републике Србије и Србија се не одричу нити прихода, нити пореза када говоримо о Аеродрому, и то апсолутно нема никакве везе са било каквом речју која се зове распродаја. Ви сте рекли – распродаја.

Зашто се улаже у Аеродром, мислим да је то сваком грађанину јасно. Ако не грађанину, онда сваком економисти. Вас разумем, нисте економиста. Али, значи, ничега се не одричемо и не радимо то на неки начин на који се то некад давно, не тако давно у ствари, од 2000. године, често радило.

Желимо да улажемо даље у Аеродром „Никола Тесла“, јер хоћемо да се развија и хоћемо да будемо најбољи аеродром у региону. Тренутно се налазимо на трећем месту, иза Будимпеште и Букурешта, а хоћемо да будемо на првом. То је разлог. Не причамо уопште о приватизацији, него причамо о стварању услова да се улаже у Аеродром.

Видећемо, уредити и урадити онако како је најбоље и у интересу, пре свега, наше земље, јер ми смо Влада Републике Србије и радимо за нашу земљу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Срето Перић.

СРЕТО ПЕРИЋ: Колико имам времена, извињавам се?

(Председавајући: Пет минута и тридесет секунди.)

Даме и господо народни посланици, госпођо министар, ја ћу преостало време искористити да говорим о закону о становању и одржавању зграда.

Ако сте толико сигурни да ће овај закон о становању довести до промена у смислу бољег стандарда грађана Србије, због чега сте неколико пута данас рекли да народни посланици не плаше грађане Србије, односно јавност? Верујте ми, ја сам покушао да замислим зграде са лепим фасадама из преподневног разговора, али није ми пошло за руком. Наравно, не у целости, имамо ми и сад зграде са лепим фасадама, имамо изузетно добре, имамо и паметне зграде, само је питање ко тамо може да станује.

Ако би грађани Србије слушали само коментаре народних посланика који подржавају Владу Републике Србије, стекао би се утисак да је само до сада био проблем овог закона и да ће онда бити много боље, неупоредиво боље. Значи, неће више бити проблема са поквареним лифтовима, неће бити проблема било које врсте и сви ће имати решена стамбена питања. Није тако. Ево, ја бих вас замолио... Чини ми се да је само један закон који грађани Србије поштују и примењују у целости, а то је Закон о државним празницима. Хајде, будите искрени и одговорите, када ја будем завршио са својим излагањем, када очекујете, кад овај закон ступи на снагу, да ће бити тако као што сте ви замислили, тако као што су народни посланици који подржавају Владу Републике Србије рекли? Није тако, и сада ћу неколико ствари да кажем које ви нисте имали у виду или нећете о њима да причате.

Наше настојање да се поправи квалитет овог закона било је у смислу да ову област треба уредити боље него што је до сада била уређена, али није ово закон који ће до тога довести. Ви знате, вероватно сте били ученик и имали прилику да видите како то раде они који нису најбоље спремили материју приликом писменог задатка, па кад преписују од других они препишу за тројку, никад за петицу. Треба гледати од бољих и треба се трудити да будемо и ми бољи, али ви сте, преписујући ове одредбе, написали неке ствари које није реално могуће решити у Србији.

Ево неколико ствари, оне су више лексичке природе, али бавићемо се мало и суштинским – управља неко зградом. Управља можда пословима који се тичу одржавања зграде. Лично мислим да се може управљати неким покретним стварима или нечим другим, а управљати зградом мало теже. Па, заједница станара; у нашем народу је уобичајено да се за заједницу са два лица каже само „брачна заједница“, а предвидели сте да може бити заједница станара тамо где постоје две посебне стамбене јединице.

У овом закону о становању се каже да се зградом сматра и нешто што нема зидове, али је покривено.

Па сте у одредбама овог закона предвидели да ако неко лице има више станова у једној згради, има и толико право гласа. Нисте доводили то у везу са структуром, односно величином стамбене јединице. Нисте направили ниједну врсту ограничења.

Тамо где постоје зграде са двадесет и више спратова, које имају у једном улазу тридесет и више станова, одређене ствари треба да се реше, а тамо где су два или три, чак и зграде које имају четири стана, ви ту остављате обавезу формирања и управника и скупштине стамбене зграде.

Затим, захтевате да локална самоуправа уведе регистар и да то буде лице које ће радити само ту врсту посла. Ми кажемо, ако се већ ради, заиста не мислимо да не треба ништа од овог да постоји, да то ради комунално предузеће.

Казне које сте предвидели за непоштовање одредаба овог закона су од 5.000 до 150.000, значи, 25 пута је распон између најниже и највише казне. Очигледно, ко има мало правничког искуства приликом одређивања тих санкција, не ради се тако.

Покушаће корисници станова да поправе стање у својим зградама, али шта ако не буду могли? Ви уводите професионализацију. Једна од колегиница је рекла да ће се запослити нова лица, то није лоше. Та нова лица неко мора платити. Наш циљ и намера је да се нова лица запошљавају у реалном сектору. Не значи да у друштвеним делатностима, ако је неко отишао у пензију, природна селекција или нешто слично, не треба попунити та радна места; треба и то урадити, али ви треба много више да се трудите да запослите у реалном сектору.

Аеродром Београд је помињао неко – што да га продамо, треба га осавременити... Ми такође сматрамо да га треба осавременити. Ова држава треба да улаже у наш аеродром, јер ће он сигурно донети профит. Ту имате подршку, али не за давање аеродрома у концесију, бар не у овом тренутку. Хвала

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар др Зорана Михајловић.

ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ: Питали сте ме када ће закон да се примени. Надам се да ће посланици у парламенту да изгласају овај закон, такође ће се завршити подзаконска акта и ми ћемо у 2017. години већ имати стратегију стамбене политике, заједно са акционим планом, и знаћемо тачно куда идемо када говоримо о стамбеној политици.

Нисам рекла да ће се одмах доделити станови, али сам рекла да ћемо по први пут коначно створити јасне услове и критеријуме да решавамо стамбена питања пошто је то до сада било како је коме пало на памет. Зато смо и имали три закона која су третирала три различите области и нигде није све било од почетка до краја решено како је требало да буде.

Дакле, ко како замишља закон, можемо ви и ја да га замишљамо на различите начине, али закон је врло јасан, има врло јасне чланове који се примењују. Пуно пута сам слушала да је нешто немогуће, да никад неће бити, да се никад неће остварити. Ја тако не посматрам ствари, нити ова влада тако посматра ствари. Све што смо планирали, ми смо реализовали. Сваки план, који је на тренутак можда деловао као немогућ, ми смо успели да реализујемо. Не постоји ниједан разлог да не решимо питање стамбене политике, уређивања, одржавања зграда итд. на овај начин на који смо ми предложили Влади, а данас посланицима у парламенту.

Такође сте питали за лица која имају више станова у зградама, то је нешто што сам одмах била забележила. Да, они ће имати више гласова када буду одлучивали, али ће у исто време имати и више обавеза зато што имају више станова.

Оно што морам да подвучем још једанпут, власници станова су ти који доносе све одлуке које су битне и важне.

Казне које сте поменули написане су у складу са Законом о прекршајима. Према томе, ништа у овом закону није урађено тако што је неко сео па се играо закона, него су озбиљни људи седели, годину и по дана се радило на овом закону, баш због тога што знамо сви овде колико је овај закон важан, колико морамо да водимо рачуна о свему ономе што имамо из прошлости, што није решено, али и свему ономе што хоћемо да видимо када говоримо о стамбеној политици у будућности. Хвала.

(Срето Перић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику, господине Перићу, апсолутно немате.

Да ли још неко од председника, односно овлашћених представника посланичких група жели реч? (Не.)

Да ли министар жели да да завршну реч? (Не.)

Сагласно члану 98. став 4. Пословника, закључујем заједнички начелни и јединствени претрес о предлозима закона из тачака 15–22. дневног реда.

Са радом настављамо сутра у 10 часова.

(Седница је прекинута у 23.30 часова.)